

Școala Shepherd's Global

Crezuri creștine

Dr. Stephen Gibson, **Crezuri Creștine**

Traducere: Ludmila Caragia
Redactare, tehnoredactare: Cristina Ivtodi

Acest curs oferă o înțelegere a doctrinelor de bază ale teologiei creștine în chestiuni fundamentale, precum persoana lui Dumnezeu, Hristos, păcatul, mântuirea etc. Studenții vor învăța cum să evite erorile doctrinare și vor fi echipați pentru a preda doctrinele creștine altora.

Toate drepturile sunt rezervate. Distribuirea, reproducerea parțială sau completă a acestei cărți, cu excepția paginilor cu teste, este interzisă în oricare dintre următoarele moduri - electronice, mecanice, fotocopiare, înregistrare sau altele - fără permisiunea SGC. Fiecare carte cumpărată vă permite să traduceți și să distribuiți acest curs liderilor creștini din întreaga lume. Pentru a contacta SGC sau pentru a face o donație pentru această viziune interesantă, vizitați site-ul nostru ShepherdsGlobalClassroom.org.

Design copertă: Shane Muir

Cuprins

Descrierea cursului și scopul acestuia	4
Ghid pentru profesori și studenți.....	5
Lecții	
1. Cartea lui Dumnezeu.....	7
2. Atributele lui Dumnezeu.....	21
3. Trinitatea.....	31
4. Umanitatea.....	41
5. Păcatul.....	49
6. Duhurile.....	59
7. Hristos.....	69
8. Mântuirea.....	83
9. Întrebări privind mântuirea.....	95
10. Duhul Sfânt.....	107
11. Sfințenia creștină.....	117
12. Biserica.....	125
13. Veșnicia.....	133
14. Evenimentele ultimelor vremuri.....	141
15. Crezuri antice.....	149

Crezuri creștine

Descrierea cursului și scopul acestuia

Descrierea cursului

Acest curs oferă o înțelegere a doctriinelor de bază ale teologiei creștine în chestiuni fundamentale, precum persoana lui Dumnezeu, Hristos, păcatul, mântuirea etc. Studenții vor învăța cum să evite erorile doctriinare și vor fi echipați pentru a preda doctriinele creștine altora.

Scopul cursului

1. Să învețe doctriinele fundamentale ale credinței creștine.
2. Să folosească în mod corespunzător Biblia ca sursă și autoritate pentru doctriină.
3. Să recunoască erorile semnificative în doctriină.
4. Să formeze o înțelegere care ajută la aprofundarea relației cu Dumnezeu.
5. Să transmită cunoștințe despre conținutul și metodele de predare.

Ghid pentru profesori și studenți

Ghidul oferă recomandări cu privire la modul în care se poate preda subiectul la cel mai înalt grad de calitate. Liderul trebuie să respecte acest standard, dacă cursul este predat studenților care doresc să obțină o certificare a Școlii Shepherd's Global. Pentru a studia materialul de către alte grupuri, care nu pot îndeplini cerințele propuse, profesorul poate adapta cursul la capacitățile studenților și poate elibera un alt tip de certificat.

Estimăm că fiecare lecție poate să dureze aproximativ 90 de minute. Ar fi foarte bine dacă grupul ar studia o lecție în două întâlniri. Dacă un grup se întrunește de două ori, unele instrucțiuni trebuie adaptate. De exemplu, testul se va efectua o singură dată.

Ghid pentru profesori

Fiecare elev are nevoie de un set complet de copii ale materialelor lecției, cu excepția foii cu răspunsurile la întrebările de la test.

La începutul lecției, se va da un test pentru materialul din lecția anterioară. Fiecare student trebuie să răspundă la întrebări independente, bazându-se doar pe propriile sale cunoștințe. Dacă nu a reușit din prima dată, îi puteți oferi ocazia să-l mai susțină odată. (Timpul estimat este de 10 minute).

După scrierea testului, repetați lecția anterioară împreună cu studenții, folosind lista obiectivelor prezentate în lecția anterioară. Adresați câte o întrebare pentru fiecare obiectiv și permiteți studenților să-și expună răspunsurile. (Timpul estimat este de 15 minute).

Apoi treceți la tema nouă, solicitându-i unui student să citească locul din Scriptură la care se face referire în lecție. Permiteți membrilor grupului să discute pe scurt ce ne învață acest pasaj despre tema lecției. (Timpul estimat este de 10 minute).

Studiați lecția, citind și explicând fiecare secțiune. Unii studenți pot pregăti și preda anumite secțiuni. (Timpul estimat - 45 de minute).

Semnul indică prezența unei note de subsol referitoare la un loc din Scriptură. Un student ar trebui să citească versetul biblic clasei, fie în timp ce studiază materialul, fie după ce s-a studiat o secțiune.

Simbolul indică o întrebare pentru discuție, care într-un caz servește ca o introducere la o nouă secțiune, iar în celălalt - ca o repetare a materialului tocmai acoperit. Nu este necesar să se dezvăluie pe deplin esența întrebării în timpul acestei părți a studiului, mai ales dacă întrebarea servește ca o introducere la subiect.

În timpul acestui curs, fiecare student ar trebui să predea lecția sau o parte din ea, de cel puțin șapte ori în afara clasei. Acest lucru se poate face în timpul unei întâlniri din cadrul Bisericii, la un grup de casă sau la un alt

eveniment. La sfârșitul fiecărei lecții, reamintiți studenților această sarcină și dați-le posibilitatea de a raporta despre predarea subiectului, dacă acest lucru s-a întâmplat în intervalul dintre lecția precedentă și cea actuală.

La sfârșitul lecției, studenții trebuie să citească împreună „Declarația de credință”.

La sfârșitul orei, fiecărui student i se va atribui un pasaj din Scriptură din lista prezentată. Înainte de următoarea sesiune de clasă, acesta ar trebui să citească pasajul și să scrie un alineat despre ceea ce spune pasajul despre subiect. Ar trebui să arate cele scrise profesorului la următoarea sesiune de curs.

La sfârșitul lecției, reamintiți studenților să citească materialul pentru lecția următoare înainte de aceasta. (Timpul estimat pentru anunțuri și sarcini este de 10 minute).

Este important să țineți evidența prezenței, precum și a rezultatelor testelor, a predării în afara clasei și a sarcinilor scrise. Dacă studentul omite o oră de curs, trebuie să studieze materialul lecției pierdute, să scrie un test și să îndeplinească o sarcină scrisă.

Ghid pentru studenți

Este necesar să citiți materialul pentru fiecare lecție înainte de a o începe, pentru a participa la discuție cu un nivel mai înalt de înțelegere.

La începutul fiecărei sesiuni de curs, fiți pregătiți să susțineți un test pentru materialul din lecția anterioară: studiați materialul în baza întrebărilor care vi s-au propus în vederea pregătirii de test.

Aduceți întotdeauna cu voi Biblia, o copie tipărită a lecției și un pix pentru a vă face notițe pe marginea cursului.

Fiți pregătiți să deschideți la referințele biblice, să răspundeți la întrebările de discuție și să participați la lecție conform cerințelor profesorului.

La sfârșitul lecției, vi se va oferi un pasaj biblic. Înainte de a începe următoarea lecție, citiți-l și expuneți-vă pe scurt gândurile cu privire la ceare de spus acest pasaj din Scriptură despre lecție. Prezentați profesorului sarcina finalizată.

Ar trebui să predați o lecție sau o parte din aceasta, de cel puțin șapte ori în timpul acestui curs, unui grup de oameni care nu participă la curs. Puteți împărtăși materialul într-o sală de clasă a Bisericii, la o întâlnire de grup acasă sau în cadrul altor activități. De fiecare dată când predați, raportați despre aceasta liderului dumneavoastră.

Lecția 1

Cartea lui Dumnezeu

Obiectivele lecției

La finalizarea acestei lecții, studenții ar trebui să înțeleagă și să poată explica:

1. Conceptele de revelație generală și revelație specială.
2. Evidențele pentru veridicitatea Bibliei.
3. Înțelegerea corectă a inspirației Scripturii.
4. De ce inspirația Scripturii presupune că nu există erori în Biblie.
5. Termenii *inspirată*, *infailibilă* și *inerantă*.
6. De ce Biblia este completă și nu poate fi extinsă.
7. De ce Biblia este sursa primară și autoritatea supremă pentru stabilirea doctrinei.
8. Importanța Bibliei în viața de zi cu zi a creștinului.
9. Declarația credințelor creștine despre Biblie.

Unul dintre scopurile practice ale acestei lecții este ca studentul să învețe să evite erorile de a asculta o autoritate greșită sau de a studia Biblia cu un scop limitat.

Cartea lui Dumnezeu

Material pentru tipar

Fiecare lecție va începe cu un test pentru materialul din lecția anterioară și revizuirea obiectivelor. Deoarece aceasta este prima lecție, treceți direct la citirea Scripturii.

Citiți împreună Psalmul 119:1-16. Discutați ce ne învață acest pasaj despre Biblie.

După citire, studiați împreună lecția. Când veți ajunge la semnul , adresați întrebarea care urmează și lăsați studenții să discute răspunsurile. Întâlnind în text semnul , cereți unui membru al grupului să deschidă referința și să citească versetul.

Dumnezeu, Creatorul lumii, ni S-a descoperit. El S-a dezvăluit nu doar pe Sine, ci și scopul creației Sale. Adevărul pe care ni-l arată Cel Preaînalt se numește revelație. Este în Biblie cartea Apocalipsei (Revelație), dar acest cuvânt poate fi folosit și atunci când vorbim despre tot ce ne-a descoperit Dumnezeu.

? Cum ne-a dezvăluit Dumnezeu adevărul?

Varietatea de forme ale revelației

Dumnezeu ne dezvăluie adevărul în diferite moduri și, prin urmare, vorbim despre două categorii: revelația generală și cea specială.

Revelația generală este ceea ce putem înțelege despre Dumnezeu, privind la creația Sa: vedem inteligența și puterea uimitoare a Celui Preaînalt în proiectarea Universului.

Adevărurile importante despre Dumnezeu le percepem prin înțelegerea modului în care a fost creat omul. Faptul că putem gândi, aprecia frumusețea și distinge binele de rău (deși nu perfect), ne arată că Creatorul nostru trebuie să aibă aceleași abilități, dar în cel mai înalt grad. Știm că Dumnezeu poate gândi și comunica, pentru că noi înșine suntem înzestrați cu aceste abilități.

Deoarece revelația generală ne oferă înțelegerea că Dumnezeu poate vorbi, noi conștientizăm cum ar fi putut da El revelația specială: putem primi un mesaj sau chiar o carte întreagă de la Dumnezeu.

Prin revelația generală, oamenii învață că există Dumnezeu și că trebuie să asculte

„Această lege (a lui Dumnezeu) este o imagine incoruptibilă a Celui Preaînalt și Sfânt care locuiește în eternitate. Este Dumnezeu, pe care nimeni nu L-a văzut în esența Sa, făcut vizibil oamenilor și îngerilor. Este fața dezvăluită a lui Dumnezeu; Dumnezeu S-a descoperit creaturilor Sale în măsura în care sunt capabile să suporte; revelat pentru a da viață, și nu pentru a o distruge, pentru ca ei să-L vadă pe Dumnezeu și să trăiască. Este inima lui Dumnezeu deschisă omului.”
(John Wesley, „Originea, proprietățile și utilizarea legii lui Dumnezeu”)

de El,¹ deși s-a întâmplat odată deja că ei nu L-au ascultat. Totuși, prin revelația generală, este imposibil să ne dăm seama cum să ne întoarcem la relația corectă cu Cel Preaînalt: ea doar indică necesitatea unei revelații speciale. Revelația generală arată clar că oamenii sunt păcătoși și nu „au scuze” în fața Creatorului lor, dar această revelație nu ne oferă o soluție la situație.

Revelația specială a apărut în Biblia inspirată de Dumnezeu și în întruparea lui Hristos: ea nu numai că arată, ci și explică starea în care ne aflăm (căzuți și vinovați), pe care am putut să o înțelegem deja prin revelația generală. O revelație specială Îl descrie pe Dumnezeu, explică căderea omului, originea păcatului și arată cum putem fi împăcați cu Cel Preaînalt.

¹ Romani 1:20 ne relatează câteva lucruri pe care noi le știm din observarea lumii create de Dumnezeu.

Imaginați-vă că nu știți despre existența Bibliei. Vă dați seama că există Dumnezeu și că sunteți vinovat înaintea Lui, dar nu știți ce se va întâmpla după moarte, nu știți scopurile și sensul vieții; de asemenea, n-aveți idee cum să vă apropiați de El.

Apoi, imaginați-vă că cineva vă arată o carte și vă spune că a fost trimis de Dumnezeu să vă dea răspunsuri. Vă puteți imagina cât de valoros ar fi acest mesaj pentru dumneavoastră?

Afirmații biblice despre Scriptură

? Ce spune Biblia despre sine? Dați exemple de afirmații din Scriptură care indică faptul că Biblia își revendică originea divină.

Să vorbim despre ceea ce spune Biblia despre ea însăși și apoi să privim dovezile că Scriptura este adevărată. Biblia declară că este Cuvântul lui Dumnezeu. În Vechiul Testament, există peste 3.000 de afirmații că mesajele venite de la Dumnezeu erau îmbrăcate în această formă: „Și Domnul a spus ...”;² Isus a recunoscut Vechiul Testament ca inspirat de Dumnezeu; ³ scriitorii Noului Testament au privit Vechiul Testament ca fiind dat de Dumnezeu ⁴ și Noul Testament - ca Scriptură inspirată de Dumnezeu. ⁵

Dacă o persoană nu acceptă ceea ce spune Biblia despre sine, ar trebui să se uite la dovezi.

Imaginați-vă din nou situația: nu știți despre existența Bibliei, dar Îl percepeți pe Dumnezeu ca pe o Persoană: El poate vorbi dacă dorește, așa că știți că un mesaj de la Cel Preaînalt poate fi real. Atunci cineva vă arată o carte și vă spune că acesta este un mesaj de la Dumnezeu.

? Cum putem ști că Biblia este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu? Cum credeți că ar trebui să fie ea?

Oriunde se predică Evanghelia, oamenii se simt condamnați la auzul adevărului. Când încep să creadă Vestea Bună și vin la Dumnezeu cupocăință, ei experimentează iertarea Lui și văd schimbări reale în viața lor. Pentru majoritatea dintre ei, acesta este primul argument și motiv pentru a crede Scriptura. ⁶

Următorul factor important pentru cei care sunt în relație cu Dumnezeu este părtășia: Duhul lui Dumnezeu vorbește prin Scriptură, oferind înțelegere și

² De exemplu, vezi Numeri 34:1, 35:1, și 35:9.

³ Matei 5:17-18; Ioan 10:35; Marcu 12:36.

⁴ Faptele Apostolilor 3:18; 2 Petru 1:20-21; 2 Timotei 3:16.

⁵ 1 Corinteni 14:37; 2 Petru 3:16.

⁶ 1 Tesaloniceni 1:5.

convingere. Felul în care Duhul Sfânt folosește Biblia confirmă faptul că aceasta este Cuvântul lui Dumnezeu. 📖⁷

Pe măsură ce creștem în relația noastră cu Dumnezeu, ne dăm seama că Biblia ne dezvăluie cu exactitate natura Sa și cum lucrează El în noi și în viața noastră. Scriptura ne arată cum să începem o relație cu Dumnezeu și să continuăm călătoria cu El: aceasta este o dovadă că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. 📖⁸

Dar dacă doriți dovezi care nu se bazează pe propria experiență spirituală? Oamenii din alte religii au și ei experiență spirituală, dar experiența lor nu se bazează pe adevăr. Cum putem ști că experiența noastră se bazează pe adevăr?

? Există vreo dovadă că Biblia este exactă în ceea ce spune?

Biblia a fost scrisă în decurs de 1.500 de ani, de peste patruzeci de autori, dintre care majoritatea nu se cunoșteau unul cu celălalt. La ce te poți aștepta de la o carte scrisă în acest fel? De obicei, prevedem o mulțime de erori și contradicții, dar să ne întoarcem și să luăm în considerare următoarele fapte despre Scriptură: mii de locuri geografice menționate în ea există de fapt; sute de evenimente și personalități istorice, a căror descriere o găsim în Biblie, sunt confirmate de istorie; nu au existat descoperiri științifice care să respingă afirmațiile biblice; Biblia nu se contrazice niciodată. Aceste lucruri nu se pot spune despre nicio altă carte scrisă vreodată. Dovezile susțin afirmațiile Bibliei despre inspirația ei divină.

Am putea rezuma dovezile care confirmă afirmația Bibliei de a fi Cuvântul lui Dumnezeu în șase puncte. Știm că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu deoarece: (1) mii de fapte biblice sunt confirmate; (2) nici o declarație biblică nu a fost infirmată; (3) Biblia nu se contrazice; (4) Evanghelia este susținută de influența ei; (5) Duhul lui Dumnezeu vorbește prin Biblie; (6) Biblia ne direcționează relația noastră cu Dumnezeu.

Definirea inspirației

Oriunde se propovăduiește Evanghelia, oamenii simt convingere interioară în urma auzirii adevărului. Când încep să creadă Vestea Bună și vin la Dumnezeu cu pocăință, ei experimentează iertarea Lui și văd schimbări reale în viața lor. 📖⁹

Celor care sunt în relație cu Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu le vorbește prin Scripturi, dându-le înțelegere și convingere.

⁷ Efeseni 6:17.

⁸ Psalmul 119:1-2.

⁹ 1 Petru 1:25.

Pe măsură ce creștem în relația noastră cu Dumnezeu, ne dăm seama că Biblia ne dezvăluie cu exactitate natura lui Dumnezeu și cum lucrează El în noi și în viața noastră. Scriptura ne arată cum să începem o relație cu Dumnezeu și să continuăm călătoria cu El: aceasta este dovada că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu.

? La ce ne referim când spunem că Biblia este inspirată?

Uneori oamenii simt un val de inspirație atunci când au idei grozave, dar în contextul Bibliei, lucrurile sunt mult mai serioase decât aceste sentimente.

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire.” ¹⁰

Cuvântul „inspirată” înseamnă „insuflată de Dumnezeu”. Deși Biblia este scrisă de mână omenească, acest verset subliniază că Scriptura vine de la Dumnezeu și, prin urmare, este de încredere ca bază pentru doctrină. Biblia este cel mai bun lucru dintre cele mai bune lucruri create de oameni vreodată.

Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.”¹¹

„Prin urmare, Scriptura Vechiului și Noului Testament este un sistem solid și prețios al adevărului divin. Fiecare parte a acesteia este demnă de Dumnezeu; și toate împreună sunt un singur trup întreg, în care nu există nici un defect, nici un exces. Este fântâna înțelepciunii cerești, pentru care cei care sunt capabili să o guste, o preferă tuturor scrierilor oamenilor, oricât de înțelepți sau învățați sau sfinți ar fi.”

(John Wesley, în prefața „Note explicative despre Noul Testament”)

Acest verset din 2 Petru spune literal că autorii au fost conduși de Duhul Sfânt. Acuratețea celor scrise nu depindea de cunoștințele personale: faptul că au fost conduși de Duhul lui Dumnezeu arată că acuratețea scrisului depindea în cele din urmă de Dumnezeu; Biblia este la fel de fiabilă ca și Dumnezeu Însuși.

Putem spune că inspirația este lucrarea supranaturală prin care Dumnezeu S-a revelat pe Sine și a „îmbrăcat” revelația într-o formă scrisă: Biblia este produsul final al inspirației.

Datorită faptului că autorii cărților Scripturii au fost conduși de Duhul Sfânt, putem spune că Biblia este inspirată ca nici o altă carte. Inspirația Scripturii înseamnă că reprezintă complet Cuvântul lui Dumnezeu, până la ultimul cuvânt.

¹⁰ 2 Timotei 3:16.

¹¹ 2 Petru 1:21-22

Cum a avut loc inspirația?

? Care sunt câteva modalități prin care scriitorii biblici au primit adevărul lui Dumnezeu înainte de a scrie?

Uneori oamenii se întreabă cum a funcționat inspirația. Cum a comunicat Dumnezeu adevărul Său și S-a asigurat că a fost înregistrat cu exactitate? Primul fapt pe care ar trebui să-l observăm despre stilul revelației lui Dumnezeu este că are varietate. El nu se limitează la o anumită metodă.

¹²

Uneori, Dumnezeu vorbea într-un mod audibil, cum era atunci când vorbea cu Moise;¹³ alteori El le trimitea vise sau viziuni, iar profetul le scria.¹⁴ Probabil că porțiunea Scripturii care a fost scrisă imediat este legământul cu Israel, despre care se spune că a fost „scris cu degetul lui Dumnezeu.”¹⁵ Alte părți ale Scripturii par să fi fost dictate; pasaje mari din Exod, Levitic și Numeri sunt scrise după cuvintele: „Și Dumnezeu i-a spus lui Moise, vorbind”.

Inspirația nu înseamnă că Dumnezeu i-a spus cuvintele scriitorului într-un mod audibil. Vedem diferențe dintre personalități și stiluri de scriere între diferiți scriitori. De exemplu, stilul lui Paul este foarte diferit de cel al lui Petru. Opinia noastră despre inspirație trebuie să includă utilizarea de către Dumnezeu a personalității, vocabularului, stilului de scriere, educației și contextului istoric al scriitorilor umani.

Opinia corectă este înțelegerea faptului că Dumnezeu a inspirat o anumită persoană, folosind imaginația și personalitatea autorului pentru a exprima adevărul divin, nu doar dezvăluindu-l, ci și îndrumând persoana prin procesul de scriere pentru a asigura o acuratețe absolută.

Unii oameni cred că Dumnezeu a dat pur și simplu idei despre ceea ce El a vrut să transmită și persoana respectivă le-a explicat cât de bine a putut, făcând inevitabil erori umane în detalii. Această viziune este incompatibilă cu descrierea biblică a inspirației. Biblia descrie autori care au fost „mânați” în momentul scrierii, astfel încât știm că nu au scris de la sine cu erori sau inexactități.

Deoarece Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, nu putem admite ideea că ar putea fi denaturată, pentru că Dumnezeu nu face greșeli. ¹⁶

De asemenea, din moment ce Dumnezeu S-a revelat pe Sine în mare parte în decursul istoriei reflectate în Biblie (și cea mai mare parte a Bibliei este

¹² Evrei 1:1.

¹³ Exod 33:11

¹⁴ Pentru exemple de revelație prin viziune, vezi Daniel 7 și 8 și cea mai mare parte a cărții Apocalipsa.

¹⁵ Deuteronom 9:10

¹⁶ Proverbe 30:5.

istorie), detaliile trebuie să fie corecte, astfel încât să putem avea o revelație de încredere de la Dumnezeu. De aceea, datorită descrierii biblice a inspirației, știm că Cel Preaînalt a dirijat procesul de scriere pentru ca acestasă fie exact.

Termeni folosiți pentru a apăra exactitatea totală a Bibliei

Insuflată. Faptul că Biblia este inspirată înseamnă că este Cuvântul lui Dumnezeu dat nouă prin revelație. Inițial, acest termen a fost suficient pentru a argumenta fiabilitatea completă și acuratețea Bibliei, dar acum unii oameni, care susțin că ei cred în inspirația Bibliei, resping faptul că ea ar fi complet corectă.

Următorii termeni au ajuns să fie folosiți pentru a proteja aspectele esențiale ale inspirației Scripturii.

Infailibilă. Acest termen înseamnă - „nu poate da greș”. Când spunem că Biblia este infailibilă, vrem să spunem că poate fi de încredere și nu va da greș niciodată. Scriptura este infailibilă nu numai în doctrinele sale, ci în fiecare afirmație.

Inerantă. Acest termen înseamnă „fără greșeli”. Biblia este exactă în fiecare afirmație. Întrucât Dumnezeu nu minte și nici nu face greșeli,¹⁷ iar Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, putem fi siguri că nu există greșeli în ea. Dacă o persoană spune că pot exista greșeli în Scriptură, deoarece oamenii au fost implicați în procesul de scriere, uită de descrierea inspirației din 2 Petru 1:21 că autorii au fost „mânați” de Duhul Sfânt. O viziune istorică biblică a inspirației spune că fiecare cuvânt din Biblie este inspirat, deci nu există erori.

 ¹⁸

Cum este cu greșelile din timpul transcrierii?

Până la inventarea tiparului, Scriptura era copiată manual. Noi nu dispunem de manuscrisele originale scrise de Pavel, Isaia sau Moise. Printre miile de exemplare antice scrise de mână în greacă și ebraică, există diferențeminore și este posibil să nu știm întotdeauna care a fost fraza originală. Cu toate acestea, diferențele sunt atât de minore, încât nici o doctrină nu poate fi pusă la îndoială din cauza lor. Din moment ce știm că originalele erau fără greș și diferențele în copii sunt infime, îndrăznim să susținem că putem avea încredere în fiecare cuvânt al Bibliei.

? Cum putem fi siguri că Biblia este exactă, în ciuda faptului că a fost copiată manual de multe ori?

¹⁷ Tit 1:2.

¹⁸ Matei 5:18.

? De ce unii oameni cred că există erori în Biblie?

De ce unii oameni cred că există erori în Biblie?

Uneori oamenii spun că există erori în Biblie, deoarece nu înțeleg natura Scripturii.

Biblia folosește forme de scriere care reprezintă comunicarea umană obișnuită. De exemplu, există un verset care menționează că soarele se mișcă pe cer. Știm că Pământul se rotește, de fapt, nu soarele, dar chiar și oamenii care cunosc acest lucru spun că soarele răsare și apune, iar acest lucru nu este considerat o greșeală: este doar o descriere a modului în care îl vedem.

Există și afirmații poetice: „dealurile au sărit ca niște miei” sau „copacii au bătut din palme”. Acesta este un stil literar care, evident, nu este literal.

Există diferențe în stilurile de scriere. Există citate ale altor autori, inclusiv oameni care nu au fost inspirați. Au existat editori care au ajutat la colectarea întregului material. Toate acestea nu reprezintă o problemă pentru inspirația doctrinară. Dumnezeu a dirijat procesul de scriere pentru a Se asigura că produsul final va fi Cuvântul Său.

Uneori oamenii cred că văd contradicții în Biblie, dar ar trebui să ia în considerare cu atenție asemenea locuri din Scripturi. De exemplu, Luca 8:26-27 și Marcu 5:1-2 ne povestesc despre oamenii posedați, eliberați în acel moment. Aceasta nu este o contradicție. Luca și Marcu nu susțin că aceasta era una și aceeași persoană, dar au decis să-și îndrepte atenția către o persoană care era cunoscută în regiune. Dacă o persoană vede contradicții aparente în Biblie, nu ar trebui să se grăbească cu concluziile, ci să-și ia timp pentru a înțelege contextul.

Biblia pentru creștin

? Cum ar trebui să folosească creștinii Biblia?

Biblia ne dă legea lui Dumnezeu. Legea nu ne salvează, ci ne arată cum vrea Dumnezeu să trăim. Legea lui Dumnezeu ne arată natura Celui Preaînalt. Trebuie să fim dispuși să o împlinim, pentru că vrem să ne asemănăm cu Dumnezeu. Pentru că Îl iubim pe Dumnezeu, trebuie să iubim și legea Lui. Psalmul 119, cel mai lung capitol din Biblie, oferă o descriere a modului în care închinătorul ar trebui să găsească plăcere în legea lui Dumnezeu. O persoană care Îl iubește pe Dumnezeu se va ruga pentru schimbarea inimii pentru a se conforma vocii lui Dumnezeu. Este imposibil ca o persoană care Îliubește pe Dumnezeu să nu-și facă griji cu privire la modul în care să-I placă.

Cuvântul lui Dumnezeu este lumină. Apostolul Petru ne spune că lumea se află în întunericul spiritual, iar Cuvântul lui Dumnezeu este lumina care ne călăuzește.¹⁹ Nu trebuie să urmăm ideile sau sentimentele care sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu; Duhul Sfânt nu va indema niciodată o persoană să facă ceea ce Biblia spune că este greșit.

Cuvântul lui Dumnezeu este hrana noastră spirituală. Un apetit bun este un semn al sănătății și un credincios va dori Cuvântul lui Dumnezeu așa cum un copil dorește laptele.²⁰ Pe măsură ce o persoană crește

în Hristos, este mai capabilă să înțeleagă și să digere adevărul lui Dumnezeu, la fel cum un copil învață să mănânce alimente solide.²¹ Creștinul trebuie să se hrănească zilnic cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Biblia este apărarea noastră împotriva lui Satan. Trebuie să ne echipăm cu arme spirituale, iar sabia pe care o oferă Duhul Sfânt este Cuvântul lui Dumnezeu.²² Isus a răspuns ispitelor diavolului prin cuvinte din Scriptură.²³

Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul care necesită răspunsul nostru. Isus l-a comparat cu semințele plantate.²⁴ Unele semințe n-au răsărit, pentru că solul nu era pregătit. Pe măsură ce citim Biblia, trebuie să răspundem la adevărurile ei și să ne rugăm ca Dumnezeu să producă roade în viața noastră prin Cuvântul Său.

Deoarece Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu...

Nu va deveni niciodată învechită și irelevantă: Cuvântul lui Dumnezeu este aplicabil tuturor oamenilor, indiferent de loc și de timp.

Este un ghid pentru a discerne voia lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu nu Se va răzgândi niciodată sau nu Se va contrazice pe Sine.

Este ghidul nostru pentru a obține cele mai bune beneficii din viață, deoarece Dumnezeu, Creatorul nostru, ne-a dat aceste indicații.

¹⁹ 2 Petru 1:19-21; Psalmul 119:105

²⁰ 1 Petru 2:2.

²¹ 1 Corinteni 3:2.

²² Efeseni 6:17

²³ Matei 4:3-4.

²⁴ Luca 8:11-15.

„Afirmăm că, din vremea când Hristos și apostolii Săi au trăit pe pământ, nu a fost necesară nicio altă inspirație a ceva anume pentru mântuirea unei persoane sau a unei biserici; ea a fost dată deja fiecărei persoane, fiecărei comunități, într-o măsură deplină și perfectă și locuiește în Sfânta Scriptură.”
(James Arminius,
„Discuție despre
desăvârșirea Scripturii”)

Conține tot ce trebuie să știm pentru a fi mântuiți și a crește în relația noastră cu Dumnezeu.

Deși învățăm de la pastori și din tradiția Bisericii, nu poate fi acceptată nici o idee care să contrazică Scriptura, deoarece aceasta este autoritatea finală.

Duhul Sfânt iluminează Cuvântul lui Dumnezeu pentru înțelegerea noastră și ne îndeamnă să îl ascultăm.

? Dumnezeu continuă să vorbească și astăzi, dar ar trebui cumva să ne așteptăm ca ceva să fie adăugat la Biblie?

Este Biblia finalizată?

De la moartea ultimului apostol, Biserica a privit Biblia ca pe o carte completă. Ea nu numai că a ales epistolele și le-a numit Scriptură, dar și-a dat seama că anumite mesaje erau inspirate de Dumnezeu și aveau autoritatea Scripturii. Epistolele recunoscute ca Scriptură îndeplineau criteriile pe care creațiile ulterioare nu le-ar putea întruni.

Pentru cărțile Vechiului Testament, Biserica a ales ceea ce păstra Israelul ca Scriptură. Noul Testament a îndeplinit următoarele criterii: legătura istorică cu apostolii, autenticitatea, acceptarea unanimă de către Biserică, utilizarea respectuoasă a Vechiului Testament și utilitatea în confruntarea ereziilor.

Dumnezeu continuă să vorbească până în prezent, dar mai poate fi adăugat ceva la Biblie acum? Este imposibil ca vreo scriere nouă să întrunească criteriile pentru a fi inclusă în Scriptura originală. De exemplu, nici o epistolă nouă nu poate fi asociată cu apostolii, deoarece aceștia nu mai sunt cu noi; nici nu va fi acceptată în unanimitate de către Biserică în întreaga lume.

Scriptura este completă și suficientă pentru mântuire și trăirea tuturor aspectelor vieții creștine.²⁵ Nimic deosebit de important și necesar nu poate fi adăugat la Biblie, deoarece are tot ceea ce de ce avem nevoie. În loc să declare că Dumnezeu a trimis o nouă revelație, oamenii ar trebui să studieze revelația pe care Dumnezeu le-a dat-o deja. Vor găsi acolo tot de ce au nevoie, iar acest lucru îi va scuti de greșeli.

Unul dintre studenți poate explica informațiile din chenar celorlalți.

²⁵ 1 Timotei 3:14-16

Erori care trebuie evitate

1. Compromiterea autorității biblice

Care considerați că este autoritatea voastră supremă? Majoritatea creștinilor ar răspunde că este Biblia, dar în realitate au mai multă încredere în sentimentele lor. O persoană poate spune că nu vede nimic condamabil în acțiunea sa, deoarece nu simte că este greșită și, de asemenea, consideră că acțiunile sale sunt normale din cauza lipsei de vinovăție. Când o persoană face acest lucru, propriile sale sentimente, nu Biblia, devin autoritatea sa supremă.

Uneori, o persoană nu ia Biblia în serios din cauza influenței altora. Există o poruncă în Scriptură pe care o persoană nu o respectă, deoarece alți oameni care se numesc creștini nu o respectă. Acești oameni urmează creștinismul populist, dar trebuie să reținem că, de regulă, creștinismul biblic nu este însoțit de recunoaștere.

2. Studiarea Bibliei cu un scop limitat

Biblia este sursa principală a doctrinei. Este autoritatea finală pentru orice argument doctrinar. Cu toate acestea, este o problemă când oamenii studiază Biblia doar pentru a găsi dovezi pentru doctrinele lor. Ei nu folosesc Biblia pentru hrană spirituală. Se gândesc doar cum să dovedească altora că au dreptate. Este corect pentru noi să dezvoltăm și să ne apărăm doctrinele Scripturii. Însă dacă acesta este singurul nostru scop de utilizare a Bibliei, vom pierde bucuria care vine din folosirea ei în relația noastră personală cu Dumnezeu.

Unii oameni citesc Biblia numai pentru a se simți încurajați. Trebuie să ne amintim că scopurile Bibliei includ și convingerea, și corectarea. Nu trebuie să ometem poruncile Bibliei, căutând doar promisiunile care ne fac să ne simțim mai bine. Poate că ceea ce vrea Dumnezeu să facă astăzi pentru tine este convingerea sau corectarea.

Unul dintre studenți poate explica următoarele afirmații.

Erorile denotațiilor religioase

Unele grupuri religioase susțin că dau credibilitate Bibliei, dar consideră că altceva este autoritatea lor supremă. Ei își afirmă dreptul exclusiv de a interpreta Scriptura folosind revelația sau un sistem special de interpretare a ei, pe care numai ei îl dețin. De fapt, Biblia nu susține cele mai importante doctrine ale acestor grupuri religioase.

Este posibil ca ei să aibă în arsenalul lor și alte cărți care sunt folosite ca scripturi în completarea Bibliei: adepții cultului pot spune că Biblia nu estede încredere din cauza erorilor de traducere sau copiere.

Toate aceste idei presupun faptul că Biblia nu este suficientă ca și Cuvânt complet al lui Dumnezeu. Pentru astfel de oameni, alte lucruri devin autoritatea supremă.

Studentii ar trebui să citească împreună declarația de credință de cel puțin două ori.

Declarația de credință

Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a inspirat pe autorii ei, pentru ca aceștia să nu admită erori la scriere. Biblia conține tot ce trebuie să știm pentru a fi mântuiți de păcat și pentru a ne menține în relație cu Dumnezeu. Scriptura este sursa primară a doctrinei și autoritatea ultimă. Creștinii ar trebui să studieze zilnic Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu, precum și pentru a primi îndrumare și hrană spirituală pentru viața lor.

Fiecărui membru al clasei i se va oferi un pasaj din Scriptură (din lista de mai jos). Înainte de următoarea lecție, studentul ar trebui să-l citească și să scrie un mic discurs despre ceea ce spune pasajul despre lecție.

Referințe pentru lucrarea scrisă

Psalmul 119:33-40, Psalmul 119:129-136, Proverbe 30:5-6, Apocalipsa 22:18-19, Matei 5:17-19, 2 Timotei 3:15-17, 2 Petru 3:15-16.

În timpul acestui curs, fiecare student ar trebui să predea lecția sau o parte din ea, de cel puțin șapte ori în afara clasei. Acest lucru se poate face în timpul unei întâlniri din cadrul Bisericii, într-un grup de casă sau la un alt eveniment. Este responsabilitatea studentului să găsească astfel de oportunități.

Cărți recomandate

Dockery, David S. *Christian Scripture*. Nashville: Broadman and Holman, 1995.

Cartea lui Dumnezeu Întrebări de testare

1. Ce este revelația generală?
2. În ce forme a descoperit Dumnezeu revelația generală?
3. Ce adevăruri descoperite prin revelația specială nu au fost revelate prin revelația generală?
4. Ce spune Biblia despre ea însăși?
5. Din care șase motive acceptăm Biblia ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu?
6. De ce este Scriptura „de folos pentru a învăța, a mustra, a îndrepta și a da înțelepciune în neprihănire”?
7. Ce descriere a inspirației oferă Biblia pentru a ne asigura că erorile au fost prevenite în timpul procesului de scriere?
8. Ce metode a folosit Dumnezeu pentru inspirație?
9. Ce înseamnă faptul că Biblia este inspirată?
10. Ce înseamnă afirmația că Biblia este infailibilă?
11. Ce înseamnă afirmația că Biblia este inerantă?

Cartea lui Dumnezeu Răspunsuri la întrebările testului

1. Ceea ce putem înțelege observând creația lui Dumnezeu.
2. În inspirația Bibliei și a întrupării lui Hristos.
3. Descrierea lui Dumnezeu, o explicație a căderii omului și a păcatului, o indicație a căii de împăcare cu Dumnezeu.
4. Biblia pretinde că este Cuvântul lui Dumnezeu.
5. (1) Mii de fapte biblice confirmate; (2) nici o declarație a Bibliei nu a fost infirmată; (3) Biblia nu se contrazice; (4) Evanghelia este confirmată de influența ei; (5) Duhul lui Dumnezeu vorbește prin Biblie; (6) Biblia ne conduce relația cu Dumnezeu.
6. Biblia este inspirată de Dumnezeu.
7. Autorii cărților au fost „mânați” de Duhul Sfânt (2 Petru 1:21).
8. O voce audibilă, vise, viziuni, a dat înțelegere și îndrumare.
9. Întreaga Biblie, până la ultimul cuvânt, este Cuvântul lui Dumnezeu.
10. Biblia nu poate da greș, poate fi de încredere, nu ne va conduce niciodată în direcția greșită.
11. Nu există erori în Biblie, este adevărată în toate afirmațiile.

Lecția 2

Atributele lui Dumnezeu

Obiectivele lecției

La sfârșitul acestei lecții, studenții ar trebui să înțeleagă și să poată explica:

1. De ce este atât de importantă percepția umană despre Dumnezeu?
2. În ce fel faptul că Dumnezeu este Creator Îl deosebește de tot ceea ce există.
3. Atributele lui Dumnezeu: El este Duh, Personal, Etern, Triunic, Atotputernic, Omniprezent, Neschimbat, Atotștiutor, Sfânt, Drept și Iubitor.
4. Cât de important este fiecare atribut al lui Dumnezeu pentru relația noastră cu El.
5. O viziune biblică asupra suveranității lui Dumnezeu.
6. Declarația de credință despre Dumnezeu.

Unul dintre scopurile practice ale acestei lecții este de a-i învăța pe studenți să evite greșelile de a ignora importanța formelor de închinare.

Atributele lui Dumnezeu

Material pentru tipar

După scrierea testului, folosiți obiectivele lecției anterioare pentru a revizui ceea ce ați învățat, apoi treceți la citirea pasajului de mai jos.

Citiți împreună Isaia 40. Discutați ce ne spune acest pasaj despre Dumnezeu.

După citire, studiați lecția împreună. Când ajungeți la semnul , adresați întrebarea care urmează și permiteți studenților să discute răspunsurile. Întâlnind în text semnul , cereți unui membru al grupului să deschidă referința și să citească versetul.

 De ce este atât de importantă percepția corectă a lui Dumnezeu de către om?

Cine este Dumnezeu? A.W.Tozer sublinia importanța acestei probleme atunci când spunea: „Cred că practic orice eroare în doctrină sau în aplicarea moralității creștine provine dintr-o înțelegere greșită a lui Dumnezeu.”²⁶ Isus i-a spus femeii samaritence la fântână că problema în închinarea samaritenilor era că nu știau pe cine venerau. Cea mai importantă

²⁶ Cunoașterea Celui Sfânt, 10.

caracteristică a oricărei persoane este concepția sa despre Dumnezeu. Percepția omului despre Dumnezeu este baza religiei sale. Nu poate exista o eroare mai gravă decât să greșim în privința naturii lui Dumnezeu.

Toate comparațiile sunt inadecvate pentru a-L descrie complet pe Dumnezeu, deoarece El este infinit superior nouă. Nici chiar Biblia nu ne oferă o definiție formală a lui Dumnezeu, ci pretutindeni descrie esența și puterea Lui. Cartea Geneza ne spune cum Dumnezeu a creat cerurile și pământul, soarele, luna și stelele, plantele și regnul animal și, în cele din urmă, pe om. Prima lecție din Scriptură este foarte clară: Dumnezeu este Creatorul tuturor. Este diferit de tot ceea ce există, deoarece nu face parte din creație.

Cu toate acestea, Biblia conține multe alte afirmații despre Dumnezeu. Teologii au rezumat minuțios informațiile biblice și au întocmit o listă a atributelor lui Dumnezeu. Nu vom putea niciodată să le înțelegem complet cu mintea noastră imperfectă. În același timp, după cum spunea A.W. Tozer, studierea cu reverență a ceea ce știm despre ele, poate constitui o experiență spirituală dulce și delicioasă pentru un creștin, de aceea vom lua în considerare următoarele afirmații despre Dumnezeu. Ele se bazează pe revelația Sa despre Sine în Biblie și, din acest motiv, știm că sunt adevărate.

Unele atribute ale lui Dumnezeu

Lista atributelor lui Dumnezeu pe care le vom analiza nu este completă, dar ea conține cele mai importante caracteristici pe care ar trebui să le cunoaștem.

? Ce atribute ale lui Dumnezeu puteți enumera?

Dumnezeu este Personal. Aceasta înseamnă că Dumnezeu este o personalitate vie reală, cu intelect, sentimente și voință. Nu este rezultatul legilor naturale sau al unei forțe impersonale precum electricitatea sau gravitația. El creează, acționează, știe, dorește, planifică și vorbește.

? Care ar fi diferența pentru noi, dacă Dumnezeu nu ar fi o Persoană?

Faptul că Dumnezeu este o Persoană ne permite să construim o relație cu El. Dacă El nu ar fi o Persoană, nu ne-am putea ruga Lui. Dacă El nu ar fi o Persoană, ar fi imposibil să-I fim plăcuți sau să-L întristăm.

Dumnezeu este Duh. „Dumnezeu este Duh și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.” ²⁷ Faptul că Domnul este Duh ne oferă temelia părtășiei și închinării noastre spirituale. Rugăciunea și închinarea nu depind de obiectele lumii materiale, de o anumită poziție fizică, de un program alcătuit sau de o sarcină: aceste lucruri pot fi importante pentru a ne ajuta să ne concentrăm atenția asupra închinării, dar închinarea nu depinde de ele.

²⁷ Ioan 4:24.

Faptul că Dumnezeu este Duh este și unul dintre motivele pentru care El ne-a interzis să creăm imaginea Sa vizibilă.²⁸ Ca Duh, Dumnezeu este invizibil pentru noi,²⁹ excluzând momentele când Domnul alege să ia o formă vizibilă.³⁰ Având în vedere particularitățile percepției noastre despre Dumnezeu, care sunt adesea limitate, ar fi corect să spunem că nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu în toată plinătatea Sa,³¹ chiar și atunci când El apărea într-o formă vizibilă.

Dumnezeu este Veșnic. Nu a existat nici un moment în care Dumnezeu nu a existat și nu va fi așa ceva în viitor, când El nu va exista: Dumnezeu nu are început sau sfârșit. Numele pe care l-a dezvăluit este EU SUNT CEL CE SUNT.³² Ioan Îl descrie ca Dumnezeu Atotputernic care a fost, este și urmează să vină.³³ Din generație în generație El este Dumnezeu.³⁴ Unele religii dețin mituri care relatează despre nașterea zeilor lor, dar adevăratul Dumnezeu este etern.

Dumnezeu este Triunic. Doctrina Treimii se bazează pe afirmația Bibliei că există un singur Dumnezeu, dar în același timp Scriptura menționează trei persoane diferite care se referă la Dumnezeu. Există un

„Întrucât sunt convins că există o Ființă eternă și independentă și este imposibil să fie mai mult decât una, cred că acest Dumnezeu este Tatăl tuturor... Cred că acest Tată nu poate face doar ceea ce intenționează, dar este, de asemenea, înzestrat cu dreptul etern de a face ceea ce vrea și oricând vrea, deținând și controlând în mod liber ceea ce a creat. El, în bunătatea Sa, a creat cerul și pământul și tot ce este pe ele.”
(John Wesley, „Scrisoare către un romano-catolic”)

singur Dumnezeu, dar în natura Lui sunt trei Persoane: există un singur Dumnezeu, dar în trei Persoane. Datorită faptului că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt posedă toate atributele divinității, fiecare dintre ele (persoane) poate finimit pe bună dreptate Dumnezeu și fiecăruia dintre ele I se poate oferi închinare.

Dumnezeu este Atotputernic. El poate face tot ce vrea. „Dumnezeul nostru este în cer, El face tot ce vrea.”³⁵ Singura Sa limitare este că El nu acționează niciodată contrar naturii Sale sfinte și Își ține întotdeauna promisiunile. Nimic nu este greu sau imposibil pentru Dumnezeu. „...Domnul Dumnezeuul nostru Cel Atotputernic a început să împărasească”.³⁶

²⁸ Exod 20:4-6.

²⁹ I Timotei 1:17.

³⁰ Geneza 18:1, Isaia 6:1.

³¹ Ioan 6:46; Ioan 1:18; Exod 33:20.

³² Exod 3:14.

³³ Apocalipsa 1:8.

³⁴ Psalmul 90:2.

³⁵ Psalmul 115:3.

³⁶ Apocalipsa 19:6.

? De ce e important să știm că Dumnezeu este Atotputernic?

Aceasta este o încurajare pentru noi, pentru că știm că în mijlocul suferinței noastre, Domnul „prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi...”³⁷ Chiar dacă totul pare a fi scăpat de sub control, știm că marele plan al lui Dumnezeu se va împlini și ne putem ruga cu încredere ca Dumnezeu să poată interveni în orice situație.

Dumnezeu este Omniprezent. Nu există nici un loc în care Dumnezeu să nu existe și El vede tot ce se întâmplă. „Așa vorbește Domnul: „Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele.”³⁸ El este Dumnezeul universului și puterea Sa nu se limitează la nicio regiune. „Poate cineva să stea într-un loc ascuns fără să-L vadă Eu? - zice Domnul. Nu umplu Eu cerurile și pământul?”³⁹ Acest lucru ne dă încredere că Dumnezeu cunoaște situațiile și problemele noastre și, de asemenea, spune că nimeni nu se poate ascunde de Cel Atotputernic sau să ascundă păcatul, astfel încât El să nu vadă: totul este gol și descoperit înaintea ochilor Săi. ⁴⁰

Dumnezeu este Neschimbat. Nu a fost niciodată un moment în care El să devină Dumnezeu și nu va înceta niciodată să fie Dumnezeu. ⁴¹ Există religii ai căror adepți cred că Dumnezeu este în curs de dezvoltare, dar Bibliane spune că în esența, natura, atributele și scopurile Sale, Dumnezeu este neschimbat. ⁴² El iubește întotdeauna adevărul și urăște neadevărul. Dumnezeu etern, care i s-a arătat lui Moise ca EU SUNT CEL CE SUNT, EXISTĂ și astăzi; El este infinit, etern și neschimbat în esența și înțelepciunea Sa, în putere, sfințenie, dreptate, bunătate și adevăr. El este întotdeauna Același și anii Lui nu se vor sfârși.⁴³

Dumnezeu este Atotștiutor. „Priceperea Lui este fără margini.”⁴⁴ Dumnezeu nu are nevoie de învățătură pentru că El știe totul. Dumnezeu nu a învățat niciodată nimic și nu există nimeni care să-L poată sfătui. ⁴⁵ Dumnezeu cunoaște viitorul și, prin urmare, nimic nu-L surprinde: El nu este niciodată nepregătit pentru ceea ce se întâmplă.⁴⁶

³⁷ Efeseni 3:20.

³⁸ Isaia 66:1.

³⁹ Ieremia 23:24.

⁴⁰ Evrei 4:13.

⁴¹ Iacov 1:17.

⁴² Maleahi 3:6.

⁴³ Psalmul 102:27.

⁴⁴ Psalmul 147:5.

⁴⁵ Isaia 40:13-14.

⁴⁶ Psalmul 139:4.

? De ce e important să știm că Dumnezeu este Atotștiutor?

Înțelepciunea lui Dumnezeu este legată de cunoașterea lui Dumnezeu; o vedem în creație, mai ales în planul mântuirii. ⁴⁷ Datorită cunoașterii Sale perfecte, Dumnezeu este întotdeauna conștient de cum să facă ceea ce trebuie. Știm că voia lui Dumnezeu este întotdeauna cea mai bună pentru noi, pentru că Dumnezeu înțelege bine fiecare situație și cunoaște rezultatul fiecărei acțiuni.

Dumnezeu este Sfânt. Dumnezeu S-a descris pe Sine în principal ca fiind Sfânt. Profetul Isaia L-a numit constant pe Dumnezeu „Sfântul lui Israel”. Îngerii strigau înaintea Lui „Sfânt, Sfânt, Sfânt” în mod constant.⁴⁸ Sfințenia lui Dumnezeu constituia tema închinării: „Să laude oamenii Numele Tău cel mare și înfricoșat, căci este sfânt.”⁴⁹ El este standardul absolut al oricărei perfecțiuni morale. Acțiunile Sale sunt marcate de prezența bunătății și absența răului, și nu poate fi altfel. Sfințenia lui Dumnezeu arată că o persoană nu este aptă să-I slujească și să I se închine lui Dumnezeu fără o transformare prealabilă prin har. ⁵⁰ Dumnezeu vrea ca noi să fim la fel de sfinți precum este El: „Ci, după cum Cel ce v-a chemat este Sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu suntsfânt.”⁵¹

Dumnezeu este Drept. Acțiunile lui Dumnezeu sunt întotdeauna corecte: ele decurg din natura Sa sfântă, ⁵² care este standardul a ceea ce este drept. El Își păstrează întotdeauna cuvântul și nu minte niciodată.⁵³

? De ce este important să înțelegem că Dumnezeu este drept?

Dreptatea lui Dumnezeu este fundamentul legii Sale, care este standardul perfect pentru responsabilitățile noastre față de Dumnezeu și de ceilalți. El Își administrează legea cu dreptate, răsplătindu-i pe cei care-L ascultă și pedepsindu-i pe cei care încalcă legea Sa. Acest fapt este încurajator pentru cei care sunt oprimați și suferinzi, dar este, de asemenea, un avertisment pentru noi că nimeni nu va scăpa de responsabilitatea faptelor greșite. „Judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte.”⁵⁴ El „va răsplăti fiecăruia după faptele Lui.”⁵⁵ „Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.”⁵⁶

⁴⁷ Psalmul 104:24; Romani 11:33.

⁴⁸ Isaia 6:3.

⁴⁹ Psalmul 99:3.

⁵⁰ Isaia 6:5.

⁵¹ 1 Petru 1:15-16.

⁵² Deuteronom 32:4.

⁵³ Numeri 23:19; 2 Samuel 7:28.

⁵⁴ Psalmul 19:9.

⁵⁵ Romani 2:6.

⁵⁶ Romani 14:10.

Dumnezeu este Dragoste. Acest atribut este foarte important. Imaginați-vă cât de înfricoșător ar fi dacă Dumnezeu, fiind Atotputernic și Atotștiutor, nu ne-ar fi iubit. Ce ar fi dacă El nu ne-ar iubi cu toată neprihănirea și puterea Sa absolută? Cu toate acestea, Dumnezeu ne iubește ⁵⁷ și

„Ne-ai creat pentru Tine,
Doamne, și inimile noastre
nu-și pot găsi odihna, până nu
o găsesc în Tine.”
(Fericitul Augustin)

binecuvântează toată creația Sa.⁵⁸ El binecuvântează omenirea, mai ales, cu binecuvântările vieții, creând lumea ca pe un loc unde să trăim în bucurie.⁵⁹ Pentru cei care Îl iubesc și Îl slujesc pe Dumnezeu, El transformă fiecare detaliu în binecuvântare.⁶⁰ Harul, mila, răbdarea și pacea Lui ne înconjoară datorită iubirii Sale.⁶¹

Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu Născut, pentru ca oricine crede în El să aibă viața veșnică.⁶² În ciudapăcatului și a neascultării noastre, El ne cheamă prin mila Sa, invitându-nea să venim la El prin Isus Hristos, pe care L-a dat ca jertfă ispășitoare pentru păcatul nostru.⁶³ Pe cruce Dumnezeu Și-a arătat inima plină de dragoste și compasiune pentru oameni. „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.”⁶⁴ Dumnezeu iubește pe toți oamenii, indiferent de naționalitatea, abilitățile, statutul lor social; El oferă iertare tuturor,⁶⁵ de aceea, Atotputernicul vrea ca noi să iubim pe toți oamenii și să fim gata să iertăm orice păcat care este îndreptat împotriva noastră. Iubirea și iertarea sunt calități specifice copiilor lui Dumnezeu.⁶⁶

Dumnezeu ne-a creat după chipul Său. Deși suntem muritori și El este etern, ne asemănăm cu El mai mult decât oricare altă creație a Lui de pe pământ. El ne-a creat astfel încât să-L putem cunoaște, să-L venerăm și să-L iubim. Cel Preaînalt ne-a creat pentru Sine și, așa cum a spus Augustin, nu ar trebui să ne găsim odihna în altceva decât în El. În comparație cu Dumnezeu, tot ce este pământesc nu este important și numai El este demn de angajamentul nostru cel mai profund. Nu putem găsi satisfacție completă în altceva decât în Dumnezeu. Prin harul Său, putem fi răscumpărați, fiind creați să ne închinăm Lui, să avem încredere în Tatăl nostru ceresc și să facem voia Lui în fiecare domeniu al vieții noastre.

⁵⁷ Luca 18:19; Psalmul 119:68.

⁵⁸ Geneza 1:22, 28.

⁵⁹ Psalmul 8:4-6; Psalmul 23; Psalmul 36:5-10; Psalmul 103.

⁶⁰ Romani 8:28.

⁶¹ Exod 34:6; Efeseni 1:7, 2:4-5.

⁶² Ioan 3:16.

⁶³ 1 Ioan 2:2.

⁶⁴ 1 Ioan 4:10.

⁶⁵ Romani 2:11; Iacov 2:1-5.

⁶⁶ Matei 5:43-45.

? Oare avem nevoie de clădiri bisericesti și diverse obiecte pentru a ne închina lui Dumnezeu?

Trebuie evitate greșelile de a nu înțelege importanța formelor de închinare

Dumnezeu este Duh și noi ne închinăm Lui în duh. Aceasta înseamnă că clădirile, mobilierul și instrumentele muzicale nu sunt o necesitate. Aceasta înseamnă că ne putem închina fără anumite acțiuni fizice, cum ar fi înngenuncherea, scandarea sau citirea.

Formele de închinare sunt importante, deși nu sunt necesare. Suntem în corpuri umane și trăim pe pământ, așa că avem nevoie de anumite acțiuni pentru a ne exprima închinarea prin ele.

Din acest motiv, Dumnezeu a dat o clarificare cu privire la închinare: Vechiul Testament oferă instrucțiuni de închinare în Templu. În Noul Testament avem instrucțiuni pentru botez, împărtășanie, cântare, rugăciune publică și citirea Scripturii. Chiar și Biblia este un obiect material pe care îl folosim în închinare.

Unii oameni sunt prea atașați de o anumită formă de închinare, considerând-o singura corectă. Programul lor de închinare nu se schimbă, chiar dacă altora le este greu să-și exprime închinarea în forma pe care o oferă ei.

O altă categorie consideră că formele de închinare pot fi schimbate fără restricții. Acești oameni trebuie să-și amintească că avem nevoie de modalități de închinare care să ne ajute să ne exprimăm venerația, dragostea și dedicarea față de Dumnezeu. Dacă acest lucru se realizează printr-un anumit model de închinare, nu trebuie să fie schimbat, decât dacă există ceva mai bun pentru a atinge același scop.

Următorul chenar de informații poate fi explicat grupului de către un student.

Dumnezeu este Suveran

Dumnezeu are putere absolută și autoritate absolută. Ca și conducător al Universului, El poate realiza orice dorește.⁶⁷ El face totul conform voii Sale, nu are nevoie să asculte de nimeni.⁶⁸

⁶⁷ Psalmul 115:3; Psalmul 135:5-6.

⁶⁸ Efeseni 1:11.

Tot ceea ce El decide să facă se va întâmpla cu siguranță, nimeni nu-L poate opri și nicio situație nu poate face imposibilă voia Sa. ⁶⁹ El controlează acțiunile guvernării pământești atunci când vrea. ⁷⁰

Cu toate acestea, Dumnezeu le-a dat oamenilor capacitatea de a face alegeri. Ei pot alege între lucrurile bune și între bine și rău. Alegerile pot fi făcute într-o chestiune de ascultare sau opoziție față de Dumnezeu. Primii oameni pe care Atotputernicul i-a creat au ales păcatul. De acum înainte, fiecare persoană trebuie să aleagă și, deși unii oameni sunt consecvenți în alegerea binelui, acest lucru nu poate anula faptul că toată lumea a păcătuit.

Dacă Dumnezeu este Domnul tuturor, atunci cum își îndeplinește El voia într-o lume în care miliarde de creaturi iau propriile decizii?

Voia Lui este ca creaturile să facă singure alegerile, ceea ce înseamnă că Dumnezeu nu va face alegeri pentru noi. De asemenea, înseamnă că fiecare decizie are consecințe reale, altfel nu ar fi o alegere reală. Dacă Dumnezeu ar controla cumva acțiunile omului astfel încât să nu existe un rezultat nelegiuit, atunci El i-ar lua omului posibilitatea de a alege răul.

Dreptatea lui Dumnezeu este adevărata dreptate, deoarece El îi va judeca pe oameni pentru acțiunile lor voluntare. ⁷¹ Dacă Dumnezeu ar controla acțiunile umane, nu ar mai avea rost să fie pedepsiți sau recompensați.

Dumnezeu vrea ca oamenii să aleagă ceea ce este corect, dar mai presus de toate El vrea ca ei să își poată exercita dreptul de a alege, de aceea lumea este așa cum este. Lumea este o combinație complexă între binele de la Dumnezeu, rezultatele acțiunilor umane și binele pe care Dumnezeu îl extrage chiar și din acțiunile rele ale unei persoane.

Vedem prioritățile lui Dumnezeu în planul mântuirii. El oferă mântuire tuturor și dorește ca toți să fie mântuiți. El dă fiecărei persoane puterea de a răspunde la Evanghelie, dar nu forțează răspunsul. De aceea invitațiile și convingerea sunt folosite în toată Scriptura. ⁷² Dumnezeu nu numai că oferă oamenilor o alegere, dar și le arată consecințele ei.

Noi predicăm Evanghelia cu încrederea deplină că toată lumea poate fi mântuită. Misiunea noastră este să lucrăm cu Duhul Sfânt pentru a-i convinge pe oameni să asculte de Dumnezeu. ⁷³

⁶⁹ Isaia 46:9-11.

⁷⁰ Geneza 50:20; Fapte 4:27-28.

⁷¹ Apocalipsa 20:12-13

⁷² Isaia 1:18, Iosua 24:15, Apocalipsa 3:20, Isaia 55:1, Deuteronom 30:15, 19, Ezechiel 18:31.

⁷³ 2 Corinteni 5:11.

Studentii ar trebui să citească împreună Declarația de credință cel puțin de două ori.

Declarația de credință

Există un singur Dumnezeu, care a creat Universul și este Domnul tuturor. El este un Duh Etern, Neschimbat. El este Atotputernic, Atotștiutor și Omniprezent. El este absolut Sfânt în caracterul Său și Drept în tot ceea ce face. El Își binecuvântează creația și iubește fiecare persoană, oferind iertare și relație cu Sine.

Fiecărui membru al clasei i se va oferi un pasaj din Scriptură (din lista de mai jos). Înainte de următoarea lecție, studentul ar trebui să-l citească și să scrie un mic discurs despre ceea ce spune pasajul despre lecție.

Pasaje din tema scrisă

Isaia 46; Proverbe 9:10; Psalmul 139:1-4; Apocalipsa 4:9-11; Iona 1:3.

Studentilor trebuie să li se amintească că trebuie să predea o lecție sau o parte a lecției în afara clasei, de cel puțin șapte ori pe tot parcursul cursului. Ei trebuie să raporteze profesorului despre lecție de fiecare dată când predau.

Lectură recomandată

Purkiser, W.T., ed. *Exploring Our Christian Faith*.
Kansas City, MO: Beacon Hill Press, 1960.

Tozer, A.W. *The Knowledge of the Holy*. New York; Harper and Row, 1961.

Atributele lui Dumnezeu **Întrebări de testare**

1. Care este cea mai importantă caracteristică a unei persoane?
2. Care este cea mai mare greșeală pe care o poate face o persoană?
3. Care este prima lecție despre Dumnezeu pe care o întâlnim în Scriptură?
4. Enumerați atributele lui Dumnezeu care corespund fiecărei afirmații:
 - a) Nu putem descrie cum arată Dumnezeu;
 - b) Dumnezeu a existat dintotdeauna;
 - c) Dumnezeu nu este o forță impersonală;
 - d) Natura lui Dumnezeu va fi întotdeauna aceeași;
 - e) Dumnezeu poate face tot ce vrea;
 - f) Dumnezeu vede totul;
 - g) Dumnezeu Și-a trimis Fiul ca să putem beneficia de harul Său;
 - h) Natura lui Dumnezeu este constituită din trei Persoane;
 - i) Dumnezeu deține perfecțiune morală absolută;
 - j) Acțiunile lui Dumnezeu sunt întotdeauna drepte.

Atributele lui Dumnezeu **Răspunsuri la întrebările de testare**

1. Percepția Sa despre Dumnezeu.
2. Să greșescă cu privire la ceea cum este Dumnezeu.
3. Că El este Creatorul a toate (și că prin esența Sa El este diferit de noi).
4. Atributele lui Dumnezeu:
 - a) Duh;
 - b) Veșnic;
 - c) Personal;
 - d) Neschimbat;
 - e) Atotputernic;
 - f) Omniprezent;
 - g) Iubitor;
 - h) Triunic;
 - i) Sfânt;
 - j) Drept.

Lecția 3 Trinitatea

Obiectivele lecției

La sfârșitul acestei lecții, studenții ar trebui să înțeleagă și să poată explica:

1. Motivele pentru care Universul este o ilustrare a naturii trinitare a lui Dumnezeu.
2. Bazele biblice pentru doctrina Trinității.
3. De ce doctrina Trinității este temelia Evangheliei.
4. Structura relațiilor în Trinitate.
5. Cum oferă Trinitatea un exemplu pentru relațiile umane.
6. Modul în care credința noastră în Trinitate ne ghidează închinarea.
7. Declarația de credință despre Trinitate.

Unul dintre scopurile practice ale acestei lecții este ca studentul să evite erorile obișnuite pe care le comit oamenii în încercarea de a explica Trinitatea.

Trinitatea Material pentru tipar

După scrierea testului, folosiți obiectivele lecției anterioare pentru a revizui ceea ce ați învățat, apoi treceți la citirea pasajului de mai jos.

Citiți împreună Ioan 14. Discutați despre modul în care acest pasaj ne dezvăluie Trinitatea lui Dumnezeu.

După citire, studiați lecția împreună. Când veți ajunge la semnul , adresați întrebarea și comentați răspunsurile. Această lecție nu folosește simbolul , deoarece pasajele folosite sunt tipărite în lecție.

Mulți oameni sunt confuzi referitor la doctrina Trinității, deoarece ea presupune faptul că Dumnezeu este Unul singur, dar, în același timp, în trei Persoane.

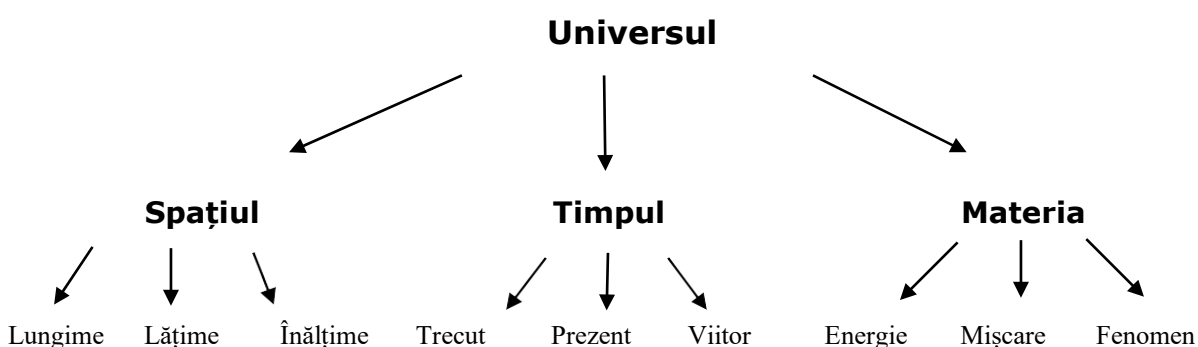
Dar când privim Universul, vedem un alt exemplu de trei în unul. Universul are trei aspecte - spațiul, timpul și materia. Fără oricare dintre acestea trei, Universul nu ar exista.

La rândul lor, fiecare dintre ele este alcătuit din trei dimensiuni.

SPAȚIUL este alcătuit din lungime, înălțime și lățime - trei într-unul. Absența oricăreia dintre aceste componente exclude existența spațiului.

TIMPUL constă din trecut, prezent și viitor - trei într-unul. Fără oricare dintre aceste aspecte, nu ar mai fi timp.

MATERIA constă din energie în mișcare, producând un fenomen - trei într-unul. Dacă nu ar exista energie, nu ar putea exista mișcare și fenomen. Dacă nu ar fi existat niciun fenomen, s-ar datora faptului că nu există energie sau mișcare.

Se pare că Universul este conceput ca un model al trinității și că Dumnezeu a aranjat în mod deliberat Universul pentru a ilustra natura Sa personală.

Deci, ce învățăm din Biblie despre Trinitate? Ea confirmă în mod clar existența a trei Persoane diferite, toate fiind identificate ca un Singur Dumnezeu al Universului. Aceasta nu este o contradicție, deoarece noi nu susținem că Dumnezeu este o persoană și trei persoane în același timp. De asemenea, noi nu spunem că El este un Dumnezeu și trei dumnezei în același timp. Noi afirmăm că Dumnezeu este unul în esență și trei în persoană. Așa cum există un singur Univers ca spațiu, timp și materie, tot așa există un singur Dumnezeu ca Tată, Fiu și Duh Sfânt.

Baza biblică despre Trinitate

Premisa 1: Există un singur Dumnezeu.

„Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn.”
(Deuteronom 6:4)

„... Eu sunt Dumnezeu și nu este niciunul ca Mine.” (Isaia 46:9)

Premisa 2: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt identificați în Scriptură ca fiind Dumnezeu.

„... Dumnezeu Tatăl...” (Galateni 1:1)

„... Cuvântul era Dumnezeu... Cuvântul S-a făcut trup...” (Ioan 1:1,14)

„... Pentru ce ți-a umplut Satan inima ca să minți pe Duhul Sfânt? ... N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu.” (Faptele Apostolilor 5:3-4)

Premisa 3: Interacțiunea în cadrul Trinității și, de asemenea, cu lumea, este realizată de trei Persoane diferite ale lui Dumnezeu.

? De unde știm că sunt trei Persoane și nu doar una în roluri diferite?

În Marcu 1:10-11 se relatează despre botezul lui Isus. Duhul Sfânt se coboară peste El ca un porumbel și o voce din cer spune: „Tu ești Fiul Meu Preaiubit, în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea.” Aici vedem că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt nu pot fi o singură persoană. Ei acționează în diferite roluri în același timp.

La sfârșitul slujirii Sale, Isus a spus că Îi va cere Tatălui să ne trimită „Mângâietorul” - Duhul Sfânt (Ioan 15:26). Vedem trei Persoane diferite implicate în această cerere?

Dacă veți citi Ioan 14-17, veți găsi multe referințe despre interacțiunea Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt.

Concluzie: Singurul Dumnezeu Adevărat al Bibliei S-a revelat pe Sine în trei Persoane diferite: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Dumnezeu este unul în esență, dar există în trei Persoane.

Prin urmare, deși cuvântul „Trinitate” nu este menționat în Biblie, această doctrină se bazează pe afirmații clare din Scriptură.

Doctrina biblică a Trinității a fost predată de Biserică încă din zilele apostolilor. Mai jos vedeți o diagramă pe care Biserica a folosit-o de secole.

Importanța Doctrinei Trinității

? De ce contează dacă o persoană crede sau nu în Trinitate?

Doctrina Trinității se află în centrul învățaturii și este o parte integrantă a Evangheliei. De exemplu, unii dintre cei care resping Trinitatea neagă, de asemenea, că Isus este Dumnezeu. Dar dacă nu credeți că Hristos este Dumnezeu, atunci nu-L aveți pe Isus care vă poate mântui.

De asemenea, dacă negăm că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt persoane separate, Îl respingem pe Dumnezeu și adevărata Sa esență, precum și atributele Sale. De exemplu, Dumnezeu nu ar fi fost un

„Sursa și cauza răscumpărării noastre este iubirea lui Dumnezeu Tatăl, care a dorit să ne răscumpere cu sângele Fiului Său, Isus Hristos; harul Fiului, care, după voia Sa, a luat blestemul nostru asupra Sa și ne-a imputat meritele și binecuvântările Sale; și Duhul Sfânt, care dăruiește inimilor noastre dragostea Tatălui și harul Fiului” (John Wesley, Scrisoare către William).

Dumnezeu iubitor din eternitate, dacă ar fi trebuit să aștepte ca creația Sa să-L iubească. Dar dacă Dumnezeu este mai mult decât o Persoană, atunci aceste Persoane s-ar putea iubi reciproc pentru eternitate. Este important să credem în acest Dumnezeu relațional (care există în iubirea care se dăruiește pe sine), deoarece afectează modul în care ne raportăm unii la alții, precum și la Dumnezeu.

Probabil partea cea mai serioasă în acest context este faptul că noi trebuie să ne închinăm exclusiv lui Dumnezeu. Oamenii care resping Trinitatea resping, de obicei, faptul că Isus și Duhul Sfânt sunt Dumnezeu și nu Li se închină. Cea mai gravă greșală pe care o poate face o persoană este: fie să i se închine cuiva care nu este Dumnezeu, fie să nu i se închine cuiva Care este cu adevărat Dumnezeu.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt - Persoane care trăiesc în relație

Fiecare dintre subiecții Trinității - Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt - sunt Persoane și au avut întotdeauna relații personale Unul cu Celălalt. Le numim Persoane pentru că sunt în relație în cadrul Trinității: se iubesc, comunică, sunt în părtășie reciprocă și trăiesc Unul pentru Celălalt. Din toate acestea deducem că sunt Persoane.

Structura Trinității

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt au existat întotdeauna într-o relație structurală. Tatăl este Capul, apoi urmează Fiul, apoi - Duhul Sfânt. Fiecare dintre acestetrei Persoane veșnice și egale este înzestrată cu o poziție de putere bazată pe relația lor între ele; această structură se reflectă în familie și în Biserică. Membrii Trinității, toți membrii familiei și ai Bisericii sunt la fel de valoroși, dar nu toți au aceeași poziție de autoritate.

Relația dintre Fiul și Tatăl

Cum se relaționează Fiul la Tatăl? Isus a spus că Tatăl I-a dat lui Isus posibilitatea de a „avea viață în Sine”, la fel cum Tatăl are viață în Sine.⁷⁴ De-a lungul eternității, Fiul este „Singurul născut”⁷⁵ din Tatăl și există în Sine, având aceeași natură ca Tatăl, dar în același timp existența Lui vine din Tatăl. De-a lungul eternității, Fiul a fost Fiul Tatălui, iar Tatăl a fost Tatăl Fiului; aceasta nu se referă la sensul fizic.

Întrucât Fiul este în relație cu Tatăl din veșnicie, ca Fiu, El este etern subordonat Tatălui și acționează într-un rol de subordonare, de aceea Isus a spus: „Tatăl este mai mare decât Mine.”⁷⁶

Deși Isus este într-o poziție mai mică de autoritate, El are o natură egală cu a Tatălui și ar trebui să-L venerăm și să-L slăvim, precum Îl slăvim pe Tatăl. Isus a spus că toți trebuie „să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl.”⁷⁷

Relația Duhului Sfânt cu Tatăl și Fiul

În Ioan 15:26, Isus a spus că ne va trimite Duhul Sfânt, „Care vine de la Tatăl”. Deși Duhul provine de la Tatăl, El este egal cu Tatăl și cu Fiul și trebuie să fie la fel de onorat. Rețineți că proveniența Duhului de la Tatăl și trimiterea Duhului de către Tatăl – toate acestea se întâmplă între trei Persoane care trăiesc într-o relație iubitoare între ele.

Supunere fără Inferioritate

Isus a spus: „Eu și Tatăl suntem una”, subliniind natura Lor identică, dar a mai spus că El S-a supus întotdeauna Tatălui.

Autoritatea și supunerea în Trinitate nu înseamnă că un membru este mai important decât altul. Autoritatea, de asemenea, nu înseamnă că un membru este mai presus de ceilalți prin natura sa.

Vedem ilustrații ale autorității și egalității în viața umană. Toți membrii familiei sunt egali prin natura lor umană, deoarece oamenii sunt creați după chipul lui Dumnezeu, dar autoritatea este esențială pentru buna funcționare a familiei; același lucru se poate spune și pentru alte poziții de conducere din societate.

Protejarea Unității lui Dumnezeu

Cele trei Persoane ale Trinității nu pot fi considerate separate. Unitatea naturii Lor înseamnă că Ele au aceeași esență, iar cele trei Persoane se întrepătrund reciproc, rămân în mod constant una în cealaltă și împărtășesc

⁷⁴ Ioan 5:26.

⁷⁵ Ioan 3:16.

⁷⁶ Ioan 14:28.

⁷⁷ Ioan 5:23.

atributele lor între Ele. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt experimentează o astfel de unitate - Unul în Celălalt, care este inaccesibilă omului.

Noi, oamenii, suntem atât persoane, cât și ființe individuale. Dumnezeu există în trei Persoane, dar în același timp este un singur Dumnezeu. Pentru a contribui la protejarea conceptului biblic al unității lui Dumnezeu, nu vorbim despre membrii Trinității ca fiind separați, ci ca distincți. Nu vorbim despre Ei ca despre oameni, ci ca despre Persoane.

Noi reflectăm identitatea lui Dumnezeu și relațiile Trinității

Dumnezeu ne-a creat după propria Sa imagine, ca indivizi, cu abilitatea de a fi în relație cu Domnul și unul cu celălalt. Avem rațiune, voință și emoții; suntem înzestrați cu dorința de a relaționa.

Suntem incompleți individual

După ce Dumnezeu l-a creat pe Adam, El a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur.”⁷⁸ Apoi a creat-o pe Eva. Adam nu era complet fără ea, pentru că nu avea o altă persoană la care să se raporteze. Mai mult, un pasaj din Scriptură sugerează că Adam și Eva reflectau împreună imaginea lui Dumnezeu: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.”⁷⁹ Se pare că exista ceva în relația dintre Adam și Eva care i-a făcut să reflecte împreună imaginea lui Dumnezeu mai mult decât ar fi făcut-o Adam singur. Gândiți-vă la ce înseamnă aceasta pentru noi. Nici noi nu funcționăm pe deplin, dacă nu suntem în relație cu ceilalți, precum Persoanele Trinității. Aceasta nu înseamnă că trebuie să fim neapărat căsătoriți (nimeni nu se va căsători în cer, dar vom fi totuși persoane), ci că avem nevoie de relații cu alți oameni.

Relațiile care reflectă imaginea lui Dumnezeu

Există o comparație minunată între natura lui Dumnezeu și Biserică: atât în Dumnezeu, cât și în Biserică există unitate și diversitate. Conform 1 Corinteni 12, Trupul lui Hristos este unul singur, dar alcătuit din diferite părți care funcționează împreună pentru același scop. Vedeți cum reflectă Trupul lui Hristos chipul lui Dumnezeu? Apostolul Pavel se aștepta ca diferiți membri ai Bisericii să crească în Hristos în unitate. Pavel s-a rugat ca noi:

„Credincioși adevărului, în dragoste să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste.”⁸⁰

⁷⁸ Geneza 2:18.

⁷⁹ Geneza 1:27.

⁸⁰ Efeseni 4:15-16.

Acest verset înseamnă că noi toți ar trebui să ne folosim darurile și abilitățile pentru a ne ajuta reciproc să creștem în unitatea lui Hristos. Voia lui Dumnezeu este ca noi toți să reflectăm natura Sa relațională, ajutându-ne să creștem reciproc în har. Creșterea spirituală are loc în comunitate, într-o părtășie strânsă și angajată cu alți credincioși. Aceasta reflectă natura socială a lui Dumnezeu.

Dacă membrii Trinității au trăit pentru eternitate în dragoste și dăruire reciprocă și noi ar trebui să trăim în relații de dragoste cu ceilalți. Am fost făcuți după chipul lui Dumnezeu ca ființe sociale, relaționale, așa că ar trebui să ne concentrăm mai degrabă pe alții, decât pe noi înșine. Ar trebui să subliniem mai mult comunitatea, decât individualitatea noastră. Dumnezeu ne va binecuvânta în timp ce încercăm să reflectăm imaginea Sa trinitară în relațiile noastre cu ceilalți.

Închinarea în Trinitate

Crezând în Trinitate, ne dăm seama că, în închinare, venim la Tatăl cu ajutorul Duhului Sfânt, pe baza jertfei ispășitoare a Fiului și ne rugăm Tatălui cu ajutorul Duhului prin Fiul.

Un scop important al închinării este de a intra în relația de dragoste care există între membrii Trinității. Gândiți-vă la dragostea dintre Tatăl și Fiul și la ceea ce a făcut Hristos pe cruce, astfel încât să putem simți această iubire. Tatăl și Fiul sunt într-o părtășie minunată. Datorită jertfei ispășitoare a Fiului, Duhul Sfânt ne poate ajuta să participăm la această relație iubitoare.

Ca trinitarieni, nu numai că ne rugăm Tatălui, în Duh, prin Fiul, ci ne putem ruga și Tatălui, Fiului și Duhului. Fiecare membru al Trinității trebuie să fie înălțat, slăvit prin buzele noastre, deoarece El este Dumnezeu și trebuie să fie onorat în egală măsură. Închinarea trinitară aduce glorie fiecărui membru al Trinității în egală măsură, prin recunoașterea rolului pe care fiecare dintre Ei l-a jucat în mântuirea noastră.

Dumnezeule Atotputernic și Etern,
Ne-ai dat harul Tău,
mărturisind adevărata credință,
să recunoaștem gloria Trinității veșnice
și în puterea măreției divine să ne închinăm în unitate.

Păstrează-ne statornici în credință,
protejează-ne de adversarii noștri
prin Isus Hristos, Domnul nostru,
Care trăiește și conduce cu Tine și cu Duhul Sfânt, un
singur Dumnezeu, acum și pentru totdeauna. Amin ⁸¹

⁸¹ *Book of Common Prayer.*

Unul dintre studenți le poate explica celorlalți următoarele informații.

Erori care trebuie evitate

Nu înțelegem de ce crește o sămânță în sol, cum funcționează creierul sau ce forțe mențin stelele la locul lor. Oamenii de știință observă ce se întâmplă, dar nu pot explica de ce și cum se întâmplă. Nu are sens ca omul să respingă doctrina Trinității doar pentru că nu o poate înțelege pe deplin. Orice doctrină a lui Dumnezeu este dincolo de înțelegerea noastră. De exemplu, nimeni nu poate explica cum Dumnezeu poate fi pretutindeni în același timp și să știe totul. Faptele Trinității nu sunt ilogice, dar sunt dincolo de experiența și termenii umani. Un pește din mare, chiar dacă ar fi inteligent, nu ar putea înțelege niciodată cum este să fii om, chiar dacă i s-ar explica aceasta.

Faptul Trinității este că există un singur Dumnezeu, existent în trei Persoane identice prin natura lor și egale în dumnezeire. Oamenii au încercat să explice acest lucru, dar deseori au pierdut o parte importantă. Mai jos sunt câteva exemple de erori. Fiecare eroare are o denumire, uneori ele sunt numite altfel.

Modalismul prezintă ideea că Dumnezeu este într-adevăr o singură persoană care și-a asumat roluri diferite. În această teorie, în cer Dumnezeu este Tatăl, pe pământ a fost Isus, iar acum ne vorbește ca Duhul Sfânt. Dar pe parcursul capitolelor din Ioan 14-16, cuvintele lui Isus descriu interacțiunea dintre Tatăl și Duhul Sfânt. Această descriere nu ar avea sens, dacă nu ar exista trei Persoane distincte.

Triteismul afirmă că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt ființe diferite. Această teorie admite chiar și diferențe în natura lor. De exemplu, Tatăl poate fi Cel care vrea să judece, dar Fiul vrea să arate milă. Această teorie contrazice doctrina biblică conform căreia există un singur Dumnezeu.

Subordinalismul presupune ideea că persoanele Trinității sunt subordonate una alteia. O persoană care crede în aceasta îl percepe pe Tatăl ca pe Dumnezeu, iar pe Fiul și Duhul Sfânt ca pe ființe inferioare. El poate respinge persoana Duhului și îl poate considera pe Isus ca persoana specială pe care a folosit-o Dumnezeu. Această greșală devine motivul pentru care oamenii nu se închină Fiului și Duhului Sfânt ca Dumnezeu și poate duce la o evanghelie falsă.

Studentii ar trebui să citească împreună declarația de credință cel puțin de două ori.

Declarația de credință

Dumnezeu este Triunic: Un singur Dumnezeu în trei Persoane - Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Fiecare are roluri diferite, dar ele sunt identice prin natură, egale în atributele divinității și demne de închinare.

Fiecărui membru al clasei i se va oferi un pasaj din Scripturi (din lista de mai jos). Înainte de următoarea lecție, studentul va trebui să-l citească și să scrie un mic discurs despre ceea ce spune pasajul despre lecție.

Referințe pentru lucrările scrise

Evrei 1:1-3, 8; Coloseni 1:12-19; Efeseni 1:17-23; Ioan 15:26; Ioan 17:1-5.

Studentilor trebuie să li se reamintească faptul că trebuie să predea o lecție sau o parte din aceasta participanților din afara clasei, de cel puțin șapte ori pe parcursul cursului. Studentii trebuie să raporteze despre predarea lecției de fiecare dată când predau în afara clasei.

Lectură recomandată

Morey, Robert. *The Trinity: Evidences and Issue*. Iowa Falls, IA: Word Bible Publishers, 1996.

White, James. *The Forgotten Trinity: Recovering the Heart of Christian Belief*. Minneapolis: Bethany House Publishers, 1998.

Trinitatea

Întrebări pentru testare

1. Cum ilustrează Universul natura lui Dumnezeu?
2. Care sunt cele trei premise biblice care stau la baza doctrinei Trinității?
3. Care este structura relațiilor în Trinitate?
4. Ce relații umane ar trebui să reflecte relațiile Trinității?
5. Ce înseamnă să te închini ca trinitarian?
6. În ce constă greșeala Modalismului?
7. În ce constă greșeala Triteismului?
8. În ce constă greșeala Subordinalismului?

Trinitatea

Răspunsuri la întrebările testului

1. Designul tridimensional al Universului: spațiul, timpul și materia. Fiecare dintre ele, la rândul său, constă din trei aspecte.
2. Există un singur Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, care sunt în relație ca Persoane separate.
3. Fiul este sub autoritatea Tatălui, iar Duhul Sfânt provine de la Tatăl. Ordinea - Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt.
4. Familia și Biserica.
5. Recunoaștem că fiecare Persoană a Trinității merită închinare. Ne rugăm Tatălui prin Fiul în Duh, dar ne rugăm și celor trei Persoane ale Trinității.
6. Susțin că Dumnezeu este o singură persoană care și-a asumat roluri diferite. În cer Dumnezeu este Tatăl, pe pământ a fost Isus, iar acum ne vorbește ca Duhul Sfânt.
7. Cred că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt ființe diferite.
8. Învăț că Persoanele Trinității nu sunt egale și se supun reciproc.

Lecția 4 Umanitatea

Obiectivele lecției

La sfârșitul acestei lecții, studenții ar trebui să înțeleagă și să poată explica următoarele puncte:

1. Sursa încrederii noastre este în faptul că imaginea lui Dumnezeu în om nu este o asemănare fizică.
2. Opt caracteristici ale imaginii lui Dumnezeu în om.
3. Oamenii sunt creați pentru o relație cu Dumnezeu.
4. Semnificația liberului arbitru pe care îl au oamenii.
5. Valoarea eternă a omului este mult mai profundă decât valoarea lui practică în viața pământească.
6. Declarația de credință despre umanitate.

Unul dintre obiectivele practice ale acestei lecții este de a ajuta studenții să înțeleagă că o persoană nu poate trăi o viață împlinită fără o relație cu Dumnezeu.

Umanitatea Material pentru tipar

După scrierea testului, folosiți obiectivele lecției anterioare pentru a trece în revistă ceea ce ați studiat, apoi treceți la citirea pasajului de mai jos.

Citiți împreună Psalmul 8. Ce ne spune acest pasaj despre om?

Studiați lecția împreună. Când ajungeți la semnul , adresați întrebarea care urmează și permiteți studenților să discute răspunsurile. Când ajungeți în text la semnul , cereți unui membru al grupului să deschidă referința și să citească versetul.

 Ce au în comun toți oamenii din această lume?

Să ne gândim la identitatea noastră. Ce înseamnă de fapt să fii om?

În Geneza 1:26 citim: „Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră”. Evident, există ceva special în a face parte din familia umană. Există ceva în natura noastră care este ca Dumnezeu. Nu suntem Dumnezeu, dar există ceva care ne separă de restul lumii animale și ne face unici. În Psalmul 8:5, autorul se bucură că am fost

creați „cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu” și suntem „încununăți cu slavă și cu cinste”.

Dumnezeu a dat omului o responsabilitate specială - de a governa pământul și creaturile care trăiesc pe el. ⁸² Oamenii trebuie să facă acest lucru în mod responsabil și atent pentru a evita pierderea speciilor vii; să utilizeze cu înțelepciune resursele, să lase pământul într-o stare bună pentru generațiile viitoare. Această viziune asupra umanității este mult mai utilă pentru respectul nostru de sine decât teoria evoluției! În evoluție nu există ovaloare specială pentru viața umană, nu există niciun scop, nu este sens, nu este nimic special în a fi om.

Conform unor mituri antice, oamenii au fost creați întâmplător, fără scop și fără dragostea vreunui creator.

Cu toate acestea, Scriptura ne învață că suntem o creație specială, creată „după chipul lui Dumnezeu”. Cum ați explica acest lucru?

? De unde știm că imaginea lui Dumnezeu în om nu se referă la asemănarea fizică?

Imaginea lui Dumnezeu în om nu înseamnă asemănare fizică. (1) Dumnezeu este Duh. Solomon și-a dat seama că cerul și pământul nu Îl pot cuprinde pe Dumnezeu.⁸³ Atotputernicul S-ar putea manifesta în orice mod în care dorește El, dar nu există nicio formă prin care să putem spune cum arată Dumnezeu. Acesta este unul dintre motivele pentru care nu ar trebui să creăm imagini ale lui Dumnezeu pentru închinare. (2) Chiar crearea imaginilor cu Dumnezeu în chip de om în Biblie se numește idolatrie.⁸⁴ (3) Omul a fost creat într-un corp fizic pentru viața pe pământ: cu picioare pentru a merge, cu mâini pentru a mișca lucrurile, cu vedere și auz pentru percepție. Dumnezeu ne-a creat, dotându-ne cu tot ceea ce este necesar pentru viață, dar Atotputernicul locuiește în întregul Univers și poate crea și schimba orice prin cuvântul Său; El nu este limitat precum suntem noi. Nu există niciun motiv să credem că Dumnezeu are o formă fizică umană.

Fiul lui Dumnezeu a primit asemănarea deplină cu omul prin încarnare, care constituie cea mai mare onoare pentru omenire.

Teologii s-au gândit mult la ce înseamnă faptul că omul este creat după chipul lui Dumnezeu și majoritatea sunt de acord cu următoarele calități.

⁸² Geneza 1:26; Psalmul 8:5-6.

⁸³ 1 Împărați 8:27.

⁸⁴ Romani 1:23.

Elementele imaginii lui Dumnezeu date umanității

? Ce caracteristici ale unei persoane reflectă imaginea lui Dumnezeu?

Avem **capacități creative** care vin din imaginea lui Dumnezeu în noi. Creatorul a investit în noi capacitatea de a crea! Uneori animalele sunt dresate pentru a exprima anumite manifestări și acțiuni pe care oamenii le numesc artă. Dar aceasta se deosebește foarte mult de arta princare omul își exprimă ideile. Imaginile găsite în peșteri nu pot spune prea multe despre oamenii care le-au lăsat acolo, darnimeni nu se îndoiește că ei au făcut-o, și nu animalele.

Creativitatea se reflectă, de asemenea, în muzică. Muzica are o capacitate minunată de a ne exprima gândurile și sentimentele. Capacitatea de a comunica

idei și de a exprima sentimente prin muzică provine din chipul lui Dumnezeu din noi.

Capacitatea de a gândi – o altă caracteristică „divină”. Bineînțeles că și animalele au creier, dar „activitatea creierului” lor nu se ridică deasupra nivelului instinctelor și intuiției de bază. Numai o persoană este capabilă să analizeze, să evalueze, să corecteze, să reflecte și apoi să transmită convingător informații.

Noi nu numai că putem gândi, ci chiar ne putem gândi la gândire. Putem analiza procesele de gândire. Nu numai că putem gândi logic, ci ne putem gândi și la logică.

Oamenii dețin **capacitatea de a comunica**. Acest lucru este posibil prin utilizarea limbajelor: punem ideile în sunetele sau simbolurile gândurilor noastre, astfel încât alte persoane să ne poată înțelege. Animalele, de exemplu, câinii sau păsările, pot „comunica” prin sunete, dar nu s-a identificat nimic apropiat de complexitatea limbajului uman. Animalele sunt capabile să-i amenințe pe ceilalți, să-și marcheze teritoriul, să împartă mâncarea, dar nu poartă conversații despre sensul vieții.

Capacitatea de a comunica depinde de capacitatea de a gândi. Animalele nu pot pronunța cuvinte, dar chiar dacă ar putea, nu ar avea nimic special să spună.

„Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu ca fiind sfânt, după cum Cel care ne-a creat este sfânt. Așa cum Dumnezeu este iubire, tot așa omul, trăind în dragoste, rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu în el. El a fost pur precum Dumnezeu este curat, fără cel mai mic păcat. El nu cunoștea nici un rău - și în exterior, și în interior era fără păcat. El „Îl iubea pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot cugeul, cu tot sufletul și cu toată puterea.”
(John Wesley din predica „Justificare prin credință”)

Natura umană este **socială**. Suntem creați pentru a interacționa unii cu alții, cu nevoia de a fi dedicați și dependenți de alte persoane. Începem viața complet dependenți de ceilalți și trec mulți ani înainte ca un copil să devină adult. Aceasta deoarece relațiile sunt importante pentru Dumnezeu. Atotputernicul a aranjat viața astfel încât oamenii trebuie să lucreze în comun și să întrețină relații pentru a-și satisface nevoile zilnice. Chiar dacă o persoană ar putea obține mâncarea fără ajutorul nimănui, are nevoi importante care pot fi satisfăcute doar în relațiile cu alte persoane. Natura socială a omului este o reflectare a imaginii lui Dumnezeu. Dumnezeu este triunic și, prin natura Sa, El se află într-o relație eternă.

În relațiile umane apar multe probleme, așa că unii oameni cred că trebuie să fie mai independenți: vor să trăiască fără a fi dependenți de nimeni. A trăi singur nu este o opțiune, iar acesta nu este genul de viață pe care l-a intenționat Dumnezeu pentru noi. În schimb, El ne-a dat principii care să ne ghideze în relațiile noastre. Problemele vin când nu urmăm planul lui Dumnezeu.

Avem puse în noi **concepțe morale** și etice care fac parte din natura noastră. Ceva din noi ne spune care sunt acțiunile corecte și care nu. ⁸⁵ Noi știm când este justificat să ne urmăm dorințele și când nu. Adam și Eva au fost creați sfinți și au putut să urmeze perfect voia lui Dumnezeu. Din cauza faptului că omenirea a căzut în păcat și a încălcat percepția de bază a moralității, aceasta a fost denaturată, dar totuși, fiecare dintre noi are capacitatea de a înțelege ceea ce este corect și ce nu.

Deoarece avem un sentiment al moralității, simțim nevoia de a face ceea ce trebuie și, de asemenea, ne simțim vinovați dacă păcătuim. Nu suntem ca niște animale care își urmăresc instinctele fără să se simtă vinovate.

Liberul arbitru sau capacitatea de a alege este, de asemenea, o caracteristică a unei persoane. Alegerea la animale are loc la nivelul impulsului de moment și al instinctului. Animalele nu iau decizii în cunoștință de cauză, având în vedere posibilele rezultate etice și practice ale acțiunilor lor; oamenii sunt capabili să facă alegeri deliberate și eficiente. ⁸⁶

? De ce liberul arbitru este un aspect important pentru oameni?

Pentru că facem alegeri reale, suntem răspunzători în fața lui Dumnezeu: El va judeca păcatul și va răsplăti dreptatea.⁸⁷ Deoarece ne naștem cu o natură păcătoasă, liberul arbitru nu este firesc pentru noi. Prin natura lor, oamenii sunt „sclavii păcatului”;⁸⁸ ei nu sunt capabili să facă ceea ce trebuie, dar harul lui Dumnezeu se extinde la fiecare persoană, oferindu-i dorința și

⁸⁵ Romani 1:20, 2:15.

⁸⁶ Iosua 24:15

⁸⁷ Apocalipsa 20:12-13

⁸⁸ Romani 6:16-17; Efeseni 2:1-3

capacitatea de a accepta Evanghelia, astfel încât o persoană poate alege să se pocăiască răspunzând chemării lui Dumnezeu. ⁸⁹

Nemurirea este o calitate inerentă chipului lui Dumnezeu. A fost un moment în care noi nu am existat, dar fiecare persoană va trăi veșnic din momentul nașterii sale. Nu suntem doar ființe fizice, ci și suflete veșnice și chiar și trupurile noastre vor fi înviate în formă eternă. ⁹⁰ Dumnezeu ne-a creat pe fiecare dintre noi pentru viața veșnică. În contextul nemuririi, deciziile noastre sunt extrem de importante pentru eternitate, pentru că vom trăi pentru totdeauna: fie în cer, fie în iad.

Capacitatea de a iubi face parte din chipul lui Dumnezeu. Alte caracteristici sunt importante pentru manifestarea și realizarea sa. Printre animale relațiile sunt foarte limitate și controlate, în principal, de instincte. Iubirea nu ar însemna prea mult, dacă nu am avea capacitatea de a comunica și de a alege dedicarea celor pe care îi iubim și de a răspunde iubirii pe care o primim.

Iubirea umană se exprimă prin bucuria din relații, prin promisiunile făcute și primite, prin dăruirea și slujirea de sacrificiu, prin iertare. Toate acestea sunt, de asemenea, o expresie a iubirii lui Dumnezeu.

O caracteristică foarte importantă este **abilitatea noastră de a ne închina**. Gândiți-vă la imnurile preferate sau la cântecele de închinare. Cântăm „Dumnezeul nostru este Dumnezeul Atotputernic”, „Cât de mare ești”, acestea sunt imnuri atemporale de închinare profundă. Psalmistul a exclamat: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele lui Cel sfânt!”⁹¹ Aceste expresii, înmulțite cu mii de altele similare, sunt posibile numai pentru că există ceva în interiorul nostru numit „chipul lui Dumnezeu” care Îl recunoaște pe marele Dumnezeu și răspunde Tatălui, după chipul Căruia am fost creați.

Scopul chipului lui Dumnezeu în om

Este util să ne oprim și să ne gândim de ce Dumnezeu ne-a creat după chipul Său. De ce suntem atât de diferiți de restul creației? Am fost creați special pentru o relație cu Atotputernicul, iar capacitatea de a-L venera face parte din noi.

Biblia ne spune că toată creația aduce slavă Celui Preaînalt. Vedem măreția lui Dumnezeu în ceea ce a creat El, dar restul creației Îl glorifică pe Domnul fără să-și dea seama și neînțelegând cum este Dumnezeu, pentru că nu are o natură asemănătoare cu El.

⁸⁹ Marcu 1:15

⁹⁰ 1 Corinteni 15:16-22, 52-54

⁹¹ Psalmul 103:1.

Putem admira creația infinită a lui Dumnezeu, pentru că suntem înzestrați cu gândire creativă. Putem să ne închinăm sfințeniei și dreptății Sale, pentru că noi înșine avem discernământul binelui și al răului. Putem trepida în fața iubirii Sale infinite, deoarece capacitatea de a iubi este încorporată în noi.

Cu cât Îl cunoaștem mai bine pe Dumnezeu, nu doar cu mintea noastră, ci și prin relație, cu atât Îl iubim și I ne închinăm mai mult. Găsim bucurie și împlinire în relația noastră cu Dumnezeu, întrucât anume pentru aceasta ne-a creat El.

Alte gânduri importante

Toate ființele umane au chipul lui Dumnezeu. Există oameni care nu sunt capabili să gândească, să se exprime creativ sau să exercite liberul arbitru din cauza limitărilor mentale. Chipul lui Dumnezeu este în ei, dar este posibil ca el să nu se realizeze în viața lor pământească.

Fiecare persoană este înzestrată cu valoare eternă și infinită. Uneori observăm latura practică a unei persoane: mintea, educația, talentele sau puterea sa, dar fiecare are o valoare care depășește cu mult semnificația sa practică, deoarece chipul lui Dumnezeu este reflectat în ea. De aceea, toți oamenii merită respect, chiar dacă le lipsește ceea ce le oferă valoare practică. Acest lucru se aplică, de exemplu, infractorilor. Anume chipul lui Dumnezeu este motivul pentru care fiecare copil valorează pentru Dumnezeu, iar avortul este un păcat teribil.

Îngerii sunt, de asemenea, creații unice. Îngerii sunt înzestrați cu minți foarte dezvoltate, abilitatea de a gândi și abilitatea de a se închina, deci au unele aspecte ale chipului lui Dumnezeu; sunt numiți și „fii ai lui Dumnezeu” în Scriptură.⁹² Acum suntem inferiori ca putere față de îngeri,⁹³ dar ei ne slujesc nouă.⁹⁴ În eternitate vom fi într-o poziție mai înaltă decât îngerii ⁹⁵ și vom domni împreună cu Hristos, ceea ce înseamnă că omul se apropie mai mult de chipul lui Dumnezeu decât îngerii.

Lumea este diferită de starea sa inițială. Imaginați-vă un tablou frumos creat de un pictor supradotat. Acum, imaginați-vă că este aruncat pe podea și călcat în picioare cu papuci murdari. Dacă ridicați tabloul și îl priviți, veți vedea în continuare talentul cu care a fost creat, dar pictura nu va mai fi așa cum a intenționat-o artistul. Creația se află într-o situație similară: acum nu mai arată așa cum a planificat-o Dumnezeu, dar gloria Creatorului poate fi încă văzută.

⁹² Iov 1:6.

⁹³ Psalmul 8:5.

⁹⁴ Evrei 1:14.

⁹⁵ 1 Corinteni 6:3.

Păcatul a denaturat abilitățile „divine” la oameni. Capacitățile artistice se pot manifesta și într-o inimă rea și pot fi, de asemenea, un instrument al Satanei, deși darul vine de la Dumnezeu. Datorită intervenției harului, păcatul nu a distrus complet chipul lui Dumnezeu în noi și, prin har, poate fi reînnoit, dezvoltat și folosit pentru gloria Creatorului.

Chipul lui Dumnezeu din noi este cel mai important lucru pe care îl avem. Caracteristicile chipului lui Dumnezeu din noi ne permit să răspundem la Evanghelie. Conceptul de moralitate, stabilit inițial, permite harului să trezească conștiința și să ne convingă de păcat. Liberul arbitru, restaurat prin har, funcționează în noi și ne permite să alegem „pe cine slujim”. Prin creativitatea noastră putem aduce glorie și onoare lui Dumnezeu; folosind rațiunea, avem ocazia să-L înțelegem parțial pe Dumnezeu și căile Sale. Căutarea înțelegerii lui Dumnezeu se transformă în închinare, pe măsură ce creștem în înțelegerea măreției absolute a Creatorului, care cu atâta bunătate „ne-a încununat cu glorie și onoare!”⁹⁶

Greșelile care trebuie evitate

Uneori oamenii cred că relația cu Dumnezeu contează doar pentru viața de după moarte și că, dacă o persoană trăiește o viață corectă pe pământ, atunci nu contează dacă este sau nu creștin. Dar dacă înțelegem că umanitatea a fost creată pentru comunicarea cu Atotputernicul, devine clar că viața unei persoane a trecut în zadar dacă nu Îl cunoaște pe Dumnezeu. Avem nevoie de Duhul lui Dumnezeu în noi, pentru a ne călăuzi, a ne ajuta să ne realizăm potențialul și a ne oferi o perspectivă eternă a tot ceea ce facem.

Studentii ar trebui să citească împreună declarația de credință, cel puțin de două ori.

Declarația de credință

Oamenii sunt creați după chipul lui Dumnezeu cu scopul de a-L iubi și a I se închina. Dumnezeu i-a creat pentru aceasta, înzestrându-i cu abilitatea de a gândi, de a comunica și de a iubi. O persoană are un concept de moralitate și etică, voință personală și un spirit nemuritor. Harul lui Dumnezeu le permite oamenilor să facă alegeri libere. Fiecare persoană de pe pământ are valoare eternă.

Fiecărui membru al clasei ar trebui să i se ofere un pasaj din Scriptură (din lista de mai jos). Înainte de următoarea lecție, studentul ar trebui să-l citească și să scrie un mic discurs despre ceea ce spune pasajul despre lecție.

⁹⁶ Coloseni 3:10, Efeseni 4:22-24, 2 Corinteni 3:18.

Referințe pentru lucrarea scrisă

Iacov 1:12-15; Romani 6:12-23; 1 Tesaloniceni 5:23; Romani 8:22-26; Iosua 24:14-18; Genesa 3:1-6; Efeseni 2:1-9.

Studentilor trebuie să li se reamintească faptul că trebuie să predea o lecție sau o parte din aceasta participanților din afara clasei, de cel puțin șapte ori pe parcursul cursului. Studentii trebuie să raporteze despre predarea lecției de fiecare dată când predau în afara clasei.

Lectură recomandată

Purkiser, W. T., ed. *Exploring Our Christian Faith*.
Kansas City, MO: Beacon Hill, 1978.
See chapter 10: «What is Man?»

Umanitatea Întrebări pentru testare

1. Cum diferă viziunea creștină despre om de celelalte viziuni?
2. De unde știm că chipul lui Dumnezeu în om nu înseamnă asemănarea fizică?
3. Enumerați nouă elemente ale chipului lui Dumnezeu în om.
4. De ce suntem creați după chipul lui Dumnezeu?
5. Ce abilitate vine din simțul moral?
6. De ce ne putem folosi liberul arbitru doar prin harul lui Dumnezeu?

Umanitatea Răspunsuri la întrebările testului

1. Creștinul știe că o persoană este importantă, deoarece are în ea chipul lui Dumnezeu.
2. Dumnezeu este Duh. Crearea de către om a imaginilor lui Dumnezeu este idolatrie. Omul a fost creat pentru viața de pe pământ.
3. Creativitatea, capacitatea de a gândi, de a comunica, natura socială, prezența conceptului de moralitate, liberul arbitru, nemurirea, capacitatea de a iubi și a de se închina.
4. Suntem creați după chipul lui Dumnezeu, astfel încât să-L putem iubi, să ne închinăm lui Dumnezeu și să fim în relație cu El.
5. Prezența moralității unei persoane îi permite să înțeleagă ce este corect și ce nu.
6. Pentru că păcatul ne-a corupt voința și, în absența harului, suntem sub stăpânirea păcatului.

Lecția 5 Păcatul

Obiectivele lecției

La sfârșitul lecției, studenții ar trebui să înțeleagă și să poată explica:

1. De ce este important să înțelegem ce este păcatul?
2. Păcatul a fost posibil prin voința liberă a omului, dar nu a fost creat de Dumnezeu.
3. Definiția și descrierea depravării moștenite.
4. Conceptul biblic al păcatului intenționat.
5. Definiția erorii umane și atitudinea corectă față de procesul de maturitate creștină.
6. Definiția slăbiciunii umane și distincția ei de păcat.
7. Declarația de credință despre păcat.

Unul dintre scopurile practice ale acestei lecții este de a ajuta studenții să dezvolte o înțelegere mai profundă a convertirii prin definirea clară a păcatului intenționat.

Păcatul Material pentru tipar

După scrierea testului, folosiți obiectivele lecției anterioare pentru a revizui ceea ce ați învățat, apoi treceți la citirea pasajului de mai jos.

Citiți împreună Geneza 3. Ce ne spune acest fragment despre păcat?

Studiați lecția împreună. Când ajungeți la semnul , adresați întrebarea care urmează și permiteți studenților să discute răspunsurile. Când ajungeți în text la semnul , cereți unui membru al grupului să deschidă referința și să citească versetul.

De ce trebuie să înțelegem ce este păcatul?

 De ce trebuie să înțelegem ce este păcatul?

Biblia ne spune că păcatul este cauza suferinței umane: prin păcat a intrat moartea în lume.⁹⁷ Din cauza blestemului păcatului există boală, îmbătrânire și durere. Faptele păcătoase pe care le fac oamenii, cum ar fi minciuna, furtul, crima, adulterul, lupta, beția și asuprirea au umplut lumea

⁹⁷ Romani 5:12.

de suferință. Acțiunile păcatului provin din păcatul din inimă, cum ar fi ura, pofta, lăcomia, mândria și egoismul.

Noi trebuie să știm ce este păcatul: (1) pentru a înțelege starea lumii. Uneori Dumnezeu nu intervine în cursul evenimentelor așa cum ne așteptăm. Trebuie să înțelegem ce este păcatul, (2) pentru a înțelege prioritățile lumii.

Dumnezeu a reacționat la păcatul omului cu har și mântuire. Trebuie să înțelegem clar definiția păcatului pentru a înțelege ce reprezintă acesta, (3) și, de asemenea, pentru a înțelege ce sunt harul și mântuirea.

Păcatul este opusul sfințeniei și a devotamentului față de Dumnezeu. Pentru a fi sfinți și dedicați lui Dumnezeu, trebuie să fim separați de păcat. Trebuie să înțelegem ce este păcatul, (4) pentru a înțelege ce este sfințenia.

Sursa originală a păcatului

Creația lui Dumnezeu a fost perfectă și nu au existat defecte în tot ceea ce a creat Dumnezeu. Când Dumnezeu a terminat procesul de creație, El a văzut că totul era bun,⁹⁸ prin urmare, știm că păcatul nu a fost vina lui Dumnezeu. Adam și Eva erau în relație cu Dumnezeu, doreau să-I placă lui Dumnezeu și aveau capacitatea de a face tot ce este corect.

Satan a venit să o ispitească pe Eva și să o forțeze să greșescă. Prin aceasta știm că păcatul exista deja în Univers. Satancăzuse deja în păcat. Dar păcatul nu intrase încă în umanitate sau în partea creației care se afla sub autoritatea lor.

Adam și Eva au fost creați cu liber arbitru. Păcatul a devenit posibil pentru că omul a

„Mintea omului în această stare este întunecată, lipsită de cunoștința mântuitoare a lui Dumnezeu și, potrivit apostolului, nu este capabilă să procedeze după Duhul lui Dumnezeu.”

(James Arminius, „Douăzeci și cinci de discuții publicate”)

fost împraternicit să aleagă. Oamenii au ales să încalce legea lui Dumnezeu și acesta a fost începutul păcatului uman. Păcatul nu este un lucru creat de Dumnezeu.

Primul act păcătos a separat omenirea de Dumnezeu și a deteriorat și natura umană: ⁹⁹ toți copiii care au venit pe lume după acest eveniment se nasc cu o natură coruptă și sunt predispuși la păcat. ¹⁰⁰

Păcatul a adus blestemul peste întreaga creație.¹⁰¹ Viața s-a schimbat din cauza păcatului: durerea, îmbătrânirea și moartea au venit în lume. ¹⁰²

⁹⁸ Geneza 1:31.

⁹⁹ Psalmul 51:5.

¹⁰⁰ Romani 5:12, 14, 18-19.

¹⁰¹ Geneza 3:16-19.*

Munca și supraviețuirea au devenit dificile; relațiile umane au fost afectate de conflicte. Pe măsură ce oamenii s-au înmulțit pe pământ, păcatul s-a înmulțit și a devenit mult mai mult decât și-ar fi putut imagina Adam și Eva.

Depravarea moștenită

? Cum ați descrie natura păcătoasă cu care se naște omul?

Depravarea moștenită este coruperea naturii morale a omului care îl înclină spre păcat încă de la naștere. Mai este numită și „păcatul originar”. Ne naștem cu o natură păcătoasă din cauza păcatului lui Adam.

Oamenii răi sunt predispuși la păcat de la naștere.¹⁰³ Natura unei persoane este deja distorsionată de o tendință păcătoasă, chiar atunci când începe viața sa. O persoană începe să comită păcat de îndată ce începe să facă alegeri. Tendința păcătoasă nu este ceva ce el învață din mediul său.

David a spus că a fost conceput în nelegiuire și născut în păcat.¹⁰⁴ El nu a vrut să spună că mama sa a păcătuit, ci a vrut să spună că, chiar atunci când un prunc se formează în pânțece, natura sa este deja coruptă de păcat.

Din cauza naturii corupte, imaginea lui Dumnezeu în oameni este deteriorată. Fiecare persoană se naște cu o voință egocentrică și aplecată spre păcat.¹⁰⁵ Voința noastră nu este liberă să aleagă corect, dacă Dumnezeu nu ne dă dorința și puterea.¹⁰⁶

„Este omul prin fire umplut cu tot felul de rele? Este gol de tot binele? Este în întregime căzut? Este sufletul lui complet corupt? Și, revenind la text, sunt „toate gândurile unei persoane infinit de rele în inima sa?” Dacă o admiți, ești creștin, dacă o respingi, rămâi păgân.”

(John Wesley, „Doctrina păcatului originar”)

Depravarea moștenită motivează nu numai păcatele interne precum mândria, invidia, ura și neiertarea, ci și faptele păcătoase.

Oamenii au în mod natural o atitudine de rebeliune față de autoritatea lui Dumnezeu și sunt supărați pe legea Sa. Păcătoșii vor fi judecați nu numai pentru faptele lor păcătoase, ci și pentru atitudinea lor de rebeliune împotriva lui Dumnezeu.¹⁰⁷

Persoana cu o natură păcătoasă este în mod natural egocentrică. Ea vrea să își afirme propria voință, mai degrabă decât să se încreadă în autoritatea lui

¹⁰² 1 Corinteni 15:22.

¹⁰³ Psalmul 58:3.

¹⁰⁴ Psalmul 51:5.

¹⁰⁵ Filipeni 3:19.

¹⁰⁶ Romani 6:16-17.

¹⁰⁷ Iuda 1:15.

Dumnezeu și a altora. Ea vrea mai degrabă să-și satisfacă propriile dorințe decât să-I placă lui Dumnezeu. Are încredere în sine și nu vrea să depindă de Dumnezeu. Propriul său succes este mai important pentru ea decât slava lui Dumnezeu.

Uneori oamenii nu discern cu exactitate binele de rău, deoarece mintea lor este întunecată. ¹⁰⁸ Prin natura lor, ei urmează direcția lumii rebele, controlul lui Satan și propriile lor dorințe păcătoase; și se aduc astfel sub mânia lui Dumnezeu. ¹⁰⁹ Motivația lor naturală este îndreptarea către păcat în fiecare moment. ¹¹⁰

Măsura depravării moștenite este descrisă în teologie ca depravare totală. Fără diferența pe care o face harul lui Dumnezeu, omul nu ar putea face nimic bun, chiar dacă ar dori să facă binele. El ar fi incapabil să se pocăiască sau să-L caute pe Dumnezeu. ¹¹¹ În Biblie el este descris ca „mort în greșeli și păcate”. ¹¹²

Este important să știm cum răspunde harul lui Dumnezeu la depravarea moștenită. În primul rând, puterea lui Dumnezeu vine odată cu mesajul Evangheliei, oferindu-i persoanei pierdute dorința și capacitatea de a răspunde la Evanghelie. ¹¹³ Apoi, când o persoană primește mântuirea, este eliberată de sub controlul păcatului. ¹¹⁴ Cu toate acestea, influența depravării moștenite continuă să aibă influență asupra creștinului.

Influența depravării moștenite la un creștin se manifestă în mai multe moduri: (1) Noul convertit se va lupta uneori cu propria voință în timpul ispitei. (2) Noul convertit va avea motive incorecte, cărora va trebui să le reziste. (3) Noul convertit va avea reacții și atitudini greșite care se vor întâmpla înainte de a-și da seama de aceasta.

Noul convertit trebuie încurajat, astfel încât să nu renunțe la credința sa. S-ar putea ca el să se îndoiască că este mântuit, pentru că încă se luptă cu motive greșite.

Un pastor trebuie să aibă răbdare cu noii creștini. El trebuie să-și dea seama că ei nu vor fi consecvenți în tot ceea ce spun și fac. Este posibil ca ei să nu vadă imediat problema pe care o mai au. Ei trebuie încurajați să se roage pentru curățarea depravării moștenite, dar vor mai avea nevoie de timp pentru a înțelege aceasta.

¹⁰⁸ Efeseni 4:17-18.

¹⁰⁹ Efeseni 2:2-3.

¹¹⁰ Geneza 6:5.

¹¹¹ Ioan 6:44.

¹¹² Efeseni 2:1.

¹¹³ Romani 1:16.

¹¹⁴ Romani 6:11-14.

Păcatul intenționat

? Ce este păcatul intenționat?

Păcatul intenționat este încălcarea conștientă a voii cunoscute a lui Dumnezeu. ¹¹⁵ Aceasta este atunci când o persoană alege să facă ceea ce știe că este greșit sau să nu facă ceea ce știe că este corect.

Natura păcatului a determinat fiecare persoană, cu excepția lui Isus, să comită acțiuni păcătoase. ¹¹⁶ Nu există nicio persoană care să fi fost neprihănită toată viața sa. ¹¹⁷

În Romani 3:10-19, avem o descriere a celor care își urmează propria natură fără diferența făcută de har. Este o viață marcată de rebeliune, ură și distrugere.

Sunt unii oameni care nu par să fie răi chiar înainte de a se converti. Nu par să facă păcate distructive, dăunătoare împotriva altora. Cu toate acestea, și acei oameni sunt păcătoși, pentru că aleg să trăiască în felul lor, în loc să se supună lui Dumnezeu. Biblia spune că oamenii sunt ca niște oi care aleg să meargă pe drumul lor.¹¹⁸

Proclamarea de către om a dreptului său de a alege și respingerea dreptului Creatorului de a-l direcționa este esența păcatului. Aceasta este o rebeliune împotriva autorității lui Dumnezeu. Acesta a fost tocmai păcatul lui Adam și al Evei care au fost tentați să devină dumnezei pentru ei înșiși, încercând să nu depindă de Dumnezeu.

La judecata finală, păcătoșii vor fi judecați pentru faptele lor păcătoase și condamnați la iazul de foc.¹¹⁹

Un păcătos care se căiește și crede în Evanghelie începe să trăiască în victoria asupra păcatului intenționat. Dacă cedează unei ispite și săvârșește păcatul, se poate pocăi de el și poate fi iertat, dar viața normală a unui credincios o constituie victoria asupra păcatului. ¹²⁰

Încălcări neintenționate

Uneori, o persoană încalcă legea lui Dumnezeu fie din întâmplare, fie din ignoranță.

În Levitic 4:2-3 vedem că o persoană trebuia să aducă o jertfă când își dădea seama că făcuse deja ceva greșit. Moartea lui Hristos ia locul tuturor

¹¹⁵ 1 Ioan 3:4; Iacov 4:17.

¹¹⁶ Romani 3:23.

¹¹⁷ 1 Ioan 1:10.

¹¹⁸ Isaia 53:6.

¹¹⁹ Apocalipsa 20:12-14.

¹²⁰ 1 Ioan 2:1-6; 3:3-10.

jertfelor din Vechiul Testament, de aceea știm că creștinii sunt răscumparați de încălcări neintenționate.

Acestea pot fi numite păcate în sensul că nu respectă standardul absolut al lui Dumnezeu, dar nu sunt ceea ce Biblia numește de obicei păcat. O persoană care le numește păcat va avea dificultăți în a distinge erorile umane de încălcările voite ale legii lui Dumnezeu și îi va fi dificil să evalueze măsura corectă a responsabilității umane. Dumnezeu a condamnat încălcările voite, dar nu erorile umane.

Acestea sunt inevitabile atâta timp, cât înțelegerea noastră este limitată. Ele nu întrerup relația noastră cu Dumnezeu, pentru că nu intră în conflict cu dragostea noastră pentru Dumnezeu. Dumnezeu a spus că dragostea deplină pentru El împlinește ceea ce cere El de la noi. ¹²¹ Nu suntem răspunzători pentru ceea ce nu știm. ¹²²

Pe măsură ce umblăm în lumină (conform adevărului pe care îl știm), suntem curățiți de orice păcat. ¹²³ Nu trebuie să ne temem că încălcările necunoscute ne vor rupe relația cu Dumnezeu pentru că ne încredem în jertfa ispășitoare a lui Hristos.

Ce altceva mai putem învăța despre greșelile neintenționate din cartea Levitic? Dacă ne dăm seama că am făcut ceva greșit, atunci trebuie să ne căim de acest lucru, să cerem iertare lui Dumnezeu și să ne corectăm viața pentru a deveni ceea ce Dumnezeu dorește să fim.

Pe măsură ce studiem Cuvântul lui Dumnezeu, urmăm Duhul Sfânt, avem părtășie cu alți credincioși și creștem în maturitate, ar trebui să schimbăm comportamentele care încalcă neintenționat voia lui Dumnezeu.

 De ce ar trebui să vrem să știm și să facem voia lui Dumnezeu mai bine?

Există mai multe motive pentru care ar trebui să fim dispuși să înțelegem mai bine voia lui Dumnezeu și să o urmăm pe deplin: (1) Nu vrem să facem nimic care să nu-I placă lui Dumnezeu. (2) Acțiunile greșite, chiar dacă sunt neintenționate, sunt însoțite de consecințe nedorite. (3) Trebuie să fim un bun exemplu ca și creștinii. (4) Dacă încercăm să evităm voia lui Dumnezeu, ne facem vinovați de păcat.

Pe măsură ce creștem în înțelegerea voii lui Dumnezeu, recunoaștem ocazional greșelile din viața noastră. Dacă recunoaștem că ceva din ceea ce facem este greșit, dar alegem să o facem oricum, nu mai este doar o eroare din ignoranță. Dacă refuzăm să ne schimbăm, acea nelegiuire devine un păcat intenționat.

¹²¹ Matei 22:37-40; Romani 13:8-10.

¹²² Iacov 4:17.

¹²³ 1 Ioan 1:7.

Slăbiciunile

Slăbiciunile sunt limitări și deficiențe fizice sau mentale proprii fiecărei persoane. Din cauza păcatului lui Adam și a tendinței umanității de a păcătui permanent, suntem mai slabi mental, fizic și emoțional decât am fost creați inițial.

Știm că slăbiciunile nu sunt un păcat, deoarece chiar Isus le-a avut, dar în El nu a existat nici un păcat. ¹²⁴ Isus a luat limitările firii noastre prin întruparea Sa și a fost ispitit în toate, așa cum suntem noi. Scriptura ne spune că El a fost flămând, obosit, a suferit durere. Deși Hristos Și-a asumat limitele noastre umane în trup, El nu a făcut niciodată nimic neplăcut în fața Tatălui, pentru că El era ghidat de natura Sa divină și de Duhul Sfânt.

Apostolul Pavel s-a bucurat că slăbiciunea sa a fost o oportunitate pentru ca Dumnezeu să-Și arate puterea Sa, dar știm că el nu vorbea despre păcat, pentru că nu s-ar fi bucurat de faptul că păcatul continuă în viața sa. ¹²⁵

Vom avea slăbiciuni atât timp cât suntem într-un trup muritor. Limitările înțelegerii noastre fac ca eroarea umană să fie inevitabilă. Punctele slabe nu generează păcate intenționate; dacă alegem să păcătuim, noi înșine suntem vinovați și nu putem da vina pe firea noastră pământească. Dumnezeu nu ne judecă pentru natura umană: ne judecă pentru că ne-am răzvrătit împotriva Lui.

? De ce este important să facem diferența între păcatul intenționat și încălcarea neintenționată?

Erori care trebuie evitate: definiția neclară a păcatului intenționat

Unii oameni pun păcatul deliberat, depravarea moștenită, încălcările neintenționate și slăbiciunile la același nivel și numesc totul păcat.

Un păcătos se pocăiește când îi pare rău pentru păcatele sale și este dispus să le părăsească. Asta înseamnă că se căiește de păcatul intenționat, pentru că aceasta se va schimba prin puterea lui Dumnezeu.

Dacă distingem păcatul conștient de celelalte categorii ale sale, atunci înțelegem ce înseamnă să trăiești în victoria asupra păcatului. Cel care nu vede această diferență nu crede în posibilitatea unei vieți fără păcat.

Descrierea biblică a mântuirii are sens doar atunci când sunt luate în considerare diferențele în aspectele condiției umane. Pentru a înțelege mântuirea, trebuie să dăm definiția corectă a păcatului.

¹²⁴ Evrei 4:15.

¹²⁵ 2 Corinteni 12:9-10.

Studentii ar trebui să citească declarația de credință cel puțin de două ori.

Declarația de credință

Păcatul a luat naștere din libera decizie a primilor oameni creați de a nu-L asculta pe Dumnezeu. Toți oamenii, cu excepția lui Isus, au moștenit depravarea lui Adam și sunt, de asemenea, vinovați de acțiunile păcatului. Greșelile umane pot încălca legea lui Dumnezeu, dar nu încălcă relațianoastră cu Dumnezeu. Orice păcătos va fi condamnat veșnic, dacă nuprimește iertarea lui Dumnezeu înainte de judecata finală.

Fiecărui student i se va atribui unul dintre pasajele enumerate mai jos. Înainte de următoarea sesiune de clasă, el ar trebui să citească pasajul și să scrie un mic discurs despre ceea ce spune fragmentul despre subiectul acestei lecții.

Referințe pentru lucrarea scrisă

Galateni 5:16-21; Efeseni 5:1-8; Tit 1:10-16; Iacov 4:1-4; 2 Petru 2:9-17, Romani 1:21-32, Romani 3:10-20.

Studentilor trebuie să li se reamintească că fiecare trebuie să predea lecția sau o parte din lecție în afara clasei de cel puțin șapte ori pe parcursul acestui curs. Acest lucru se poate face în timpul unei întâlniri din cadrul Bisericii, într-un grup de acasă sau la un alt eveniment. Studentul este responsabil de găsirea unor astfel de oportunități și trebuie, de fiecare dată după ce a predat un subiect sau o parte din acesta, să prezinte un raport despre munca efectuată liderului grupului.

Lectură recomandată

Wesley, John. «The Doctrine of Original Sin», in *The Complete Works of Wesley*. Vol. 9.

Wilcox, Leslie. *Profiles in Wesleyan Theology*. Salem, OH: Schmul Publishing, 1985. See Chapter 7: «Origin and Nature of Sin,» 141-170.

Păcatul

Întrebări pentru testare

1. Care sunt patru motive pentru care trebuie să înțelegem ce este păcatul?
2. De unde știm că păcatul nu a fost vina lui Dumnezeu?
3. Dați o definiție de o singură frază a fiecăreia dintre următoarele concepte: depravare moștenită, păcat intenționat, încălcări neintenționate și slăbiciune.
4. De ce ar trebui să vrem să înțelegem și să facem voia lui Dumnezeu mai bine?
5. De unde știm că slăbiciunea nu este păcat?

Păcatul

Răspunsuri la întrebările testului

1. Pentru a înțelege starea lumii, prioritățile lui Dumnezeu în lume, harul și mântuirea, sfințenia.
2. Dumnezeu a creat totul perfect și fără defecte.
3. Depravarea moștenită este o perversiune a naturii morale umane care, de la naștere, începe să se manifeste prin faptul că predispune o persoană spre păcat. Un păcat intenționat este o încălcare deliberată a voii cunoscute a lui Dumnezeu. Încălcările inconștiente sunt acțiuni care încalcă legea lui Dumnezeu din greșeală sau neintenționat. Slăbiciunile sunt limitări și deficiențe fizice sau mentale.
4. Nu vrem să facem nimic neplăcut în fața lui Dumnezeu. Acțiunile greșite au consecințe grave, chiar dacă nu sunt intenționate. Ca și creștini, trebuie să fim un bun exemplu. Dacă încercăm să evităm voia lui Dumnezeu, săvârșim păcatul.
5. Isus a avut neputințe, dar El nu a săvârșit păcat.

Lecția 6 Duhurile

Obiectivele lecției

La sfârșitul acestei lecții, studenții ar trebui să înțeleagă și să poată explica:

1. Câteva detalii despre natura îngerilor.
2. Implicarea îngerilor în viața credinciosului.
3. Căderea lui Satan și a altor duhuri rele.
4. Conflictul în lumea spiritelor.
5. Ultima victorie a lui Dumnezeu și a credincioșilor asupra forțelor rele.
6. Declarația credinței despre duhuri.

Unul dintre scopurile practice ale acestei lecții este de a ajuta studenții să fie atenți, să nu manifeste un interes periculos pentru lumea spiritelor.

Spiritele Material pentru tipar

După scrierea testului, folosiți obiectivele lecției anterioare pentru a trece în revistă ceea ce ați studiat, apoi treceți la citirea pasajului de mai jos.

Citiți împreună Matei 4:1-11. Ce ne spune acest pasaj despre spiritele rele?

Studiați lecția împreună. Când ajungeți la semnul , adresați întrebarea care urmează și permiteți studenților să discute despre răspunsurile. Când întâlniți în text semnul , cereți unui membru al grupului să deschidă referința și să citească versetul.

Când oamenii vorbesc despre îngeri, prima întrebare pe care și-o pun este cum arată. Mulți artiști au încercat să-i portretizeze.

 Cum arată îngerii?

Îngerii au aripi? Serafimii văzuți de Isaia aveau șase aripi.¹²⁶ Heruvimul, al cărui chip i-a poruncit Dumnezeu lui Moise să-l așeze pe chivot, avea și el aripi; ¹²⁷ heruvimul pe care l-a văzut Ezechiel avea patru aripi.¹²⁸

¹²⁶ Isaia 6:2.

¹²⁷ Exod 25:20.

¹²⁸ Ezechiel 1:6; 10:15.

Nu știm dacă îngerii au aripi. Ei nu au nevoie de ele ca să se deplaseze, deoarece sunt spirite, așa că parcurg distanțe cu o viteză mult mai rapidă decât cu ajutorul aripilor. Ca spirite, ei nu au nici o greutate fizică, deci nu au nevoie de aripi.

Spre deosebire de ilustrațiile obișnuite ale îngerilor, Biblia nu le descrie ca fiind copii sau femei. Ei apăreau sub formă de bărbați, dar nu au gen în sens uman; de asemenea, ei nu au nimic în comun cu relația de căsătorie sau legăturile de familie; ¹²⁹ fiecare este creat pentru o existență individuală.

De obicei, îngerii sunt invizibili pentru oameni, dar pot apărea atunci când este necesar. Uneori, mesagerul ceresc era inițial confundat cu o persoană obișnuită.¹³⁰ În unele cazuri, apariția îngerului era însoțită de o asemenea strălucire, încât oamenii cădeau la pământ de frică.¹³¹ Când îngerul aducea un mesaj cuiva, de obicei începea cu cuvintele „nu vă fie frică”. ¹³²

Îngerii sunt duhuri,¹³³ dar acest lucru nu ne dă dreptul să credem că sunt mai puțin reali. Biblia exprimă ideea că duhurile sunt în mod natural mai puternice decât lumea fizică. ¹³⁴

Îngerii sunt numiți fii ai lui Dumnezeu.¹³⁵ Ei au ceva din natura lui Dumnezeu, dar nu sunt construiți ca oamenii. Acum îngerii sunt superiori oamenilor prin forță și inteligență, dar va veni ziua când omul va fi superior îngerilor. ¹³⁶

În cartea Genezei nu se spune nimic despre crearea îngerilor, dar ei au existat chiar înainte de crearea Pământului și s-au bucurat când Dumnezeu i-a creat.
¹³⁷

Îngerii sunt nemuritori.¹³⁸ Faptul că ei au fost creați încă înainte de apariția Pământului înseamnă că ei trăiesc mii de ani și urmăresc istoria umană.

Îngerii au personalitate. Ei pot vorbi și se pot angaja într-un dialog.¹³⁹ Se închină lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că au o anumită înțelegere a naturii Sale și pot răspunde la ea cu reverență.¹⁴⁰ Se bucură când un păcătos se căiește, ceea ce indică faptul că au emoții.¹⁴¹ Îngerii sunt foarte

¹²⁹ Matei 22:30.

¹³⁰ Geneza 19:1-2.

¹³¹ Matei 28:2-4.

¹³² Luca 1:13; 1:30; 2:10.

¹³³ Evrei 1:14. Demonii, de asemenea, sunt numiți duhuri în Matei 8:16; 12:45; Fapte 19:12 și alte locuri.

¹³⁴ Isaia 31:3.

¹³⁵ Iov 1:6.

¹³⁶ 1 Corinteni 6:3.

¹³⁷ Iov 38:4-7.

¹³⁸ Luca 20:36.

¹³⁹ Luca 1:18-20.

¹⁴⁰ Evrei 1:6.

¹⁴¹ Luca 15:10.

interesați să înțeleagă planul mântuirii, care indică și capacitatea lor intelectuală. ¹⁴² Ei au sărbătorit vestirea nașterii lui Isus. ¹⁴³

Îngerii nu sunt toți la fel: unii sunt numiți heruvimi, alții sunt numiți serafimi. Au o anumită ierarhie, deoarece Biblia vorbește atât despre îngeri, cât și despre cel puțin un arhanghel și menționează „diavolul și îngerii săi”. Există un sistem de autoritate între ei, desemnat ca „tronuri, stăpâniri, autorități”. ¹⁴⁴

În tradițiile evreiești și creștine despre îngeri s-au scris mult mai multe decât știm din Scriptură.

În Biblie nu descoperim prea multe despre diferențele dintre îngeri. Termenul *arhanghel* apare doar de două ori în Biblie. Mihail este numit arhanghel; de asemenea, vocea arhanghelului va suna în timpul venirii lui Isus. ¹⁴⁵ Termenul *arhanghel* înseamnă literal „înger principal”. Nu știm câți arhangheli există.

Serafimii sunt menționați în Biblie numai în Isaia 6. Fiecare dintre ei avea șase aripi. Dacă facem abstracție de aripi, erau asemănători oamenilor, deoarece aveau fețe, brațe și picioare.

Un heruvim cu o sabie în flăcări a fost plasat în Grădina Edenului după alungarea lui Adam și a Evei, ¹⁴⁶ aceasta, evident, pentru a face grădina inaccesibilă. Descrierea heruvimilor pe care i-a văzut Ezechiel este foarte diferită de orice altă creatură pe care o cunoaștem. Avea patru aripi, patru fețe diferite, mai multe brațe, o strălucire aprinsă, era însoțit de fulgere și se mișca cu viteza fulgerului. ¹⁴⁷

Doi heruvimi, sculptați din aur, au fost așezați de ambele părți ale chivotului legământului, având un spațiu între ei. Cel puțin de opt ori în Biblie Dumnezeu este numit Cel care se află între heruvimi. ¹⁴⁸ Acest lucru l-a identificat ca fiind Dumnezeul lui Israel care era venerat în Templu. De asemenea, prin aceasta înțelegem că pentru a ajunge la El trebuie să urmăm calea indicată de El.

Puterea și măreția Celui Preaînalt este vizibilă în slujitorii Săi. Uneori oamenii, confundându-i pe îngeri cu Dumnezeu, doreau să-i venereze, așa că mesagerii cerești trebuiau să-i oprească, subliniind că ei erau doar slujitorii lui Dumnezeu.

¹⁴² 1 Petru 1:12.

¹⁴³ Luca 2:13-14.

¹⁴⁴ Coloseni 1:16; Efeseni 6:12.

¹⁴⁵ Iuda 1:9; 1 Tesaloniceni 4:16.

¹⁴⁶ Geneza 3:24

¹⁴⁷ Ezechiel 1:5-14; 10:15.

¹⁴⁸ Psalmul 99:1; Isaia 37:16; 2 Împărați 19:15.

Faptul că Dumnezeu este înconjurat de atât de mulți îngeri demonstrează măreția Sa. Apostolul Ioan i-a văzut pe îngeri în jurul tronului lui Dumnezeu și i-a descris ca „zece mii de ori zece mii și mii de mii”.¹⁴⁹

Puterea îngerilor nu este nelimitată, pentru că am citit că unul dintre ei, purtând mesajul către Daniel, a fost reținut,¹⁵⁰ dar Dumnezeu le poate da atât de multă putere, de cât au ei nevoie pentru a îndeplini sarcina atribuită. De exemplu, un singur înger a ucis 185.000 de soldați.¹⁵¹

Este evident că Atotputernicul dă sarcini îngerilor. Biblia spune că Dumnezeu îi trimite pentru a sluji celor care au găsit mântuirea.¹⁵² Îngerii înconjoară și protejează oamenii care Îi slujesc lui Dumnezeu.¹⁵³ Putem presupune că suntem înconjurați în mod constant de mulți îngeri. Isus a spus că copiii au îngeri atribuiți lor.¹⁵⁴ Arhanghelul Mihail este numit *voievodul* care protejează poporul Israel.¹⁵⁵

Biblia nu spune nicăieri că trebuie să ne rugăm îngerilor; nici nu menționează că trebuie să încercăm să comunicăm cu ei: ei nu sunt intermediari între noi și Dumnezeu. Biblia dă un avertisment celor care se închină îngerilor și sunt atrași de lumea spiritelor fără să o înțeleagă pe deplin.¹⁵⁶ Dacă încercăm să luăm legătura cu îngerii într-un mod care nu este plăcut lui Dumnezeu, duhurile rele ne vor răspunde în locul îngerilor.

Satan și îngerii căzuți

? Care a fost sursa apariției duhurilor rele?

Duhurile rele sunt îngeri care s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Acest lucru s-a întâmplat înainte de crearea omului, iar Biblia spune foarte puțin despre aceasta.

Știm că toți îngerii au fost inițial creați buni și sfinți, iar Biblia îi numește „îngeri sfinți”.¹⁵⁷

Satan a fost liderul rebeliunii și o treime dintre îngeri l-au urmat.¹⁵⁸ Iuda vorbește despre îngerii care și-au părăsit poziția inițială:¹⁵⁹ ei sunt deja judecați de Dumnezeu.¹⁶⁰

¹⁴⁹ Apocalipsa 5:11.

¹⁵⁰ Daniel 10:12-13.

¹⁵¹ 2 Împărați 19:35.

¹⁵² Evrei 1:14.

¹⁵³ Psalmul 34:7.

¹⁵⁴ Matei 18:10.

¹⁵⁵ Daniel 12:1.

¹⁵⁶ Coloseni 2:18.

¹⁵⁷ Matei 25:31.

¹⁵⁸ Apocalipsa 12:4.

¹⁵⁹ Iuda 6.

¹⁶⁰ Ioan 16:11; 2 Petru 2:4.

Există două pasaje în cărțile profeților care vorbesc probabil despre căderea lui Satan (Isaia 14:12-17, Ezechiel 28:12-19). Aceste locuri din Scripturi vorbesc despre un om, un rege pământesc și apoi par să spună lucruri mai mult decât despre un rege uman: este posibil să se compare căderea unui rege cu căderea lui Satan.

Se pare că Satan a devenit mândru și a vrut să devină independent de Dumnezeu. Apostolul Pavel a avertizat că o persoană poate deveni mândră și poate cădea în aceeași condamnare ca și diavolul.¹⁶¹ Aceasta a fost aceeași ispită pe care diavolul a oferit-o lui Adam și Evei când le-a spus: „Veți fi ca Dumnezeu”. Există tentația de a respinge autoritatea lui Dumnezeu și de a deveni propriul tău Dumnezeu.

? Ce știm despre Satan?

Satan încă conduce rebeliunea împotriva lui Dumnezeu. El este numit „domnul văzduhului”,¹⁶² și, de asemenea, „stăpânitorul lumii acesteia”, deoarece majoritatea oamenilor acestei lumi trăiesc în rebeliune împotriva lui Dumnezeu.¹⁶³ El se proclamă conducător al împărățiilor lumii, oferind putere temporară oricui i se închină.¹⁶⁴ El orbete mintea păcătoșilor pentru a-i opri ca să accepte Evanghelia.¹⁶⁵ De fapt, păcătoșii sunt

„Satan se face stăpân pe inima, ochii și limba păcătoșului. El îi umple inima cu dragoste de păcat; îi orbete ochii, astfel încât să nu vadă vina și moartea care îl așteaptă; îi ține limba să nu se roage.” (Adam Clarke, *Teologia creștină, Îngeri buni și răi*)

prizonierii săi.¹⁶⁶ El ia Cuvântul lui Dumnezeu din mintea oamenilor, astfel încât acesta să nu aibă efect.¹⁶⁷ El a pus în inimile lui Anania și Safira dorința de a minți Biserica și pe Duhul Sfânt,¹⁶⁸ în inima lui Iuda – să-L trădeze pe Isus.¹⁶⁹ El inventează doctrine religioase false, pe care Cuvântul lui Dumnezeu le numește „doctrine ale demonilor” și îi împinge pe oameni să le răspândească.¹⁷⁰

Satan Îl urăște pe Dumnezeu, de aceea îl urăște și pe omul care a fost creat după chipul Său și este favoritul lui Dumnezeu. El încearcă în orice mod posibil să-i împingă pe oameni să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, astfel încât cât mai mulți să cadă sub aceeași condamnare ca și el.

¹⁶¹ 1 Timotei 3:6.

¹⁶² Efeseni 2:2.

¹⁶³ Ioan 12:31.

¹⁶⁴ Luca 4:4-6.

¹⁶⁵ 2 Corinteni 4:4.

¹⁶⁶ 2 Timotei 2:26.

¹⁶⁷ Marcu 4:15.

¹⁶⁸ Fapte 5:3.

¹⁶⁹ Luca 22:3.

¹⁷⁰ 1 Timotei 4:1.

Cel care îl slujește în mod deliberat pe Satan este cea mai înșelată persoană din lume, pentru că este angajată într-o bătălie sortită înfrângerii, iar stăpânul său este interesat doar de distrugerea supușilor săi. Satan face promisiuni pe care știe din start că nu le va putea ține.

Alții îl urmează pe Satan inconștient, alegând să trăiască în păcat, așa că petrec mult timp și energie în ispite și înșelăciune. Satan vrea să-i forțeze pe oameni să renunțe la credința în Dumnezeu, să se închine lucrurilor, nu Domnului. Tentațiile sale sunt înșelăciune pentru că nu are nimic de oferit, doar o versiune perversă a ceea ce a fost deja creat de Dumnezeu. Nu diavolul a creat bucuriile sau plăcerile - Dumnezeu le-a creat. Diavolul le poate oferi doar într-o formă pervertită care sunt în afara voinței lui Dumnezeu.

Anumite duhuri rele se concentrează pe zone geografice specifice și pe grupuri de oameni. Așa cum arhanghelul Mihail a fost numit prințul care proteja Israelul, au existat duhuri rele numite *căpetenii* ale împărăției Persiei și Greciei.¹⁷¹ Anumite duhuri au devenit dumnezeii anumitor popoare.

Satan vrea să fie venerat.📖¹⁷² Spiritele rele lucrează prin religii false. Biblia ne spune că atunci când oamenii se închină la idoli, ei se închină la demoni.📖¹⁷³ Demonii reacționează la închinarea oamenilor care nu știu cui i se închină. Așa după cum închinătorii lui Dumnezeu se aseamănă mai mult cu Dumnezeu și se bucură de sfințenie, tot astfel închinătorii la duhuri devin mai răi și se bucură de rău. Probabil, cea mai teribilă formă de închinare care a avut loc vreodată a fost atunci când oamenii și-au sacrificat proprii copii demonilor.📖¹⁷⁴

Satan și alți demoni încearcă să preia controlul complet asupra minților și comportamentului oamenilor. Aceasta se numește „obsesie”. Unii oameni au cedat în mod deliberat la aceasta; este posibil ca alții să nu fi fost conștienți de ceea ce făceau. Unii oameni au intrat pas cu pas în această stare, crezând că câștigă o forță pe care o pot folosi în propriile scopuri. Scopul lui Satan este de a-l face pe posedat un sclav al duhurilor rele, împingându-l spre autodistrugere și făcându-l să sufere intelectual și emoțional.📖¹⁷⁵ Numai Isus poate elibera omul de aceste lanțuri.

Biruința lui Dumnezeu

În țările în care Evanghelia este predicată pe scară largă, lucrarea duhurilor rele este de obicei deghizată. În mod ironic, în aceste țări „civilizate”, oamenii seculari ridiculizează supranaturalul și resping existența duhurilor.

¹⁷¹ Daniel 10:13, 20.

¹⁷² Matei 4:9.

¹⁷³ Deuteronom 32:17; 1 Corinteni 10:20-21.

¹⁷⁴ Psalmul 106:37.

¹⁷⁵ Marcu 5:2-5.

Într-un astfel de mediu, duhurile rele nu acționează deschis, pentru că dacă ar înspăimânta oamenii care au avut deja ocazia să audă Evanghelia, mulți dintre ei s-ar întoarce la Dumnezeu pentru eliberare și protecție.

În țările în care s-a auzit puțin despre Evanghelie, duhurile rele operează în aer liber. Acolo oamenii nu știu că se pot întoarce la Hristos pentru eliberare, pentru că forțele diavolului îi intimidază și îi supun. Oamenii nu slujesc duhurilor liber și cu bucurie, ci cu teamă. Evanghelia vine la ei ca o veste minunată a eliberării.

Din cauza atacurilor constante ale diavolului, suntem într-o stare de război spiritual. În același timp, trebuie să ne reamintim că războiul nostru este împotriva forțelor spirituale, și nu împotriva dușmanilor fizici. ¹⁷⁶ Trebuie să ne îmbrăcăm cu armura spirituală a lui Dumnezeu pentru a ne proteja. ¹⁷⁷ Putem fi încrezători în victorie, deoarece diavolul nu poate rezista puterii lui Dumnezeu care este în noi, iar când noi ne împotrivim diavolului, el fuge de noi. ¹⁷⁸

„Diavolul nu te poate cuceri dacă-i vei opune rezistență în continuare. Pe cât de puternic este, Dumnezeu nu-i permite niciodată să cucerească pe omul care continuă să i se opună. Diavolul nu poate forța voința umană.”

(Adam Clarke, *Teologia creștină, Îngeri buni și răi*)

? Este diavolul oponentul lui Dumnezeu?

Satan are mult mai multă putere decât oamenii în starea lor mortală actuală, dar puterea sa nu este nimic în comparație cu Dumnezeu. Nu trebuie să vă gândiți la el ca la oponentul lui Dumnezeu, ca și când el ar fi egal cu Dumnezeu în putere. Unii filozofi cred că forțele binelui și răului din lume sunt aproximativ egale. Această opinie este departe de adevăr. Satan nu este omniprezent, atotștiutor și comite greșeli. Dumnezeu este Creatorul și duhurile nu-L pot învinge. Când timpul încercării pentru oameni se va încheia, toate duhurile rele vor fi condamnate, închise și pedepsite împreună cu oamenii păcătoși.

Înfrângerea lui Satan a fost promisă cu mult timp în urmă. Dumnezeu a spus că va trimite un Salvator să-i zdrobească șarpelui capul. ¹⁷⁹ Isus a venit să distrugă lucrările diavolului și să ne dea victoria asupra păcatului. ¹⁸⁰ Prin moartea și învierea Sa, Isus a smuls puterea de la Satan. ¹⁸¹ Soarta finală și eternă a lui Satan și a altor duhuri rele este suferința în lacul de foc. ¹⁸²

¹⁷⁶ Efeseni 6:12.

¹⁷⁷ Efeseni 6:13.

¹⁷⁸ Iacov 4:7.

¹⁷⁹ Geneza 3:15.

¹⁸⁰ 1 Ioan 3:8.

¹⁸¹ Evrei 2:14; Apocalipsa 1:18.

¹⁸² Matei 25:41.

Deja acum Dumnezeu limitează posibilitățile diavolului.¹⁸³ Aceasta înseamnă că nu trebuie să ne temem că Satan ne-ar putea face vreun rău. Nu se poate întâmpla nimic, atâta timp cât Dumnezeu nu permite aceasta și El știe cât suntem în stare să ducem.

Nu numai că suntem protejați de atacurile diavolului, dar avem și puterea de a extinde Împărăția lui Dumnezeu împotriva împărăției lui Satan. Isus a dat puterea de a alunga duhurile rele nu numai apostolilor, ci și tuturor discipolilor Săi. ¹⁸⁴ Pe măsură ce propovăduim Evanghelia, Dumnezeu împuternicește adevărul Său și îi eliberează de Satan pe cei care răspund Evangheliei.

Unul dintre studenți ar putea explica celorlalți informațiile din chenarul de mai jos.

Erori de evitat: interesul greșit pentru lumea spirituală

Unii oameni devin fascinați de lumea spiritelor. Ei încep să învețe totul despre îngeri și pot încerca să interacționeze cu ei. Biblia nu ne spune niciodată să ne rugăm îngerilor sau chiar să încercăm să avem o relație cu ei. Biblia ne avertizează să nu-i venerăm sau să încercăm să știm mai multe decât suntem cu adevărat capabili să înțelegem.¹⁸⁵

Interesul excesiv pentru lumea spiritelor și duhurile rele poate fi periculos. Unii oameni le admiră puterea și ceea ce fac ele. Există jocuri care implică interacțiunea cu duhurile. Oamenii folosesc anumite metode pentru a obține informații de la duhuri. Nu trebuie să ne implicăm în nici un fel în lumea spiritelor, ci să ne împotrivim lor doar cu puterea lui Dumnezeu.

Unii oameni au creat explicații complexe și detaliate despre lumea spiritelor și despre modul în care aceasta funcționează, dar Biblia nu ne dezvăluie prea multe: Dumnezeu ne-a dezvăluit doar ceea ce trebuie să știm.

Studenții ar trebui să citească împreună declarația de credință cel puțin de două ori.

Declarația de credință

Dumnezeu a creat toate duhurile. Sfinții îngeri se închină Domnului și protejează credincioșii. Îngerii sunt nemuritori, sunt ființe personale care pot vorbi, se pot închina și gândi. Îngerii sunt în măsură să facă alegeri morale. Satan și alți îngeri au păcătuit și au devenit dușmani ai lui Dumnezeu și ai omului. Cel Preaînalt limitează puterea lui Satan; El l-a condamnat la pedeapsa eternă.

¹⁸³ Iov 1:12, 2:6.

¹⁸⁴ Luca 10:17.

¹⁸⁵ Coloseni 2:18.

Fiecărui membru al grupului i se va oferi un pasaj din Scriptură (din lista care urmează). Înainte de următoarea lecție, studentul ar trebui să-l citească și să scrie un mic discurs despre ceea ce spune pasajul despre lecție.

Referințe pentru lucrarea scrisă

1 Petru 5:8-9; Fapte 12:7-11; Matei 12:43-45; 2 Corinteni 11:13-15; Luca 8:27-35.

Studentilor trebuie să li se amintească să predea o lecție sau o parte a lecției în afara clasei de cel puțin șapte ori pe tot parcursul cursului. De asemenea, ei ar trebui să raporteze referitor la desfășurarea lecției de fiecare dată când predau.

Lectură recomandată

Lewis, C. S. *The Screwtape Letters*. New York: Macmillan Co., 1968.

Wesley, John. «Satan's Devices.» *Wesley's 52 Standard Sermons*. Salem, OH: Schmull Publishing, 1988.

Duhurile Întrebări pentru testare

1. Când au fost creați îngerii?
2. Cât trăiesc îngerii?
3. De unde știm că îngerii nu au de obicei corpuri fizice?
4. Care sunt câteva motive pentru care știm că îngerii au personalitate?
5. Ce cuvinte sunt folosite în Biblie pentru a descrie îngerii?
6. Ce fac îngerii pentru credincioși?
7. Care este originea duhurilor rele?
8. Cui i se închină o persoană idolatră?
9. Care este soarta finală a lui Satan și a duhurilor rele?

Duhurile Răspunsuri la întrebările testului

1. Îngerii au apărut înainte de crearea Pământului.
2. Îngerii nu mor niciodată.
3. Îngerii sunt duhuri.
4. Ei vorbesc, se închină, au emoții și abilități intelectuale.
5. Heruvimii, Serafimii, Arhanghelii, duhurile.
6. Îngerii apără credincioșii.
7. Îngerii care au căzut în păcat.
8. O persoană idolatră se închină demonilor și duhurilor rele.
9. Soarta finală a lui Satan și a duhurilor rele este iazul de foc.

Lecția 7 Hristos

Obiectivele lecției

La sfârșitul acestei lecții, studenții ar trebui să știe și să poată explica următoarele puncte:

1. Ce se subînțelege prin afirmația că Isus este Mesia.
2. Afirmarea credinței în expresia: „Domnul Isus Hristos”.
3. Dovada și importanța umanității lui Isus.
4. Dovezile și importanța divinității lui Isus.
5. Suficiența morții lui Hristos pentru iertarea păcatului.
6. Importanța învierii pentru credința creștină.
7. Declarația de credință despre Hristos.

Unul dintre scopurile practice ale acestei lecții este de a învăța ce au de spus oamenii din alte religii despre Hristos.

Hristos

Material pentru tipar

După scrierea testului, folosiți obiectivele lecției anterioare pentru a revizui ceea ce ați învățat, apoi treceți la citirea pasajului de mai jos.

Citiți împreună Apocalipsa 5:11-14. Ce ne spune acest pasaj despre Isus?

După citire, studiați împreună lecția. Când ajungeți la semnul , adresați întrebarea care urmează și permiteți studenților să discute răspunsurile. Când întâlniți în text semnul , cereți unui membru al grupului să deschidă referința și să citească versetul.

Biblia prezice că în ultimele zile vor apărea hristoși mincinoși și profeți falși și vor înșela pe mulți. Un număr semnificativ de oameni își pun credința în hristoși falși sau fictivi care nu-i pot salva. Probabil ați auzit despre doi dintre ei de la mormoni și Martorii lui Iehova.

➔ Isus al mormonilor

Dacă un mormon va bate la ușa ta, el îți va spune despre Isus, care este fratele spiritual al lui Lucifer. Acest Isus este unul dintre miliardele debebeluși spirituali pe care „tatăl nostru ceresc” și „mama noastră cerească” i-au adus în acest univers. Conform învățăturilor mormone, când Isus trăia pe pământ, El avea mai multe soții, una dintre care era Maria Magdalena. După moarte și înviere, El a plecat în America pentru a le predica indienilor.

➔ Isus al Martorilor lui Iehova

Martorii lui Iehova vă vor spune că Isus este Arhanghelul Mihail - prima ființă creată care a devenit om și a murit nu pe o cruce, ci pe un stâlp. A crescut ca ființă spirituală și a devenit din nou Arhanghelul Mihail după ce trupul său s-a transformat în abur.

➔ Adevăratul Isus

Sunt sigur că îl puteți distinge pe Isus-ul reprezentat de aceste culte de Hristosul biblic, dar Îl veți putea voi descrie? Mulți americani nu pot. Un sondaj recent a arătat că 80% dintre americani L-ar numi pe Isus Fiul lui Dumnezeu, însă doar 40% cred că El este Dumnezeu și doar 40% spun că a fost fără păcat. Din acest studiu, este evident că milioane de oameni au o idee falsă despre Hristos; ei nu cred că Isus îi poate salva.

Este important pentru noi să fim siguri de convingerile noastre despre Isus, astfel încât să nu fim înșelați și să-L putem prezenta celorlalți.

Pentru mai multe informații despre ce cred alte religii despre Isus, consultați secțiunea „Alte religii despre Hristos”, de la sfârșitul lecției.

➔ Isus - Mesia

 Care sunt câteva preziceri biblice despre Mesia?

Cele patru Evanghelii Îl reprezintă pe Isus ca Mesia așteptat al Israelului. Au fost mai multe preziceri despre El: Mântuitorul va fi din seminția lui David și, prin urmare, poate fi rege; El Își va salva poporul de asuprire și robie și va fi uns special de Dumnezeu pentru a-Și îndeplini misiunea. Cuvântul „Mesia” înseamnă „Uns”.

Unele dintre cele mai importante detalii despre Mesia din Vechiul Testament nu au fost explicate clar până la apariția Noului Testament. Prima prioritate a lui Isus a fost salvarea poporului Său de păcate.¹⁸⁶ Împărăția Lui nu era pământească, era spirituală și cerească,¹⁸⁷ deși, în cele din urmă, Împărăția Sa se va răspândi pe tot pământul.¹⁸⁸ Mesia este un cuvânt ebraic, echivalentul grecesc este *Christos*, de unde vine cuvântul Hristos. A folosi expresia „Isus Hristos” înseamnă a spune că Isus este Mesia.

➔ Isus - Domnul

Biserica primară a folosit cuvântul „Domnul” pentru a indica faptul că Isus este Conducătorul Suprem. Când spuneau: „Isus este Domnul”, aceasta însemna că El este Domnul tuturor, Creatorul și Dumnezeul Universului. Aceasta a devenit o parte integrantă a afirmării credinței care îi distinge pe

¹⁸⁶ Matei 1:21; Luca 1:74-75.

¹⁸⁷ Ioan 18:36.

¹⁸⁸ Filipeni 2:10-11; Apocalipsa 19:11-16; Apocalipsa 20:6.

creștini, deoarece numai ei credeau că omul Isus, care umbla pe pământ, era și singurul Dumnezeu al tuturor.

Expresia „Domnul Isus Hristos” este o declarație foarte puternică, deoarece înseamnă că Isus este Mesia și El este și Dumnezeu. Toate aceste trei cuvinte sunt folosite în Filipeni 2:10-11. Aceste versete ne spun că va veni timpul când toți oamenii din lume vor trebui să recunoască că Isus Hristos este Domnul.

➡ **Trei zile deosebite**

Credințele noastre principale despre Isus pot fi împărțite în trei categorii, legate de cele trei zile speciale pe care le sărbătorim.

Sărbătorim Crăciunul datorită întrupării

Ziua Crăciunului este sărbătoarea nașterii lui Isus de la mama Sa, fecioara Maria, pentru că Isus a fost conceput de Duhul Sfânt. ¹⁸⁹ Deși Isus a fost om pentru că S-a născut dintr-o femeie, El a fost și Dumnezeu Însuși, Creatorul lumii în care a intrat. Acest lucru este uimitor, dar adevărat: în timp ce Isus era un prunc, mama Lui, Maria, L-a ținut pe Cel Care a creat-o.

Expresia „Fiul lui Dumnezeu” se referă la credincioși și la îngerii,¹⁹⁰ cu toate acestea, Isus este unic în acest sens:¹⁹¹ El este singurul care a împărtășit pe deplin natura Tatălui. El este o imagine 100% a lui Dumnezeu, același Dumnezeu ca și Tatăl Său. ¹⁹²

Natura lui Dumnezeu și natura umană erau unite în Isus. Aceasta se numește *întrupare*, ceea ce înseamnă că Dumnezeu S-a întrupat și a devenit om. Numai Isus ar putea deveni Mântuitorul nostru, pentru că El este singurul din Univers care a fost atât Dumnezeu, cât și Om în același timp.

➡ **Isus - omul**

Isus al Noului Testament nu este greu de perceput ca persoană. A fost conceput în pântece, a crescut și S-a dezvoltat ca persoană. ¹⁹³ El obosea, dormea, era ispitit și făcea tot ceea ce fac oamenii, dar n-a păcătuit. Ba chiar a murit. De fapt, Hristos S-a identificat cu umanitatea și a devenit unul dintre noi. ¹⁹⁴

¹⁸⁹ Luca 1:34-35.

¹⁹⁰ Ioan 1:12; Iov 1:6.

¹⁹¹ Ioan 3:16.

¹⁹² Evrei 1:2-3.

¹⁹³ Luca 2:52.

¹⁹⁴ Ioan 1:14.

? De ce este important faptul că Isus este și om?

Datorită faptului că Isus este și om, (1) El a putut să sufere și să moară ca jertfă pentru păcat.

Pentru că Isus este și om, (2) viața Sa neprihănită a putut să ia locul vieții noastre păcătoase. Primul Adam a reprezentat întreaga omenire când a păcătuit și s-a separat de Dumnezeu. Acest lucru a adus moartea asupra tuturor oamenilor. Isus a trăit o viață fără păcat și a îndeplinit cerințele lui Dumnezeu. El dă viață veșnică tuturor celor care se identifică cu El. Scriptura Îl numește ultimul Adam.¹⁹⁵

Datorită faptului că Isus este om, (3) El poate fi preotul nostru care ne prezintă lui Dumnezeu. Ca mediator al nostru, El nu doar comunică cu Dumnezeu pentru noi, ci ne reprezintă cu adevărat ca unul dintre noi. Era necesar ca El să fie om pentru a face împăcarea dintre noi și Dumnezeu.¹⁹⁶ Rolul Său de Preot ne asigură mântuirea eternă.¹⁹⁷ Umanitatea lui Isus este o parte integrantă a Evangheliei.¹⁹⁸

Pentru dovezi suplimentare că Isus a fost om, vezi secțiunea „Dovezi biblice ale umanității lui Isus” la sfârșitul acestei lecții.

➔ **Isus - Dumnezeu**

Isus a pretins că este Dumnezeu.

Isus-ul biblic nu este doar un om: El este, de asemenea, Dumnezeul infinit (nelimitat) al Universului. Isus Însuși a afirmat acest lucru: „Eu și Tatăl una suntem”.¹⁹⁹ După această declarație, evreii au vrut să-L omoare, pentru că și-au dat seama că El Se echivalează cu Dumnezeu. Oare le-a spus Isus: „Nu, nu M-ați înțeles. De fapt, Eu nu sunt Dumnezeu”? Nu, Hristos a acceptat interpretarea acestor cuvinte: El a spus despre Sine că este egal cu Dumnezeu Tatăl. Când Isus a spus: „Înainte de a fi Avraam, EU SUNT”,²⁰⁰ El pretindea că EU SUNT din Exodul 3:14, este Dumnezeul Universului.²⁰¹ Evreii au încercat să-Lucidă cu pietre pentru această proclamare.²⁰²

¹⁹⁵ 1 Corinteni 15:22, 45-49; Romani 5:17-19.

¹⁹⁶ Evrei 2:17.

¹⁹⁷ Evrei 10:5-7.

¹⁹⁸ 1 Ioan 5:1.

¹⁹⁹ Ioan 10:30.

²⁰⁰ Ioan 8:58.

²⁰¹ Exod 3:14.

²⁰² Ioan 8:59.

Faptele divine ale lui Isus în timpul slujirii Sale pe pământ

Când era pe pământ, Isus făcea fapte divine. El dăruia viața veșnică,²⁰³ ierta păcatele²⁰⁴ – toate acestea le poate face doar Dumnezeu.

Când Hristos a iertat păcatele unui om paralizat, El l-a vindecat pentru a arăta că are „putere pe pământ să ierte păcatele”.²⁰⁵ O acțiune o dovedea pe cealaltă, arătând clar că Isus nu a săvârșit această minune ca un simplu profet uns: Isus avea autoritatea și puterea divină atât pentru a ierta, cât și pentru a vindeca.

„Cred ... într-un singur Domn, Isus Hristos, Unul Născut, care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu Adevărat. Născut, nu făcut; Cel de o ființă cu Tatăl; prin Care toate s-au făcut.”
(Crezul de la Niceea)

El l-a înviat și pe Lazăr după cuvintele: „Eu sunt învierea și viața”.²⁰⁶ Acesta a fost un alt miracol divin însoțit de o declarație divină. Numai Dumnezeu are dreptul să spună: „Eu sunt învierea”, pentru că numai puterea lui Dumnezeu poate învia pe cineva. Isus a proclamat că „dă viață” și apoi i-a dat-o lui Lazăr, arătând că El este exact Cine pretinde că este. În acest caz, Isus S-a separat clar de ceilalți profeți și apostoli care au înviat pe morți prin puterea lui Dumnezeu. Ei erau doar instrumente ale lui Dumnezeu. În Ioan 5:21, Isus a spus că El învie morții la fel ca Tatăl Său.

Când Isus a făcut minuni, El „Și-a arătat slava Sa”²⁰⁷ – „Slava Singurului Născut din Tatăl,”²⁰⁸ plin de har și adevăr. Aceste minuni au fost o manifestare a puterii cerești a Fiului lui Dumnezeu, arătând că El este Dumnezeu.

Isus - Creatorul

Potrivit apostolilor Ioan și Pavel, Isus a creat totul și ține întreaga lume în mâna Sa; totul există prin El și pentru El.²⁰⁹ Cu siguranță, acest lucru se poate spune doar despre Dumnezeu.

Importanța cunoașterii că Isus este Dumnezeu

? De ce este important pentru noi să știm că Isus este Dumnezeu?

Datorită faptului că Hristos este Dumnezeu: (1) Moartea Sa jertfitoare pe cruce are o valoare infinită, suficientă pentru a ierta păcatele lumii întregi;

²⁰³ Ioan 10:28.

²⁰⁴ Marcu 2:10.

²⁰⁵ Marcu 2:10-12.

²⁰⁶ Ioan 11:25.

²⁰⁷ Ioan 2:11.

²⁰⁸ Ioan 1:14.

²⁰⁹ Ioan 1:3; Coloseni 1:17.

(2) El are puterea să ne mântuiască, El este calea, adevărul și viața; (3) Ne putem închina lui Hristos așa cum ne închinăm Tatălui.

Dacă nu-L acceptăm pe Isus ca Dumnezeu, nu Îl vom onora ca Dumnezeu, exact ceea ce ar trebui să facem. Hristos a spus că „toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl”.²¹⁰ Nu putem fi mântuiți dacă nu cinstim atât pe Fiul, cât și pe Tatăl.

Creștinismul se bazează nu numai pe învățăturile și faptele lui Hristos, ci și pe unicitatea Lui. El nu este doar un învățător al mesajului mântuirii; El este Însuși Mântuitorul și numai El, Dumnezeul-om, ar putea deveni Mântuitorul.

Pentru alte dovezi biblice că Isus este Dumnezeu, vezi secțiunea „Dovezi biblice ale divinității lui Hristos”, la sfârșitul acestei lecții.

➡ **Isus este o singură Persoană**

Când Hristos a fost pe pământ, a combinat pe deplin esența lui Dumnezeu și esența omului; cu toate acestea El nu era un amestec de două persoane. Două naturi creează în El o personalitate în perfectă armonie. Isus este singurul Dumnezeu-om și fiecare acțiune a Sa trebuie percepută în lumina umanității și divinității Sale absolute.

Biserica a învățat întotdeauna că cele două esențe ale lui Isus nu pot fi separate una de cealaltă, cu toate acestea ele sunt conectate în așa fel, încât niciuna dintre ele nu și-a pierdut caracteristicile.²¹¹

Poate fi util să comparăm natura lui Isus cu natura Sfințelor Scripturi. La fel ca Hristos, Biblia este absolut divină și absolut umană. Fiind o carte umană, ea are caracteristicile oricărei alte cărți umane, cu excepția faptului că este fără greșală. Fiind divină, prezintă caracteristici divine pe care nicio altă carte nu le-ar putea avea. În același mod, Isus manifestă atât calități umane, cât și calități divine. Faptul că Biblia are caracteristici divine nu o face mai puțin pământească; la fel, faptul că Isus acționează în divinitatea Sa nu-L face mai puțin uman; iar acțiunile lui Hristos în umanitatea Sa nu-L fac mai puțin divin.

➡ **Conceptii greșite frecvente despre această doctrină**

Următoarele greșeli în înțelegerea doctrinei lui Hristos sunt cele mai frecvente: (1) respingerea faptului că Isus este Dumnezeu; (2) negarea faptului că Isus este om; (3) diminuarea divinității sau umanității Sale, făcându-le ne semnificative; (4) respingerea unității persoanei lui Hristos.

²¹⁰ Ioan 5:23.

²¹¹ Crezul Calcedonian (451 î.H.) spune că cele două naturi ale lui Hristos sunt imuabile, inseparabile și neamestecate.

Oricare dintre aceste erori este într-adevăr o negare a întrupării. Întruparea a fost necesară pentru mântuirea noastră, așa că, dacă o persoană neagă întruparea, aceasta se va încheia cu o evanghelie falsă și cu mijloace false de dobândire a mântuirii.

Unul dintre studenți poate explica celorlalți informațiile conținute în chenarul de mai jos.

Alte religii despre Hristos

Martorii lui Iehova spun că Isus a fost un om. Ei cred că El a fost cel mai mare om care a trăit vreodată, dar totuși doar un om. De aceea ei nu cred că moartea Sa este un sacrificiu suficient pentru mântuirea noastră. Ei au o evanghelie a mântuirii prin fapte. Se pretind că sunt creștini, dar sunt, de fapt, o altă religie.

Mormonii cred că Isus a fost inițial un spirit creat de Dumnezeu, un frate al lui Lucifer. Ei cred că El a fost trimis să se nască pe pământ ca omul Isus. Mormonii nu cred că Isus este Dumnezeu.

Musulmanii cred că Isus a fost un profet trimis de Dumnezeu. Ei nu cred că El este Dumnezeu sau că există Trinitatea. Ei nu cred că Isus a fost răstignit sau că a înviat din morți.

Hindușii și budiștii cred că Isus a fost un om sfânt care a făcut minuni. El nu este important pentru religia lor. Ei nu cred într-un Dumnezeu care este Creatorul și Domnul, deci nu cred că Isus prin întruparea Sa este Dumnezeu.

Noi sărbătorim vinerea mare din cauza ispășirii

Vinerea Mare este ziua în care Isus a fost răstignit. În această zi groaznică și minunată totodată, Isus a pironit păcatele noastre pe cruce. El a murit ca jertfă pentru păcatele noastre, astfel încât noi să fim iertați.

➡ Jertfa Sa era necesară.

Jertfa trebuia adusă pentru ca Dumnezeu să ne poată ierta și, în același timp, să rămână drept și sfânt. Acest principiu a fost învățat în Vechiul Testament: primirea iertării era efectuată prin sacrificiile cerute de Dumnezeu.²¹² Dacă Domnul ar fi iertat păcatul, pur și simplu, fără niciun motiv, acest lucru ar mărturisi despre El că este nedrept și că păcatul nu este grav. Acum, nimeni nu poate privi moartea lui Hristos prin răstignire și să spună că păcatul nu este grav; jertfa Sa ne-a oferit o bază pentru iertare.

²¹² Evrei 9:22.

➤ Numai Isus ar putea fi o jertfă suficientă.

? De ce doar Isus putea fi o jertfă suficientă?

Dreptatea lui Dumnezeu și gravitatea păcatului cereau o jertfă mai mare decât orice creație. ²¹³ Oamenii au păcătuțit împotriva Dumnezeului etern, iar acest lucru aruncă asupra noastră vinovăția veșnică, așa că numai Isus putea deveni sacrificiul potrivit, pentru că El a fost Dumnezeu și Om în același timp. Datorită divinității Sale, El a fost fără păcat și jertfa Sa a avut ovaloare infinită și, datorită umanității Sale, El putea fi reprezentantul nostru, Care să moară în locul nostru.

➤ Sângele lui Isus reprezintă moartea Sa jertfitoare.

Dumnezeu i-a învățat pe oameni despre răscumpărarea prin jertfă. Preoții ucideau animale și ofereau sângele lor ca să le reprezinte moartea. Epistola către Evrei spune că fără vărsare de sânge nu există curățare de păcate.²¹⁴

Dumnezeu a poruncit o atitudine specială față de sânge, deoarece acesta reprezintă viața creației.²¹⁵ „Vărsare de sânge” înseamnă a ucide.²¹⁶ Sângele folosit în Templu însemna că fusese ucis un animal.

Moartea lui Hristos a fost sacrificiul suprem care a făcut mântuirea disponibilă tuturor oamenilor și în toate timpurile. ²¹⁷ Isus Și-a prezentat sângele în cer reprezentând moartea Sa jertfitoare. ²¹⁸ Sângele lui Isus ne oferă mântuire în sensul că El a murit ca jertfă pentru păcat și, prin urmare, putem fi mântuiți.

De ce a murit Isus pe cruce și nu altfel? În vremurile Vechiului Testament, a fi atârnat pe un lemn însemna a fi blestemat de Dumnezeu.²¹⁹ Apostolul Pavel ne spune că prin răstignirea Sa pe lemn, Isus a arătat că a luat blestemul lui Dumnezeu asupra Sa.

➤ Isus l-a unit pe om cu Dumnezeu.

Isus a venit să împace „părțile” opuse – pe Dumnezeu și omul. În calitate de mediator, Hristos avea nevoie să fie reprezentant al celor două părți în același timp. Ca Dumnezeu, El l-a reprezentat pe Dumnezeu pentru om și ca Om – pe om pentru Dumnezeu. În calitate de reprezentant perfect al ambelor părți, Isus a împăcat ambele părți: pe Dumnezeu și omul. El a făcut ceea ce fiecare parte trebuia să facă pentru a se împăca.

²¹³ Evrei 10:4.

²¹⁴ Evrei 9:18-22.

²¹⁵ Levitic 17:11, 14.

²¹⁶ Geneza 9:5-6.

²¹⁷ Evrei 10:4, 12.

²¹⁸ Evrei 9:12, 24.

²¹⁹ Deuteronom 21:23.

Sărbătorim Paștele datorită Învierii.

Există multe moduri tradiționale de a sărbători Paștele, dar de multe ori oamenii nu înțeleg semnificația a ceea ce fac și este posibil ca ei să nu înțeleagă importanța învierii lui Hristos. Isus a fost înviat în dimineața Paștelui, a treia zi după răstignire și a arătat prin aceasta că El are autoritate asupra păcatului, asupra morții și asupra diavolului. El nu numai că ne-a luat moartea noastră asupra Sa, dar a și învins-o cu viața Sa; datorită acestui fapt, putem fi și noi victorioși.

➔ Isus a înviat în trup.

Într-o zi, Isus le-a spus evreilor: „Stricați templul acesta și în trei zile îl voi ridica”. Deși ei credeau că vorbește despre templul construit de Irod, Evanghelia după Ioan explică faptul că Isus se referea la trupul Său.²²⁰ Toate Evangheliile consemnează faptul că mormântul lui Hristos a fost gol la trei zile după înmormântare. Isus S-a arătat ucenicilor după înviere și a spus: „Pipăiți-Mă și vedeți; un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu”.²²¹ El a dovedit că a înviat în corp fizic.

? Ce s-ar fi întâmplat, dacă Isus nu ar fi înviat?

(1) Învierea lui Isus într-un trup fizic a arătat biruința Sa completă asupra păcatului și a morții.²²²

(2) Învierea lui Hristos într-un trup fizic a dovedit că El este Cine pretinde că este.²²³ Acest fapt a devenit și o dovadă a Evangheliei. Oamenii care resping învierea lui Isus resping și mântuirea.²²⁴

(3) Învierea lui Isus ne dă asigurarea că și noi vom învia din morți. Isus a promis că El va învia morții, dar în aceasta ar fi fost greu de crezut, dacă El Însuși nu ar fi înviat.²²⁵ Vom învia și vom avea trupuri precum trupul reînnoit al lui Isus.²²⁶

➔ Isus este încă om.

Învierea ne arată permanența întrupării. Acum Isus va fi întotdeauna om și va fi întotdeauna divin. Dumnezeu a adăugat omenirea la natura Sa pentru totdeauna pentru a restabili o relație iubitoare cu creația Sa. Isus este încă Dumnezeu-omul care mijlocește pentru noi înaintea Tatălui²²⁷ și într-o zi El se va întoarce să ne ducă în cer.²²⁸

²²⁰ Ioan 2:19-21.

²²¹ Luca 24:39.

²²² Apocalipsa 1:17-18; Coloseni 2:14-15.

²²³ Ioan 2:18-21; Matei 17:22-23.

²²⁴ 1 Corinteni 15:17.

²²⁵ Ioan 5:28-29.

²²⁶ 1 Ioan 3:2.

²²⁷ Romani 8:34.

²²⁸ 1 Tesaloniceni 4:16-17.

Ne supunem lui Isus din cauza a Cine este El și a ceea ce a făcut El.

În calitate de credincioși, trăim într-o relație zilnică cu Hristos. El nu este doar un om din istorie și nu doar Dumnezeu în ceruri, ci El este alături de noi în permanență, pentru că a promis că va fi mereu alături de ucenicii Săi.²²⁹

Hristos este prezent într-un mod special în Biserică, El este Capul ei, iar Biserica este numită Trupul Său.²³⁰ Isus direcționează, zidește și asigură Biserica.²³¹

Când o persoană acceptă adevărul, trebuie să-i explicăm că Isus vrea să primim acest adevăr cu credință și în ascultare. Putem ajuta oamenii să devină credincioși printr-o rugăciune ca cea de mai jos.

Tată, Îți mulțumesc că mă iubești atât de mult, încât ai trimis pe Fiul Tău, Isus, în această lume pentru mine. Cred că Isus este Dumnezeu-omul fără păcat Care a murit și a înviat, astfel încât eu să pot primi iertarea păcatelor și să-mi restabilesc relația cu Tine. Îmi pare foarte rău pentru toate păcatele pe care le-am comis. Știu că păcatele mele L-au pironit pe Isus pe cruce. Chiar acum mă întorc de la tot ce știu că este greșit în viața mea și Îl primesc pe Isus ca Domn și Mântuitor al meu. Condu-mă de acum înainte. Voi trăi pentru Tine pentru totdeauna! Mulțumesc că m-ai iertat. Te iubesc. Amin.

Studentii ar trebui să citească declarația de credință cel puțin de două ori.

Declarația de credință

Isus este Mesia și Domnul tuturor, Fiul, născut din fecioară, cu toată natura umană și toată natura divină într-o singură persoană. El a trăit o viață fără păcat și Și-a dat viața ca jertfă, astfel încât păcatele noastre să poată fi iertate. El a înviat din morți și îi va învia pe toți credincioșii când se va întoarce. Împărăția Sa este universală și nu are sfârșit.

Fiecărui student i se va oferi un pasaj din Scriptură (din lista de mai jos). Înainte de următoarea lecție, studentul ar trebui să-l citească și să scrie un mic discurs despre ceea ce spune pasajul despre lecție.

Referințe pentru lucrarea scrisă

Marcu 1:1-12; Ioan 5:19-26; Ioan 6:44-51; Ioan 8:51-59; Apocalipsa 1:12-18; Fapte 2:22-36.

²²⁹ Matei 28:20.

²³⁰ Efeseni 1:22-23.

²³¹ Coloseni 2:19.

Studentilor trebuie să li se reamintească că, pe parcursul acestui curs, fiecare dintre ei trebuie să predea lecția sau o parte a lecției de cel puțin șapte ori în afara clasei. De fiecare dată, după predarea unui subiect sau a unei părți a acestuia, studenții trebuie să prezinte un raport despre munca depusă liderului grupului.

Cele două chenare de informații de mai jos sunt opționale. Le puteți studia dacă studenții sunt interesați de alte dovezi biblice cu privire la aceste puncte.

Dovezi biblice ale umanității lui Isus

Isus a fost un descendent al Evei (Geneza 3:15), sămânța lui Avraam (Geneza 22:18 se compară cu Faptele Apostolilor 3:25); S-a născut dintr-o femeie (Galateni 4:4), Maria (Matei 1:21-25), este numit Fiul Omului (Matei 13:37); Hristos a trecut printr-un proces normal de creștere (Luca 2:40, 52).

Din reacția oamenilor din orașul natal al lui Isus, unde a venit El mai târziu în timpul slujirii Sale pământești, se poate constata că El a avut o copilărie obișnuită (Matei 13:54-56).

Isus avea un trup pentru a se supune așa cum ar trebui să se supună un om (Evrei 10:5-9); El a devenit trup și sânge (Evrei 2:14); El a fost creat așa cum suntem noi, pentru a putea suferi așa cum suferim noi (Evrei 2:10-18); El a fost desăvârșit prin suferință (Evrei 2:9-10); El a fost supus ispitelor omenești (Evrei 4:15).

Hristos a luat chip de om (Filipeni 2:6-8).

Domnul Isus a fost Cuvântul etern al lui Dumnezeu, S-a făcut trup și a trăit pe pământ (Ioan 1:14).

Umanitatea lui Isus este parte integrantă a credinței creștine (1 Ioan 1:14, 4:2-3).

Dovezile biblice pentru divinitatea lui Isus

Există trei moduri în care Isus a demonstrat că El este Dumnezeu: (1) El este numit Dumnezeu, (2) El a avut atributele lui Dumnezeu și (3) El a îndeplinit funcțiile lui Dumnezeu.

Isus este numit Dumnezeu

Ioan 1:1,14 spune că Cuvântul etern a fost Dumnezeu. Ioan 12:41 ne spune că Isaia L-a văzut pe Isus. Faptele Apostolilor 20:28 declară că Biserica lui Dumnezeu a fost răscumpărată prin propriul Său sânge. Romani 9:5 spune că a venit Hristos, care este Dumnezeu binecuvântat în veci. Tit 2:13 se referă la El ca fiind Dumnezeul și Mântuitorul nostru Isus

Hristos. Isaia 7:14 spune că numele Său înseamnă „Dumnezeu este cu noi”. Isaia 9:6 relatează că numele Său este Dumnezeu puternic. 1 Timotei 3:16 spune că Dumnezeu a fost revelat în trup, a fost propovăduit printre neamuri și înălțat în slavă. În Ioan 10:30, 33, Isus a spus că este același cu Tatăl. În Ioan 5:17-18, evreii știau că El a spus că este egal cu Dumnezeu. În Ioan 14:9, El a spus: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl”. În Ioan 20:28, Toma I-a văzut rănilile și a spus: „Domnul meu și Dumnezeul meu”, iar Isus i-a binecuvântat pe cei care cred. În Ioan 8:58, El s-a numit „Eu SUNT”, iar evreii credeau că este o pretenție de a lui Isus de a fi Dumnezeu. În Apocalipsa 1: 8, 11, 17-18 El a spus că este Cel dintâi și Cel de pe urmă, iar Isaia 44:6 arată că aceștia sunt niște termeni care se referă la Dumnezeu. Evrei 1:2-3 ne spune că El este imaginea completă a Tatălui. În Evrei 1:8 lui Isus I se adresează ca fiind Dumnezeu.

Isus deține atributele lui Dumnezeu

În Matei 18:20 Isus a spus că, dacă doi sau trei credincioși se adună împreună, este și El în mijlocul lor. În Matei 28:20 El a promis că va fi mereu alături de credincioși.

Evrei 1:3 spune că El ține totul prin Cuvântul puterii Sale; iar în Filipeni 3:21 - că El Își supune toate lucrurile.

Evrei 13:8 subliniază faptul că El nu se schimbă, iar Evrei 1:12 - că El este neschimbat în veci și aceeași idee se regăsește în Psalmul 101:25-27.

Ioan 2:24-25 ne spune că Isus îi cunoștea pe toți oamenii și ceea ce le umple inima. În Ioan 10:15, El a declarat că Îl cunoaște pe Tatăl așa cum și Tatăl Îl cunoaște.

Isus îndeplinește funcțiile lui Dumnezeu

Isus este Creatorul (Coloseni 1:16; Evrei 1:10).

Hristos ierta păcatele (Luca 5:20-24; Marcu 2:10; 7:48).

Mesia va judeca la judecata finală (Matei 25:31-46; 2 Corinteni 5:10).

Isus este venerat așa cum este Tatăl (Ioan 5: 22-23; Evrei 1:6; Apocalipsa 5:12-13).

Lectură recomandată:

Strobel, Lee. *The Case for Christ*. Grand Rapids: Zondervan, 1998.

Zacharias, Ravi. *Jesus Among Other Gods*. Nashville: Word Publishing, 2000.

Hristos

Întrebări pentru testare

1. Care este scopul principal al lui Mesia?
2. Ce a vrut să spună Biserica timpurie când a spus: „Isus este Domnul”?
3. Ce este unic la Isus ca Fiul lui Dumnezeu?
4. Ce înseamnă întruparea lui Hristos?
5. De ce este important pentru noi să înțelegem că Isus este și om? (Trei motive)
6. De ce este important pentru noi să înțelegem că Isus este Dumnezeu?
7. De ce a fost necesară jertfa Sa?
8. De ce a murit Isus pe cruce și nu în alt mod?
9. Care este semnificația învierii lui Isus?

Hristos

Răspunsuri la întrebările testului

1. Mesia a venit să elibereze oamenii de păcat.
2. Biserica a vrut să spună că El este Dumnezeu - Domnul tuturor.
3. Isus împărtășește pe deplin natura Tatălui.
4. Hristos este Dumnezeu în trup, S-a întrupat și S-a făcut om.
5. El a murit pentru noi, luându-ne locul; Isus a fost reprezentantul nostru.
6. Jertfa Lui are valoare veșnică, El are puterea de a mântui și trebuie să ne închinăm Lui.
7. Jertfa era necesară pentru ca Dumnezeu, rămânând drept, să poată ierta omul fără a nega gravitatea păcatului.
8. Astfel, El a luat asupra Sa blestemul lui Dumnezeu.
9. Învierea Sa a demonstrat victoria asupra păcatului și a morții, a dovedit Cine era El și, de asemenea, că El putea învia din morți.

Lecția 8 Mântuirea

Obiectivele lecției

La sfârșitul acestei lecții, studenții ar trebui să înțeleagă și să poată explica:

1. De ce crucea constituie o insultă pentru mulți oameni?
2. Starea păcătosului.
3. Nevoia de răscumpărare pentru mântuire.
4. Semnificația pocăinței.
5. Elementele credinței mântuitoare.
6. De ce este suficientă ispășirea pentru toți oamenii și pentru orice păcat?
7. Fundamentele pentru asigurarea personală a mântuirii.
8. Răscumpărarea creației în general.
9. Declarația de credință despre mântuire.

Unul dintre scopurile practice ale acestei lecții este de a înțelege greșelile religiilor în înțelegerea problemei mântuirii.

Mântuirea Material pentru tipar

După scrierea testului, folosiți obiectivele lecției anterioare pentru a trece în revistă ceea ce ați studiat, apoi treceți la citirea pasajului de mai jos.

Citiți împreună Psalmul 84. Ce ne spune acest pasaj despre mântuire?

Studiați lecția împreună. Când ajungeți la semnul , adresați întrebarea care urmează și permiteți studenților să discute răspunsurile. Când întâlniți în text semnul , cereți unui membru al grupului să deschidă referința și să citească versetul.

Crucea

Cel mai important simbol creștin este crucea. El simbolizează cele mai importante crezuri creștine și evenimentul care constituie centrul întregii istorii. De asemenea, crucea arată diferența dintre creștinism și alte religii.

Pentru mulți oameni crucea este un mister, deoarece ei nu pot înțelege de ce a murit Isus. Chiar dacă aud că Hristos a murit pentru că ne iubește și vrea să ne mântuiască, ei nu înțeleg de ce a trebuit să se întâmple acest lucru. Se întreabă: „Dacă Dumnezeu a vrut să ne mântuiască, de ce nu a făcut-o pur și simplu?”

Neînțelegerile referitor la cruce au cauzat probleme chiar de la începutul predicării Evangheliei. ²³² Evreii credeau că Dumnezeu Se va manifesta în putere și că mântuirea de care aveau nevoie era eliberarea de asuprire, iar pentru ei crucea simboliza slăbiciunea și eșecul. Grecii, pe de altă parte, credeau că Dumnezeu S-ar descoperi pe El Însuși prin înțelepciune și că mântuirea de care aveau nevoie era o explicație a modului de a obține cele mai bune lucruri din viață, iar crucea li se părea o prostie și înfrângere.

? De ce îi ofensează crucea pe unii?

Crucea îi ofensează pe mulți oameni; aceștia sunt dispuși să fie religioși și, de asemenea, dispuși să creadă anumite lucruri, să efectueze practici religioase și să primească sfaturi, dar se enervează când li se spune că sunt atât de păcătoși, încât evenimentele de pe cruce trebuiau săaibă loc pentru mântuirea lor. Vor să fie justificați în starea în care se află în momentul de față. ²³³, iar crucea îi ofensează pentru că le amintește că sunt păcătoși și că trebuie să fie mântuiți.

„O întrebare importantă pentru fiecare persoană: „Cum se poate justifica un păcătos înaintea lui Dumnezeu?„ Omul nu poate experimenta bucuria și pacea reală, nici acum, nici în eternitate, dacă suntem dușmani ai lui Dumnezeu. Cu toate acestea, cât de puțin este înțeleasă această întrebare importantă! Ce idei confuze au mulți despre aceasta!“
(John Wesley, Predica „Justificare prin credință“)

Pentru a înțelege moartea jertfitoare a lui Isus pe cruce, trebuie să înțelegem că natura sfântă a lui Dumnezeu și starea unei persoane păcătoase nu pot coexista. Trebuie să ne fie clar de ce ispășirea ne-a făcut posibilă iertarea.

Condiția umană

Din cauza păcatului lui Adam, fiecare om se naște deja separat de Dumnezeu;²³⁴ el este egocentric și merge pe drumul său. De îndată ce o persoană devine capabilă să facă o alegere, începe să comită păcate: fiecare păcătos (1) este vinovat de o mulțime de păcate. ²³⁵

Păcatul este încălcarea legii lui Dumnezeu.²³⁶ Dumnezeu nu acceptă păcatul pentru că El este absolut drept și toți vor fi judecați pentru acțiunile lor.²³⁷ Nu există nicio îndoială cu privire la vinovăția și judecata pe care o merită o persoană. Fiecare păcătos este deja condamnat. ²³⁸

²³² 1 Corinteni 1:22-23.

²³³ Luca 18:10-14.

²³⁴ Romani 5:12.

²³⁵ Romani 3:23.

²³⁶ 1 Ioan 3:4; Iacov 2:10-11.

²³⁷ 2 Corinteni 5:10; Apocalipsa 20:12-13.

²³⁸ Ioan 3:18-19.

Păcătosul este (2) dușmanul lui Dumnezeu;²³⁹ el nu poate fi într-o relație cu Cel Preaînalt până când păcatele sale nu sunt spălate.

Păcătosul este, de asemenea, într-o stare care face imposibilă relația sa cu Dumnezeu; el (3) este corupt în dorințele sale²⁴⁰, și din motivul că este sclavul păcatului, (4) este neputincios să-și schimbe starea. ²⁴¹

De ce fel de mântuire are nevoie un păcătos? Deoarece păcătosul este vinovat, mântuirea pentru el înseamnă iertare; pentru că este un dușman al lui Dumnezeu, mântuirea înseamnă împăcare; pentru că este corupt, mântuirea înseamnă curățire; deoarece este neputincios, mântuirea înseamnă eliberare - acestea sunt doar câteva aspecte ale motivului pentru care un păcătos are nevoie de mântuire.

Dilema

Omul nu-și poate plăti păcatul. Unul dintre motivele pentru aceasta este că tot ceea ce avem deja aparține lui Dumnezeu. Un motiv și mai important este că am săvârșit un păcat împotriva Dumnezeului etern, iar omul nu are nimic suficient de valoros pentru a-l plăti.

Omul nu poate face absolut nimic în legătură cu nevoia sa; prin urmare, nu ar putea fi stabilită nicio cerință pentru om care să realizeze mântuirea.²⁴² Dacă ar fi fost posibil ca omul să își realizeze propria mântuire, nu ar fi fost necesar ca Isus să moară pe cruce. ²⁴³

 Dacă Dumnezeu a vrut să ierte omenirea, de ce nu a făcut-o, ocolind crucea?

Dumnezeu este sfânt și El trebuie să judece după adevăr și dreptate.²⁴⁴ Imaginați-vă ce s-ar fi întâmplat, dacă jertfa lui Hristos nu ar fi avut loc. Ce s-ar fi întâmplat, dacă Dumnezeu pur și simplu ierta păcatele fără ispășire?

Dacă Dumnezeu ar fi iertat păcatul în maniera descrisă mai sus, am fi tentați să credem că păcatul nu este grav. S-ar putea părea că Dumnezeu nu este drept sau chiar sfânt și că în ochii Lui există doar o mică distincție între o persoană care face bine și între una care face rău.

Dacă iertarea s-ar obține fără răscumpărare, nu ne-am putea închina lui Dumnezeu ca fiind sfânt și drept. Iertarea fără răscumpărare L-ar discredita în cele din urmă pe Dumnezeu și, prin urmare, răscumpărarea era necesară.

²³⁹ Romani 5:10.

²⁴⁰ Efeseni 2:3.

²⁴¹ Romani 5:20, 7:23.

²⁴² Galateni 3:21.

²⁴³ Galateni 2:21.

²⁴⁴ Romani 2:5-6.

Dar Dumnezeu este iubitor și vrea să ierte: El nu a vrut să lase întreaga omenire într-o stare păcătoasă pentru distrugerea veșnică, deși tocmai acest lucru i se cuvenea.

Moartea lui Isus pe cruce a oferit o jertfă necesară cu valoare eternă, deoarece El (1) a fost fără păcat²⁴⁵ (perfect și fără a avea nevoie demântuire) și (2), de asemenea, a fost atât Dumnezeu, cât și om.

Ispășirea oferă fundamentul necesar pentru iertare. Acum Dumnezeu poate ierta o persoană care se va pocăi și va crede promisiunea Sa. Nimeni care crede în jertfa de pe cruce nu poate spune că păcatul nu este grav.

Ispășirea oferă o modalitate prin care Dumnezeu poate socoti drept păcătosul care crede făgăduința Sa. ²⁴⁶ Romani 3:20-26 oferă o explicație logică a modului în care funcționează ispășirea.

Biblia spune că modul în care Dumnezeu ne-a asigurat mântuirea este singurul posibil. Dacă o persoană respinge mântuirea prin har, prin credința în Hristos, ea nu poate fi mântuită. ²⁴⁷

Prin urmare, este important să cunoaștem doctrina mântuirii prin har,

prin credință. Mântuirea este numai prin har, pentru că nu putem face nimic pentru a o câștiga sau a o merita; mântuirea se face numai prin credință, deoarece nu există o altă cale prin care să o putem realiza decât prin a crede în promisiunile lui Dumnezeu.

? Cine face primul pas spre mântuire - Dumnezeu sau omul însuși?

Mai întâi harul

Dumnezeu a făcut primii pași spre salvarea păcătosului: El Și-a arătat dorința de a-l ierta, oferind jertfa lui Isus pe cruce. Acum harul lui Dumnezeu atinge inima păcătosului și îl face să manifeste dorința de a fi iertat. ²⁴⁸ Fără ajutorul lui Dumnezeu, păcătosul nu ar fi fost în stare să-și părăsească păcatul.²⁴⁹ Cel Preaînalt dă păcătosului capacitatea de a

Un pasaj frumos care descrie harul lui Dumnezeu a fost scris cu mulți ani înainte de evenimentul ispășirii. Acesta se găsește în Psalmul 85. El descrie cum Dumnezeu iartă păcatul. Vorbește despre faptul că mânia Lui s-a încheiat. Apoi urmează o afirmație foarte interesantă. Se spune că „mila și adevărul se întâlnesc; dreptatea și pacea se sărută”. Aceasta este o imagine minunată a mântuirii prin ispășire. Fără ispășire, mila lui Dumnezeu ar fi limitată de adevărul că suntem vinovați. Neprihănirea lui Dumnezeu ne-ar face dușmani în loc să ne ofere pacea cu El.

²⁴⁵ 2 Corinteni 5:21.

²⁴⁶ Romani 3:26.

²⁴⁷ Marcu 16:15-16; Fapte 4:12; Evrei 2:3.

²⁴⁸ Tit 2:11; Ioan 1:9; Romani 1:20.

²⁴⁹ Ioan 6:44.

răspunde la Evanghelie. Dacă o persoană nu este mântuită, nu este pentru că nu a primit har, ci pentru că nu a răspuns la harul pe care i l-a dat Dumnezeu.

Isus a murit pentru păcatele întregii omeniri, iar Dumnezeu vrea ca toți să fie mântuiți. ²⁵⁰ Harul lui Dumnezeu de a primi mântuirea este oferit fiecăruia, dar nu forțează pe nimeni să o facă, de aceea Dumnezeu îl cheamă pe păcătos să facă o alegere și să se pocăiască. ²⁵¹

Pocăința

? Ce este pocăința?

Pocăința înseamnă că păcătosul își conștientizează vinovăția și își dă seama că merită pedeapsă. Prin urmare, este gata să înceteze să păcătuiască.

„Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, Care va avea milă de El, la Dumnezeul nostru Care nu obosește iertând” (Isaia 55:7).

Pocăința nu înseamnă că păcătosul trebuie să-și corecteze viața și să devină neprihănit pentru ca Dumnezeu să-l ierte. Este imposibil. Dar păcătosul trebuie să fie pregătit pentru ca Dumnezeu să-l izbăvească de păcatele sale.

? Mântuirea se obține prin har. Atunci, de ce este necesară pocăința pentru mântuire?

Credința este singura cerință pentru mântuire, dar credința mântuitoare nu poate exista fără pocăință. Dacă o persoană nu este pregătită să-și recunoască păcatele și să se întoarcă de la ele, rezultă că persoana nu vrea să fie mântuită.

Dacă Dumnezeu i-ar ierta pe oameni care continuă să păcătuiască și nu se pocăiesc, acest lucru l-ar discredita ca Judecător drept al pământului.

Pocăința este necesară, deoarece, în absența ei, o persoană nu recunoaște răul păcatului. Dacă nu înțelege de ce ar trebui să înceteze să păcătuiască, atunci nu va vedea nevoia de iertare.

Dacă o persoană nu s-a văzut pe sine ca fiind cu adevărat vinovată, fără scuze și care merită o pedeapsă, înseamnă că această persoană nu s-a pocăit. Dacă omul recunoaște că este un păcătos, dar urmărește o religie care îi va permite să păcătuiască în continuare, înseamnă că acesta nu s-a pocăit, pentru că vrea să continue să facă ceea ce l-a făcut vinovat.

²⁵⁰ 2 Petru 3:9; 1 Ioan 2:2; 1 Timotei 4:10.

²⁵¹ Marcu 1:15.

Credința mântuitoare

? Ce crede o persoană care are credință mântuitoare?

(1) El înțelege că nu poate face nimic pentru a se justifica.

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2:8-9).

El conștientizează că nimic din ceea ce poate face (chiar parțial), nu îl va face să merite mântuirea.

(2) El crede că jertfa lui Hristos este suficientă pentru iertare.

„El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2:2).

Ispășirea înseamnă sacrificiul care face posibilă iertarea noastră. Nimic nu este necesar pe lângă jertfa lui Hristos pentru iertarea noastră.

(3) El crede că Dumnezeu îl iartă numai în baza credinței.

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9).

Dacă el crede că există și alte condiții pentru a primi mântuirea, el se așteaptă să fie salvat parțial prin fapte, în loc de mântuirea completă prin har.

Asigurare

? Cum poate o persoană să știe sigur că este salvată?

Unele persoane depind de sentimentele lor, dar sentimentele sunt schimbătoare și pot induce în eroare.

Biblia spune că putem ști cu siguranță că suntem mântuiți și căpătăm încredere că Dumnezeu ne-a acceptat. Nu este nevoie să trăim cu frică, pentru că Duhul lui Dumnezeu ne asigură că suntem copii înfiați de Dumnezeu.²⁵²

Această asigurare este atât de clară, încât nu trebuie să ne temem de Ziua Judecării. ²⁵³ Unii oameni spun că ei speră să fie acceptați în cer, dar noi putem avea o asigurare mai bună decât aceasta. Nu este suficient să credem că mântuirea este oferită umanității în general; o persoană trebuie să știe că ea însăși este salvată. O viață schimbată este dovada că o persoană este salvată, dar astfel de dovezi nu apar în primele momente după convertire:

²⁵² Romani 8:15-16.

²⁵³ 1 Ioan 4:17.

rezultatele mântuirii încă nu au avut timp să se manifeste, prin urmare, o viață schimbată în momentul pocăinței nu este o bază pentru câștigarea încrederii în mântuire.

Credinciosul poate avea încredere în mântuirea sa, știind că aceasta a venit la el într-un mod biblic. Dacă o persoană s-a pocăit cu adevărat și a crezut în învățătura biblică, are dreptul să creadă că Dumnezeu i-a oferit iertare. Când o persoană s-a pocăit de păcatele sale și a crezut în Isus, Dumnezeu îi va da cu siguranță mărturia Duhului că a devenit fiul / fiica lui Dumnezeu. Dacă o persoană încearcă să simtă că este mântuită atunci când nu s-a pocăit cu adevărat, va deveni confuză și s-ar putea înșela.

Dacă o persoană (1) se căiește cu adevărat, (2) crede promisiunile lui Dumnezeu din Scriptură, (3) acceptă mărturia Duhului, nu va fi înșelată. Această asigurare se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu, care este absolut de încredere. Dumnezeu Își respectă întotdeauna promisiunile.

10 cuvinte legate de mântuire

Reconciliere: acest cuvânt înseamnă că cei care au fost dușmani au făcut din nou pace. În mântuire, facem pace cu Dumnezeu. 📖²⁵⁴

Îndepărtare: acest cuvânt înseamnă că înregistrarea păcatelor a fost ștearsă. În mântuire, evidența păcatelor noastre este ștearsă. 📖²⁵⁵

Îspășire: acest cuvânt se referă la ceva care a fost dat pentru a îndepărta mânia cuiva. În mântuire, sacrificiul lui Isus îndepărtează mânia lui Dumnezeu care era împotriva noastră. 📖²⁵⁶

Eliberare: acest cuvânt înseamnă că cineva este salvat de influența altei forțe. În mântuire, suntem eliberați de puterea lui Satan și de păcat. 📖²⁵⁷

Răscumpărare: acest cuvânt înseamnă că a fost plătit un preț pentru a elibera pe cineva. În mântuire, moartea lui Isus a fost prețul eliberării noastre de robie și pedeapsă pentru păcat. 📖²⁵⁸

Justificare: acest cuvânt înseamnă că cineva a fost declarat drept sau nevinovat. În mântuire, păcătosul vinovat este considerat drept, pentru că Isus a suferit pentru el. 📖²⁵⁹

Sfințire: acest cuvânt înseamnă că cineva a devenit sfânt. În mântuire, un păcătos este schimbat într-un copil sfânt al lui Dumnezeu. 📖²⁶⁰

²⁵⁴ 2 Corinteni 5:19; Romani 5:1 (aceste versete vorbesc despre îndreptățire și împăcare).

²⁵⁵ Evrei 8:12.

²⁵⁶ 1 Ioan 2:2.

²⁵⁷ Luca 1:74; Romani 6:6, 12-18.

²⁵⁸ Efeseni 1:7; Tit 2:14.

²⁵⁹ 2 Corinteni 5:19; Romani 5:1 (aceste versete vorbesc despre îndreptățire și împăcare).

²⁶⁰ În multe epistole, creștinii sunt numiți „sfinți” (Efeseni 1:1; Coloseni 1:1; Filipeni 1:1).

Înfiere: acest cuvânt înseamnă că cineva devine copilul legal al altuia. În mântuire devenim copiii lui Dumnezeu. 📖²⁶¹

Renaștere: acest cuvânt înseamnă că cineva începe viața din nou. În mântuire, credinciosul începe o viață nouă. 📖²⁶²

Pecetluire: acest cuvânt înseamnă că cineva primește un semn de apartenență. În mântuire, Duhul Sfânt din noi ne identifică ca pe cineva care aparține lui Dumnezeu. 📖²⁶³

Unul dintre studenți poate explica celorlalți informațiile conținute în chenarul de mai jos.

Eroare de evitat: religie fără pocăință

Există o categorie de oameni care cred cu ușurință că sunt mântuiți când aud că mântuirea este dobândită prin har prin credință. Astfel de oameni nu s-au pocăit cu adevărat, pentru că nu au văzut nevoia. Nu și-au dat seama niciodată că sunt păcătoși care merită judecata lui Dumnezeu și au crezut că harul le-a dat dreptul să trăiască așa cum și-au droit ei. Astfel de oameni se consideră creștini, deoarece acceptă adevărul Evangheliei, deși nu au experimentat schimbări personale și nu și-au supus voința lui Dumnezeu, ci pur și simplu l-au acceptat ca parte a vieții lor și trăiesc în conformitate cu propria voință. Conform Scripturii, acesta nu este începutul unei relații mântuitoare cu Dumnezeu.

Studenții ar trebui să citească împreună declarația de credință cel puțin de două ori.

Declarația de credință

Viața, moartea și învierea lui Isus Hristos asigură ispășirea păcatelor pentru întreaga lume. Fiecare persoană este vinovată de păcat și este neputincioasă ca să se mântuiască. Orice păcătos care crede în jertfa lui Isus Hristos poate fi mântuit prin har. Credinciosul primește iertare și eliberare de sub puterea păcatului și a pedepsei. Duhul Sfânt îl transformă pe credincios dintr-un păcătos într-un sfânt închinător al lui Dumnezeu. Nu există altă cale de a fi salvat. Creația a fost răscumpărată și va fi restaurată de Dumnezeu.

Fiecărui membru al clasei i se va oferi un pasaj din Scriptură (din lista de mai jos). Înainte de următoarea lecție, studentul ar trebui să-l citească și să scrie un mic discurs despre ceea ce spune pasajul despre lecție.

²⁶¹ Ioan 1:12; Romani 8:15.

²⁶² Efeseni 2:1; Ioan 7:38-39; Galateni 4:29; Ioan 3:5.

²⁶³ Efeseni 1:13.

Referințe pentru lucrarea scrisă

Efesenii 2:1-10; Isaia 1:11-18; Psalmul 51; Romani 8:19-25; Romani 3:20-26.

Studentilor trebuie să li se reamintească faptul că fiecare dintre ei trebuie să predea lecția sau o parte din lecție în afara clasei de cel puțin șapte ori pe parcursul acestui curs. De fiecare dată, după predarea unui subiect sau a unei părți a acestuia, studenții trebuie să prezinte un raport despre lecția predată liderului grupului.

Mai jos sunt prezentate două chenare opționale de informații. Le puteți studia cu studenții dacă sunt interesați de aceste subiecte.

Mântuirea în Vechiul Testament

În Vechiul Testament Dumnezeu a oferit un sistem de închinare prin jertfe care nu a oferit mântuirea așa cum a făcut-o Isus. Biblia ne spune: „căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele”.²⁶⁴ Cu toate acestea, de ce au existat jertfele? Era o formă de închinare care simboliza jertfa lui Hristos care urma să fie oferită în viitor.²⁶⁵

Aceasta nu înseamnă că mântuirea nu a fost disponibilă până în timpul Noului Testament. Când apostolul Pavel a explicat doctrina justificării prin credință, el a folosit exemplul lui Avraam și al lui David pentru a arăta că ideea nu este nouă.²⁶⁶ Isus i-a spus lui Nicodim că acesta ar trebui să știe deja despre nașterea din nou, pentru că era un învățător al Vechiului Testament.²⁶⁷ Pavel, referindu-se la Timotei, a subliniat că Scripturile din Vechiul Testament îl pot face înțelept în mântuire.²⁶⁸ Deci, Evanghelia era disponibilă în timpul Vechiului Testament.

Unii din Vechiul Testament înțelegeau harul. Ei nu știau detaliile ispășirii și cum va funcționa, dar credeau că Dumnezeu va oferi o bază a mântuirii. Jertfele erau doar o formă de exprimare a acestei credințe, la fel cum avem astăzi forme de închinare (de exemplu, Cina Domnului). Jertfele erau inutile, dacă nu erau însoțite de credință și ascultare, la fel cum formele noastre de închinare sunt inutile, dacă nu sunt o expresie a inimii și vieții noastre predate lui Dumnezeu.

Pasajele următoare arată că pocăința și credința erau importante în vremurile Vechiului Testament și că închinătorul ar trebui să caute iertare și curățire: Psalmul 51 și Isaia 1:11-18.

²⁶⁴ Evrei 10:4.

²⁶⁵ Evrei 10:1.

²⁶⁶ Romani 4:1-8.

²⁶⁷ Ioan 3:10.

²⁶⁸ 2 Timotei 3:15.

Mântuirea întregii creații

În momentul căderii primilor oameni, blestemul a căzut asupra întregii creații;²⁶⁹ când mântuirea va fi completă, creația va fi restabilită, dar acest lucru nu s-a întâmplat încă.

Mântuirea începe cu reînnoirea spirituală a oamenilor mântuiți. Credincioșii sunt mântuiți de păcat și trăiesc în binecuvântarea lui Dumnezeu fără a experimenta însă eliberarea de aspectele fizice ale blestemului: corpurile lor încă îmbătrânesc și mor.

Natura este încă sub blestemul păcatului. Nu am avut ocazia s-o vedem în starea inițială, când a fost creată de Dumnezeu. Lumea din jurul nostru este plină de creaturi dăunătoare și creaturi aflate în conflict una cu cealaltă, unde multe dintre ele trebuie să moară pentru ca altele să trăiască. Va veni timpul când toată creația va fi reînnoită.²⁷⁰

Următorul pasaj descrie speranța creștinilor într-o lume aflată încă sub blestemul păcatului: Romani 8:19-25.

Lectură recomandată

Purkiser, W. T., ed. *Exploring Our Christian Faith*. Kansas City, MO: Beacon Hill Press, 1960.

Especially see chapter XI, «Man's Predicament» and XII, «The Doctrine of Atonement.»

Wilcox, Leslie. *Profiles in Wesleyan Theology*. Salem, OH: Schmul Publishing, 1985.

Especially see chapters 9-10: «Atonement» and «Conditions of Reconciliation,» 171-214.

Wiley, H. Orton and Culbertson, Paul T. *Introduction to Christian Theology*. Kansas City, MO: Beacon Hill Press, 1946.

²⁶⁹ Geneza 3:17.

²⁷⁰ Apocalipsa 21:1; Evrei 1:10-12.

Mântuirea **Întrebări pentru testare**

1. De ce crucea ofensează mulți oameni?
2. Numiți patru aspecte ale stării păcătosului.
3. De ce iertarea fără răscumpărare L-ar discredita pe Dumnezeu?
4. Ce este pocăința?
5. Ce crede o persoană care are o credință mântuitoare?
6. De ce a fost Isus o jertfă potrivită?
7. Cum poate o persoană să știe cu siguranță că este salvată?
8. Combinați termenii de salvare cu expresia adecvată:

Răscumpărare	preț plătit
Sfințire	socotit drept
Îndepărtare	marcat cu un semn
Eliberare	pace
Pecetluire	îndepărtarea mâniei
Reconciliere	ștergerea evidenței păcatelor
Ispășire	salvat
Înfiere	sfânt
Renaștere	a devenit fiu / fiică
Justificare	viață nouă

Mântuirea **Răspunsuri la întrebările testului**

1. Crucea arată oamenilor că ei sunt păcătoși care au nevoie de mântuire.
2. Păcătosul este vinovat de multe păcate, el este într-o stare de dușmănie cu Dumnezeu, este în strânsoarea dorințelor stricate și este neputincios să-și schimbe starea.
3. Dumnezeu ar fi nedrept, și nu sfânt.
4. O persoană înțelege că este vinovată și merită pedeapsă, dar este gata să renunțe la păcatele sale.
5. Persoana înțelege că nu poate face nimic pentru a se justifica; Jertfa lui Hristos este suficientă pentru iertare; Dumnezeu o iartă numai în baza credinței.
6. Isus a fost fără păcat; El era și Dumnezeu, și om.
7. Pocăiți-vă cu adevărat, credeți în promisiunile lui Dumnezeu și primiți mărturia Duhului.
8. Reconciliere - pace,
Îndepărtare – ștergerea evidenței păcatelor,
Ispășire - îndepărtarea mâniei,
Eliberare - salvat,
Răscumpărare - preț plătit,
Justificare – socotit drept,
Sfințire - sfânt,
Înfiere - a devenit fiu / fiică,
Renaștere - viață nouă,
Pecetluire - marcat cu un semn.

Lecția 9

Întrebări privind mântuirea

Obiectivele lecției

La sfârșitul lecției, studenții ar trebui să știe și să poată explica următoarele puncte:

1. Privilegiul și importanța victoriei credinciosului asupra păcatului.
2. Harul pe care Dumnezeu îl dă pentru o viață victorioasă.
3. Viața spirituală izvorâtă dintr-o relație cu Hristos.
4. Avertismentele scripturale despre căderea din har.
5. Declarația de crednță în probleme specifice de mântuire.

Unul dintre scopurile practice ale lecției este de a ajuta studentul să aibă așteptări mari din trăirea victorioasă asupra păcatului.

Întrebări privind mântuirea

Material pentru tipar

După scrierea testului, folosiți obiectivele lecției anterioare pentru a revizui ceea ce ați învățat, apoi treceți la citirea pasajului de mai jos.

Citiți împreună Romani 6. Ce spune acest pasaj despre rezultatele mântuirii?

Studiați lecția împreună. Când ajungeți la semnul , adresați întrebarea care urmează și permiteți studenților să discute răspunsurile. Acest material nu conține simbolul , deoarece majoritatea versetelor sunt incluse înlecție.

Dovezile mântuirii

Asigurarea personală a mântuirii este una dintre temele principale ale epistolei 1 Ioan. Ioan a spus că acesta a fost motivul pentru care a scris: „V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Filului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică” (1 Ioan 5:13).

 Ce ar trebui să facă o persoană dacă nu este sigură de mântuirea sa?

Apostolul știa că vor veni momente în care credinciosul va avea nevoie de asigurarea mântuirii. El explică faptul că este normal ca un creștin să caute dovezi pe care să-și bazeze încrederea. De-a lungul epistolei, Ioan a dat exemple de dovezi, spunând: „Știm...”.²⁷¹ El a spus că creștinii pot folosi aceste dovezi pentru a-și asigura inima.²⁷²

²⁷¹ 2:3, 2:5, 2:29, 3:10, 3:14, 3:19, 3:24, 5:2, 5:18.

²⁷² 1 Ioan 1:9.

Cea mai accentuată caracteristică a credinciosului din 1 Ioan este o viață de biruință asupra păcatului. Starea normală a unui credincios este o viață liberă de păcatele voite. Apostolul a scris:

„Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți” (2:1). Prin această afirmație, apostolul arată că credinciosul ar trebui să trăiască fără păcate voite și spune că le scrie pentru a le arăta importanța unei vieți victorioase.

„Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (2:16-2).

Autorul scrisorii recunoaște că păcatul se

poate întâmpla, deși acest lucru nu este necesar. Apostolul ne asigură că, dacă un credincios păcătuiește, jertfa lui Hristos poate ispăși acel păcat. Aceasta nu înseamnă că un creștin poate păcătui și poate fi iertat automat fără pocăință. Versetul spune că jertfa este disponibilă pentru întreaga omenire. Știm că nu primim mântuirea în mod automat, dar pocăința este necesară pentru iertarea oricărui păcat și acest lucru nu depinde dacă păcătosul a fost sau nu credincios. Dacă un creștin a păcătuit, trebuie să se pocăiască pentru a-și restabili relația cu Dumnezeu.

Următoarele versete din 1 Ioan spun că o viață de biruință asupra păcatului intenționat îl deosebește pe un credincios de un necredincios. Expresiile dintre paranteze sunt comentarii.

„Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui (o persoană neascultătoare de Dumnezeu nu poate avea această dovadă). Cine zice „Îl cunosc” și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în el” (2:3-4).

„Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege. Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat. Oricine rămâne în El, nu păcătuiește; oricine păcătuiește, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut” (3:4-6).

„Copilașilor, nimeni să nu vă înșele. Cine trăiește în neprihănire, este neprihănit (nici o persoană nu este considerată dreaptă dacă continuă să păcătuiască), cum El însuși este neprihănit. Cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (3:7-8).

„Prin păcat mă refer la păcatul exterior, în conformitate cu utilizarea obișnuită a cuvântului - încălcarea deliberată a legii lui Dumnezeu dezvăluită nouă, orice poruncă a lui Dumnezeu, cunoscută de noi în momentul încălcării acesteia. „Oricine este născut din Dumnezeu”, trăind în credință și dragoste, într-un spirit de rugăciune și de mulțumire, nu numai că nu păcătuiește, dar nu poate păcătui. Atâta timp cât un credincios crede în Dumnezeu prin Hristos, Îl iubește și își revarsă inima înaintea Lui, el nu poate încălca voluntar porunca lui Dumnezeu.” (John Wesley, „Marele privilegiu al celor născuți din nou”)

„Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu” (3:9).

„Cine păzește poruncile Lui rămâne în El și El în el (dacă omul încetează să rămână în Hristos, va păcătui. Dacă omul păcătuiește, înseamnă că el a încetat să rămână în Hristos). Și cunoaștem că El rămâne în noi, prin Duhul pe Care ni L-a dat” (3:24).

„Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele (dragostea reală motivează la ascultare. Neascultarea arată lipsa de dragoste)” (5:2-3).

„Pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea (ispitele ei și duhul lumii), și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră” (5:4).

„Știm că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, ci Cel născut din Dumnezeu îl păzește și cel rău nu se atinge de el” (5:18).

? Ce caracteristică distinctivă a unui credincios este evidentă în aceste versete?

Versetele de mai sus arată că aceasta este viața de ascultare față de Dumnezeu. Victoria asupra păcatului este un mare privilegiu pentru creștini.²⁷³

²⁷³ Uneori oamenii care neagă că un credincios poate trăi în victoria asupra păcatului intenționat, citează 1 Ioan 1: 8: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi”. Dar ce înseamnă „a avea păcat”? Înseamnă că chiar și credincioșii continuă să comită păcate voite? Acest lucru nu ar fi în concordanță cu afirmațiile din capitolul 3 care sunt citate mai sus. Cum ar fi putut Ioan să facă acele afirmații în capitolul 3, dacă ar fi spus anterior: „Fiecare persoană, inclusiv fiecare credincios, continuă să comită păcat”? Aceasta nu ar avea sens.

Contextul arată semnificația. În versetul 7 se promite o curățire pentru păcat. Această curățire este pentru cei care „umblă în lumină”, ceea ce înseamnă să umble conform adevărului, în ascultare de Dumnezeu. Cei care trăiesc acum în ascultare de Dumnezeu sunt curățați de păcatelelor din trecut prin sângele lui Hristos.

Unii oameni ar putea nega că au păcătuțit și că au nevoie de curățire. Aceștia sunt cei care spun că „nu au păcat” și se „înșeală” pe ei înșiși. Ei susțin că nu au păcătuțit niciodată sau că și-au rezolvat problema păcatului fără Hristos.

Iertarea și curățarea sunt promise din nou în versetul 9. În versetul 10 el spune din nou că cei care spun că „nu au păcătuțit” îl contrazic pe Dumnezeu Înșuși.

Harul lui Dumnezeu pentru o viață de victorie

Nu este întotdeauna ușor să trăiești în victorie din cauza depravării moștenite și a slăbiciunii umane; din cauza lor, mulți credincioși cred că este imposibil să trăiești fără păcat. Dar harul lui Dumnezeu are un răspuns la ambele probleme.

? Ce este depravarea moștenită?

Depravarea moștenită este o perversiune a naturii morale a omului, care îl înclină spre păcat încă de la naștere. După convertire, credinciosul luptă împotriva acestei tendințe, iar Dumnezeu dă har nu numai pentru victoria zilnică, ci și pentru curățarea de depravarea moștenită.²⁷⁴

Natura păcătoasă nu este o condiție cu care trebuie să trăim întreaga noastră viață pământească. Pentru a trăi în victorie, credinciosul trebuie să ajungă la un punct în care, complet, fără rezerve, să-și predea inima lui Dumnezeu. În acel moment, Dumnezeu îi va curăța inima, astfel încât acestasă-L poată iubi pe Dumnezeu cu o iubire perfectă.

? Ce sunt slăbiciunile?

Slăbiciunile sunt limitări și deficiențe fizice sau mentale. Din cauza căderii lui Adam în păcat și a declinului umanității prin tendința de a păcătui, suntem mai slabi mental, fizic și emoțional decât ne-a conceput Dumnezeu să fim.

Slăbiciunea înseamnă că vom face greșeli. Este posibil să nu știm cum să acționăm corect în nicio situație și, de asemenea, putem avea opinii greșite despre anumite grupuri etnice de oameni. Ideile greșite nu se corectează automat la primirea mântuirii.

Înțelegerile greșite duc la acțiuni greșite, deoarece, neștiind ce să facă, o persoană poate proceda greșit.

Slăbiciunile pot determina o persoană să sufere din mai multe motive. Este posibil ca persoana respectivă să nu fi învățat să aplice principiile biblice; s-ar putea să nu fi dezvoltat disciplinele care ar ajuta-o să-și controleze impulsurile; poate creștinului îi lipsesc obiceiurile zilnice care l-ar ajuta să fie puternic; s-ar putea să nu înțeleagă importanța umblării prin Duhul.

Nu trebuie să ne grăbim să-i judecăm pe ceilalți, pentru că nu știm întotdeauna când păcătuiesc voi. Adesea oamenii fac lucruri greșite din cauza lipsei de cunoaștere și a lipsei de maturitate spirituală.

Ioan a scris pentru a corecta eroarea celor care nu credeau că au nevoie de curățirea și iertarea oferite de Hristos - cei care credeau că nu trebuie să fie mântuiți. El nu spunea că chiar și credincioșii continuă să comită păcat, pentru că asta ar fi contrazis accentul său principal și afirmațiile directe din această epistolă.

²⁷⁴ 1 Tesaloniceni 5:23; 1 Ioan 1:7; Fapte 15:9.

Ați avut vreodată o ispită pe care ați crezut că nimeni altcineva nu a avut-o vreodată? V-ați întrebat vreodată dacă este cu adevărat posibil să trăiești într-o victorie completă asupra păcatului? Dumnezeu a promis harul care ne permite să compensăm cu mult mai mult slăbiciunea noastră în ispită:

„Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci împreună cu ispita a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13).

? Ce putem afla din acest verset?

Acest verset ne spune câteva lucruri importante.

În primul rând, (1) ispita vine din cauza umanității noastre. Aceasta înseamnă că lupta noastră nu este unică.

În al doilea rând, (2) Dumnezeu știe până unde merg limitele noastre. El înțelege cât de mult putem suporta. Nu știm cu adevărat cât de mult putem suporta, dar El știe.

În al treilea rând, (3) Dumnezeu limitează ispitele care ne vin. El vrea ca noi să trăim în victorie. Conform acestui verset, victoria este întotdeauna posibilă.

În al patrulea rând, (4) Dumnezeu ne oferă tot de ce avem nevoie pentru victorie. El ne oferă o cale de ieșire. Dumnezeu vrea ca noi să trăim în victorie și El ne dă har pentru o astfel de viață.

Viața în Duhul

Studentii ar trebui să apeleze la Romani 8 și să revadă versetele folosite în această secțiune.

Romani capitolul 8 ne oferă o relatare excelentă a lucrării Duhului în viața credinciosului. Biblia spune că nici măcar nu știm cu adevărat să ne rugăm corect, dar Duhul Sfânt mijlocește prin noi.

Acest capitol explică modul de a trăi în victorie. Nu vom fi condamnați dacă urmăm, mai degrabă, Duhul, decât trupul (v.1). Putem trăi în neprihănirea pe care Dumnezeu o așteaptă de la noi, deoarece puterea Duhului lucrează în noi (v.4).

Dacă natura păcătoasă controlează o persoană, aceasta nu-i poate plăcea lui Dumnezeu (v.8); persoana este condamnată (v.1) și judecată de Dumnezeu („va muri” în v.13).

Cu puterea și călăuzirea Duhului Sfânt, putem înceta să mai păcătuiim (v.13-14).

Urgența victoriei asupra păcatului

Uneori se pun următoarele întrebări: Este cu adevărat necesar ca un creștin să trăiască în victoria asupra păcatului? Ce se întâmplă cu relația dintre Dumnezeu și om dacă acesta din urmă cedează ispitei? Este posibilă pierderea mântuirii?

Biserica primară susținea că o persoană își pierde mântuirea, dacă se răzvrătește în mod voit împotriva lui Dumnezeu. Primii pastori își avertizau membrii cu privire la necesitatea de a persista în viața victorioasă prin credință, deoarece Biblia conține multe astfel de avertismente.

În timpul convertirii, păcătosul se căiește de păcatele sale. Pe măsură ce trăiește cu Dumnezeu, vede că încă mai are nevoie de schimbare. Această schimbare se referă la acțiuni, obiceiuri, distracții sau cuvinte care Îi displac lui Dumnezeu. Biblia spune: „Să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu”.²⁷⁵

Ce se întâmplă dacă credinciosul alege să nu schimbe lucrurile greșite din viața sa? Ce se întâmplă dacă decide să se întoarcă la păcatele de care s-a pocăit atunci când a fost mântuit?

Uneori oamenii spun: „Dacă viața veșnică este cu adevărat eternă, atunci nu se poate pierde”; „Dacă suntem mântuiți prin har și nu prin faptele noastre, atunci nu putem pierde mântuirea din cauza acțiunilor noastre”; „Fiul risipitor era încă fiu, chiar și atunci când era departe și se răzvrătea împotriva tatălui său”; „Din moment ce Dumnezeu a dat mântuirea ca dar gratuit, El nu o va lua niciodată”.

Această mentalitate a permis multor oameni să se întoarcă cu ușurință la păcat după ce s-au convertit, permițându-le să presupună că sunt în siguranță și mântuiți fără a învinge păcatul. Este important să înțelegem corect ce spune Biblia despre acest lucru.

Viața în Hristos

Ioan 15:2-10 consemnează celebra metaforă a viței și a mlădițelor. Ea răspunde la întrebări importante.

Cum rămânem în Hristos? „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea mea” (v.10). A nu mai rămâne în Hristos înseamnă a nu mai asculta de El.

Ce se întâmplă în continuare? „Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt arse, aruncate în foc, și ard” (v.6). Dacă o persoană încetează să mai fie ascultătoare și astfel nu rămâne în Hristos, este tăiată. Ilustrația mlădițelor arse arată o respingere completă.

²⁷⁵ 2 Corinteni 7:1.

„Rămâneți în Mine și Eu voi rămânea în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine” (v.4). „Pe orice mlădiță, care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie” (v.2). Dacă nu rămânem în Hristos, în ascultare, nu putem aduce roade, ceea ce înseamnă o viață schimbată, binecuvântată, ghidată de harul lui Dumnezeu. Dacă o persoană nu ascultă de Dumnezeu, se separă de fluxul vieții pe care îl dă Cel Atotputernic și nu mai poate trăi în harul lui Dumnezeu. Cel care nu aduce rod este respins.

Mântuirea este un dar gratuit al harului, dar nu este un dar de care se poate beneficia fără o relație cu Dătătorul.

Dacă Sally îi dă o carte lui Willie, darul îi aparține și Willie poate face tot ce vrea cu darul. Sally vrea ca Willie să citească cartea, dar chiar dacă acesta nu o vaface, Sally nu poate lua cartea înapoi. El o poate lăsa în ploaie, o poate rupe sau o poate adapta pentru a ucide muște cu ea. Sally nu-și poate primi cartea înapoi, pentru că a dăruit-o. Posesia cărții nu depinde de relația cu Sally. Chiar dacă Willie devine dușmanul lui Sally, cartea va rămâne în continuare la el.

Metafora viței de vie ilustrează faptul că

mântuirea este diferită de un dar pe care o persoană îl poate avea fără o relație cu dătătorul lui. Hristos este Vița care ne dă viață.²⁷⁶ Mântuirea nu poate fi obținută decât prin relație. Biblia nu ne spune nicăieri că putem fi mântuiți indiferent de ceea ce am face. A fi separați de Dumnezeu înseamnă a fi separați de mântuire. Menținem această relație salvatoare ascultând de Dumnezeu.²⁷⁷

O ilustrare modernă ar putea fi becul și electricitatea. Lumina este aprinsă în timp ce puterea electricității pătrunde în ea; becul nu poate ține lumina, dacă este separat de sursă. La fel, avem viață veșnică în relație cu Hristos. Viața Lui curge în noi și n-o putem ține, dacă ne deconectăm de la Sursă.

Avertismente biblice

Unii oameni spun că un nume nu poate fi șters din Cartea Vieții după ce a fost deja scris acolo, dar există cel puțin un mod în care poate fi eliminat: „Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta”.²⁷⁸

²⁷⁶ Ioan 15:6.

²⁷⁷ Ioan 15:10.

²⁷⁸ Apocalipsa 22:19.

Există foarte puțini oameni care se fac vinovați că au eliminat literalmente o parte din cartea Apocalipsa. Cu toate acestea, se subliniază faptul că este posibil ca un nume să fie eliminat din Cartea Vieții.

Scriptura ne avertizează că o persoană, odată salvată, poate pierde mântuirea, dacă este complet învinsă de păcat.

„Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții”.²⁷⁹ Multe promisiuni au fost făcute Bisericilor din Apocalipsa și majoritatea dintre ele vorbesc despre mântuire (vezi 2:11), dar toate promisiunile depind de acțiunile persoanei. Odată mântuiți, oamenii își vor pierde mântuirea, dacă păcatul va domni asupra lor.

Pavel se îngrijora că convertiții din Tesalonic au abandonat credința. El spunea că, dacă se întâmplă acest lucru, atunci munca lui era în zadar.²⁸⁰ Această situație arată că credinciosul poate cădea atât de mult de la credință, încât pocăința inițială să fie inutilă.

În 2 Petru 2:18-21 aflăm că există învățători mincinoși care înșală pe unii credincioși care „au scăpat de întinăciunea lumii prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului Isus Hristos”. Acești foști credincioși „cunoscuseră calea dreptății”, dar au părăsit-o. Acest pasaj din Scriptură spune că ar fi mai bine pentru ei să nu fi cunoscut vreodată calea dreptății, decât să se întoarcă la viața lor păcătoasă. Din acestea putem concluziona că, revenind la păcat, omul își poate pierde mântuirea. Dacă pierderea mântuirii ar fi fost imposibilă, o persoană n-ar putea deveni mai rea decât înainte de mântuire.

Statutul de fiu se poate schimba. Am fost cândva copiii diavolului ²⁸¹ și copii ai mâniei,²⁸² dar această filiație se schimbă în momentul în care Dumnezeu ne acceptă. Fiul risipitor a pierdut privilegiul de a mai fi fiul tatălui său, în timp ce era departe de el. Când s-a întors, tatăl său vorbea despre el de parcă ar fi murit. ²⁸³

Dumnezeu vrea ca credincioșii să se simtă în siguranță, dar nu prin asigurări false care îi pot pune într-un pericol real. Nu trebuie să le promitem credincioșilor ceea ce Dumnezeu nu a promis. Domnul nu a promis că nu ne vom pierde mântuirea dacă păcătuim, ci a promis îndrumare și putere pentru a trăi în victoria asupra păcatului. Această asigurare este suficientă pentru a trăi fără teamă.

Uneori credincioșii au îndoieli cu privire la mântuirea lor. Ei pot fi siguri că au fost odată mântuiți, totuși se îndoiesc că sunt încă într-o relație mântuitoare cu Dumnezeu. Biblia ne oferă asigurare cu privire la această întrebare importantă. Voia lui Dumnezeu este ca credinciosul să fie atât de sigur de

²⁷⁹ Apocalipsa 3:5.

²⁸⁰ 1 Tesaloniceni 3:5.

²⁸¹ Ioan 8:44.

²⁸² Efeseni 2:2.

²⁸³ Luca 15:32.

mântuirea sa, încât să aibă „îndrăzneala în ziua judecății,²⁸⁴ fără să-și pună întrebarea, dacă va trece examenul lui Dumnezeu sau nu.

Când un credincios are îndoieli, nu ar trebui să le ignore pur și simplu pentru că este sigur că a fost odată salvat. Este potrivit locul din Scriptură: „pe voi înșivă încercați-vă, dacă sunteți în credință.”²⁸⁵ Dacă o persoană știe că a fost mântuită, urmând pașii biblici spre mântuire, și că rămâne în Hristos, trăind în ascultare de El, poate fi sigură că are o viață spirituală.

Unul dintre studenți poate explica celorlalți informațiile conținute în chenar.

Greșeli de evitat: așteptări scăzute

Victoria asupra păcatului pare imposibilă oamenilor din cauza a două lucruri: slăbiciunea și depravarea moștenită. Trebuie să ne amintim că Dumnezeu nu ne judecă pentru limitele umane. Dumnezeu ne dă putere prin Duhul Său, astfel încât să putem face voia Lui. Infirmitățile nu sunt păcate și nimeni nu ar trebui să păcătuiască din cauza slăbiciunii umane.

Influența depravării moștenite continuă și după convertire, dar Dumnezeu oferă har pentru curățare. Dumnezeu nu ne reproșează că ne-am născut cu această natură, dar vom fi vinovați dacă vom continua să trăim cu ea. Prin urmare, nici slăbiciunea, nici depravarea moștenită nu ar trebui să ne facă să pierdem speranța de a câștiga victoria asupra păcatului și de a trăi o viață victorioasă.

Prin credința în Hristos, suntem uniți cu El. Ne identificăm cu El în moartea și învierea Sa, iar pentru noi asta înseamnă moarte pentru păcat și înviere pentru o viață nouă. El este în noi, iar noi suntem în El. Viața creștină nu înseamnă doar că încercăm să-I urmăm exemplul, făcând tot posibilul. Viața creștină este trăită de Hristos în noi. El a avut victoria asupra păcatului când era pe pământ și încă trăiește victorios în noi.

De ce aceasta contează

O femeie săracă, în zdrențe, este așezată pe o bordură de-a lungul străzii unui oraș mare. Părul ei este încâlcit și nespălat; pielea îi este murdară și plină de funingine. Pe fața ei se citește deznădejde și disperare. Dintr-o dată se face o mare agitație, de după colț apare călare marele prinț al regatului, împreună cu curtenii săi - chipeș, puternic și amabil. În timp ce trăsura lui trece pe lângă cerșetoare, prințul îi strigă vizitiului: „Oprește-te!” Trăsura se oprește și prințul le spune slujitorilor săi: „Vreau să mă căsătoresc cu această femeie!”

²⁸⁴ 1 Ioan 4:17.

²⁸⁵ 2 Corinteni 13:5.

Acum scena se schimbă. Suntem în palat în ziua nunții. Ce vedem? O femeie murdară, cu părul gras și încâlcit, îmbrăcată încă în zdrențe. În jurul ei, domnișoarele de onoare țin o rochie de mireasă, săpun și parfum, dar mireasa nu este preocupată de pregătirea pentru nuntă. Una dintre femei o întreabă: „Doamna mea, n-ai vrea să te pregătești pentru nuntă?” Mireasa răspunde: „Așa arătam și când m-a văzut prințul și și-a exprimat intenția de a se căsători, așa că probabil nu mai contează cum arăt acum”.

Am fi șocați de această atitudine. Pentru că prințul o iubește, n-ar vrea ca ea să rămână în starea ei. Deoarece prințul o iubea când nu era atrăgătoare, ar trebui ca ea să vrea să arate cât mai bine pentru el.

Dumnezeu ne-a iubit pe când eram păcătoși, dar aceasta nu înseamnă că păcatul nu contează. El ne iubește și, prin urmare, vrea ca starea noastră să se schimbe; de aceea, trebuie să ne dorim să fim transformați în chipul și caracterul Său pentru a-I face plăcere Domnului.

Sfaturi practice pentru o viață victorioasă

În întreaga lume adevărul creștin este amestecat cu superstiții. Unii învață că pot avea victorie asupra păcatului prin rugăciuni repetitive, experiențe emoționale, muștrarea spiritelor rele (despre care se crede că sunt cauza anumitor păcate), durerea auto-provocată, purtarea anumitor amulete, plasarea simbolurilor spirituale în jurul casei sau ungerea corpului cu uleiuri speciale. Aceasta este o căutare a victoriei prin „magie spirituală”!

Alții învață să învingă păcatul în simplitate. Ei spun că experiența mântuirii și a umplerii cu Duhul vor distruge puterea păcatului pentru totdeauna și nu subliniază nevoia de creștere spirituală, disciplină și veghere constantă.

Cei care nu pot învinge lumea și păcatul ar trebui să se întrebe sincer:

1. Am fost eu cu adevărat născut din nou? Am murit eu pentru viața mea de odinioară? M-am pocăit? Sunt o nouă creatură în Hristos cu o nouă atitudine, noi dorințe și sete de Dumnezeu (2 Corinteni 5:17)? A venit Hristos să locuiască în inima mea prin Duhul Sfânt? Cu ce putere încerc eu să depășesc păcatul – doar prin voința umană sau mă bazez pe puterea lui Dumnezeu care trăiește în mine (Galateni 2:20)?

2. Ascund eu Cuvântul lui Dumnezeu în inima mea? Psalmistul mărturisește: „Ascund Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta” (Psalmul 119:11). Trebuie să ne hrănim cu Cuvântul lui Dumnezeu, după cum bebelușii se hrănesc cu laptele matern (1 Petru 2:2).

3. Mă consider eu mort pentru păcat și viu pentru Dumnezeu? „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:11). Resping tentațiile cucertitudinea că nu mai au putere asupra mea?

4. Mă bazez eu pe Dumnezeu pentru a avea victorie? Apostolul Ioan declara că persoana născută în familia lui Dumnezeu „biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5:4). Apostolul Pavel a spus că nu a vrut să se laude cu nimic altceva decât cu crucea lui Hristos, deoarece prin cruce lucrurile lumesti își pierd puterea de a atrage și de a controla (Galateni 6:14). Este imposibil să trăim într-o victorie constantă, dacă uităm sursa oricărei neprihăniri - Isus.

5. Mă îmbrac eu zilnic cu credință în Isus, fără să las loc pentru păcat? Indiferent în ce etapă a vieții creștine ne aflăm, victoria nu este niciodată automată. Trebuie să adopt conștient atitudinea lui Isus față de păcat și să urmez exemplul Său (Romani 13:14; Efeseni 4:24).

6. Îmbrac eu armura spirituală a lui Dumnezeu? În bătălia vieții, mulți credincioși sunt răniți de săgețile de foc ale diavolului, deoarece nu se îngrijesc de protecția lor spirituală (Efeseni 6:11).

7. Practic eu autodisciplina? Oricât de maturi am fi în credință, autodisciplina va fi întotdeauna o necesitate. Îmi disciplinez eu trupul? Dorințele naturale precum foamea, somnul sau sexul trebuie controlate, astfel încât să poată servi scopurilor sufletului meu renăscut. Datorită faptului că trupul meu este deteriorat de păcat, aceste dorințe nu sunt echilibrate. Trupul nu trebuie lăsat să conducă; acesta trebuie să servească duhului. Pavel a spus că și-a disciplinat trupul și l-a făcut să-i fie ascultător, astfel încât să nu falimenteze în credință (1 Corinteni 9:25-27). Această disciplină este esențială pentru fiecare creștin.

8. Trăiesc eu în ascultare? „Umblarea în lumină ...” este avertismentul apostolului Ioan (1 Ioan 1:7). Există multe capcane, poticniri, locuri periculoase în calea spre cer și trebuie să mergem întotdeauna în lumina Cuvântului lui Dumnezeu (Psalmul 119:105) și în prezența Duhului Sfânt (Ioan 14:26). Prin ascultare realizăm promisiunea că sângele lui Isus ne va curăți. Mersul în întuneric duce la poticnire și căderi și, în cele din urmă, la moarte pentru cei care refuză să se întoarcă la lumină.

Studentii ar trebui să citească împreună declarația de credință cel puțin de două ori.

Declarația de credință

Este privilegiul și datoria fiecărui creștin să trăiască în victoria asupra păcatului. Un credincios are viață din relația sa cu Isus. Un creștin care respinge voia Celui Preaînalt și se întoarce la păcat încalcă relația mântuitoare cu Dumnezeu. Dumnezeu dă putere și har, astfel încât credinciosul să poată învinge ispita.

Fiecărui membru al grupului i se va oferi un pasaj din Scriptură (din lista de mai jos). Înainte de următoarea lecție, studentul ar trebui să-l citească și să scrie un mic discurs despre ceea ce spune pasajul despre lecție.

Referințe pentru lucrarea scrisă

2 Petru 1:1-11; Evrei 10:23-39; Apocalipsa 3:14-22; Iacov 1:21-27; Matei 13:18-23.

Studentilor trebuie să li se reamintească faptul că fiecare dintre ei trebuie să predea lecția sau o parte din lecție în afara clasei de cel puțin șapte ori pe parcursul acestui curs. După predarea subiectului sau a unei părți a acestuia, studenții ar trebui să prezinte un raport despre munca depusă liderului grupului.

Lectură recomandată

Shank, Robert. *Life in the Son*. Bethany House Publishers, Minneapolis.

Wiley, H. Orton and Culbertson, Paul T. *Introduction to Christian Theology*. Kansas City, MO: Beacon Hill Press, 1946.

Întrebări privind mântuirea Întrebări pentru testare

1. Care este tema principală a epistolei 1 Ioan?
2. Care sunt caracteristicile-cheie ale credinciosului pe care se concentrează Apostolul Ioan?
3. Care sunt cele patru adevăruri care reies din 1 Corinteni 10:13?
4. Cum continuă un credincios să rămână în Hristos?
5. De ce este nevoie pentru a păstra mântuirea?

Întrebări privind mântuirea Răspunsuri la întrebările testului

1. Asigurarea personală a mântuirii.
2. Victoria asupra păcatului.
3. Ispita vine din cauza umanității noastre. Dumnezeu cunoaște posibilitățile noastre și limitează ispita; Atotputernicul ne oferă tot de ce avem nevoie pentru a câștiga.
4. Rămânerea în Hristos este posibilă, păzind poruncile lui Dumnezeu.
5. Părtășie constantă cu Hristos.

Lecția 10 Duhul Sfânt

Obiectivele lecției

La sfârșitul lecției, studenții ar trebui să înțeleagă și să poată explica:

1. Caracteristicile care arată că Duhul Sfânt este o persoană.
2. Dovezile biblice ale personalității și divinității Duhului Sfânt.
3. De ce personalitatea și divinitatea Duhului Sfânt sunt doctrine importante?
4. Lucrarea Duhului Sfânt în istorie și acum.
5. Aspectele practice ale relației credinciosului cu Duhul Sfânt.
6. Declarația de credință despre Duhul sfânt.

Unul dintre scopurile practice ale acestei lecții este dezvoltarea abilității de a aplica principiile darurilor Duhului.

Duhul Sfânt Material pentru tipar

După scrierea testului, folosiți obiectivele lecției anterioare pentru a revizui ceea ce ați învățat, apoi treceți la citirea pasajului de mai jos.

Citiți împreună Psalmul 139. Discutați ce spune acest pasaj despre Duhul Sfânt.

Studiați lecția împreună. Când ajungeți la semnul , adresați întrebarea care urmează și permiteți studenților să discute răspunsurile. Când întâlniți în text simbolul , cereți unui membru al grupului să deschidă referința și să citească versetul.

Unii oameni consideră că Duhul Sfânt este o forță impersonală. De exemplu, Martorii lui Iehova spun: „Duhul Sfânt nu este o persoană sau o parte a Trinității; este forța activă a lui Dumnezeu, pe care El o folosește pentru a-Și atinge obiectivele ... Într-o anumită măsură, El poate fi comparat cu electricitatea”.²⁸⁶

²⁸⁶ Oare ar trebui să credem în Trinitate? New York: Turnul de veghe, 1989.

? În ce mod se înșeală Martorii lui Iehova cu privire la înțelegerea doctrinei Duhului Sfânt?

Martorii lui Iehova Îl văd pe Duhul Sfânt ca pe o forță impersonală. Și deoarece nu au o înțelegere biblică a lui Dumnezeu, nu pot avea o relație corectă cu El.

Nu ar trebui să ne așteptăm să putem înțelege totul despre Duhul Sfânt. Isus a spus că lucrarea Duhului Sfânt este ca vântul: Îl auzi, dar nu știi de unde a venit sau unde se duce,²⁸⁷ dar există detalii pe care le putem cunoaște despre Duhul și sunt importante pentru relația noastră cu Dumnezeu.

„Și cred în Duhul Sfânt, Domnul de viață dătătorul, care de la Tatăl și Fiul purcede, Cel ce împreună cu Tatăl și Fiul este închinat și slăvit; Care a vorbit prin profeți” (Crezul de la Niceea, 325 d.Hr.)

În Fapte vedem cel mai mare număr de descrieri ale interacțiunii Duhului Sfânt cu Biserica. Acolo vedem un exemplu de relație a Bisericii cu Duhul Sfânt: (1) Îl onorau pe Duhul Sfânt în divinitatea Sa; ²⁸⁸ (2) Biserica știa despre prezența, acțiunea și călăuzirea Duhului Sfânt; ²⁸⁹ (3) conștientizau dependența lor de Dumnezeu și responsabilitatea de a interacționa cu El. ²⁹⁰

Pentru ca noi să avem o astfel de relație cu Duhul Sfânt, trebuie să ne dăm seama că El este o persoană și este Dumnezeu; doar atunci putem privi principiile care ne ajută la construirea relației noastre cu El.

Duhul Sfânt - Persoană

Duhul Sfânt nu are un corp precum avea Isus, dar El este o Persoană - o Persoană reală, înzestrată cu atributele corespunzătoare, inclusiv minte, voință și emoții. Are Duhul Sfânt voință? El împarte creștinilor daruri spirituale „cum voiește”.²⁹¹ Are Duhul Sfânt rațiune? „Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” și le cunoaște.²⁹² Are Duhul Sfânt emoții? Ni se spune: “Să nu întristați pe Duhul Sfânt”.²⁹³ Dacă Duhul Sfânt poate fi întristat, atunci El are emoții. Datorită faptului că Duhul Sfânt are voință, rațiune și emoții, știm că El este o persoană.

²⁸⁷ Ioan 3:8.

²⁸⁸ Fapte 5:3-4.

²⁸⁹ Fapte 15:28.

²⁹⁰ Fapte 4:24,31.

²⁹¹ 1 Corinteni 12:11.

²⁹² 1 Corinteni 2:10.

²⁹³ Efeseni 4:30.

? De ce este important să știm că Duhul Sfânt este o Persoană?

Dacă am considera că Duhul Sfânt este o forță impersonală, nu am putea avea o relație cu El. Unii oameni cred că Duhul Sfânt este doar ceva care le animă emoțiile sau că El este o forță de care se pot folosi.

O personalitate are capacitatea de a fi în relație cu ceilalți. Conform Filipeni 2:1 și 2 Corinteni 13:13, Duhul Sfânt poate fi în părtășie cu noi. Abilitatea de a comunica și de a construi relații arată că Duhul Sfânt este o persoană.

Pentru o analiză biblică suplimentară a faptului că Duhul Sfânt este o persoană, consultați informațiile de la sfârșitul acestei lecții intitulate „Dovezibiblice ale personalității Duhului Sfânt”.

Duhul Sfânt -Dumnezeu

Duhul Sfânt este Dumnezeu Atotștiutor, Atotvăzător și Omniprezent. Vă amintiți istoria lui Anania și Safira? Înainte ca Anania să cadă mort, Petru i-a spus: „Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu.”²⁹⁴ Acest eveniment ne arată că mințirea Duhului Sfânt este la fel ca a-L minți pe Dumnezeu. De aceea, Duhul Sfânt este Dumnezeu.

Duhul Sfânt știe totul. Vedem în 1 Corinteni 2:10-11 că El cunoaște și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Acest lucru necesită o minte infinită. Duhul Sfânt a inspirat scrierea Vechiului Testament, inclusiv profețiile. Și acest lucru necesită atotștiință. ²⁹⁵ Ni se spune că Scriptura este inspirată de Dumnezeu:²⁹⁶ aceasta indică faptul că Duhul Sfânt este Dumnezeu.

„Credem în Duhul Sfânt, care a vorbit prin Lege, i-a învățat pe profeți, a coborât la Iordan, a vorbit apostolilor și trăiește în sfinți; credem în El, că El este Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu, Duhul desăvârșit, Mângâietorul, necreat, care provine de la Tatăl, primit de Fiul, în care am crezut.”
(Crezul Epifan, 374 d.Hr.)

Duhul Sfânt este Omniprezent. Psalmul 139:7 ne spune că nu există un loc în care o persoană să se poată ascunde de Duhul lui Dumnezeu. El este prezent în fiecare credincios, deoarece Biblia spune că, dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Contextul arată că Duhul lui Hristos este Duhul Sfânt.

Luca 12:10 spune că Duhul Sfânt poate fi hulit; nu poți blasfema decât pe Dumnezeu.

²⁹⁴ Fapte 5:3-4.

²⁹⁵ 2 Petru 1:21.

²⁹⁶ 2 Timotei 3:16.

Duhul Sfânt este veșnic.²⁹⁷

Trupurile noastre sunt numite templul lui Dumnezeu, deoarece Duhul Sfânt locuiește în ele. ²⁹⁸

Duhul lui Dumnezeu are toată puterea. El face ceea ce numai Dumnezeu poate face; El condamnă lumea în ceea ce privește păcatul, dreptatea și judecata,²⁹⁹ El trebuie să aibă acces la conștiința fiecărei persoane pentru a convinge mintea de anumite adevăruri. De asemenea, El îl poate împuternici pe credincios cu forță interioară. ³⁰⁰ Este greu de imaginat puterea și înțelepciunea necesare pentru a face acest lucru, mai ales, având în vedere faptul că toți oamenii sunt diferiți. Roadă Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, mila, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. ³⁰¹ Doar puterea divină poate face acest lucru în viața umană, și mai ales în credincioșii din întreaga lume.

Din dovezile biblice știm că Duhul Sfânt este Dumnezeu, a treia Persoană a Trinității.

 De ce este important să credem în divinitatea Duhului Sfânt?

Este important să credem în divinitatea Duhului Sfânt pentru a-L cinsti și a-L respecta așa cum merită. Ar fi o greșeală gravă să nu ne închinăm Duhului Sfânt pentru că nu L-am recunoscut ca Dumnezeu. Mai mult, aproape nimeni nu poate fi salvat prin respingerea divinității Celui care încearcă să-l atragă spre mântuire.

Duhul Sfânt se deosebește de Tatăl și Fiul

Spunând că Duhul Sfânt este diferit de Tatăl și Fiul, nu vrem să spunem că sunt indivizi diferiți, după cum oamenii sunt diferiți. Membrii Trinității locuiesc Unul în Celălalt și Toți sunt Dumnezeu, dar sunt suficient de diferiți pentru a comunica Unul cu Altul, a se iubi și a avea adevărate relații personale în cadrul Trinității și cu noi.

Scriptura ne arată diferențele dintre persoanele Trinității. De exemplu, în capitolele 14-16 din Ioan, Isus vorbește despre Mângâietorul pe Care Îl va trimite, când se va întoarce El la Tatăl. ³⁰² Mângâietorul va învăța și va călăuzi ucenicii. Dacă Isus și Duhul Sfânt ar fi fost una și aceeași persoană, nu ar fi avut niciun sens cuvintele lui Hristos despre un alt Mângâietor; Isus vorbea despre altcineva, diferit de El.

²⁹⁷ Evrei 9:14.

²⁹⁸ 1 Corinteni 3:16.

²⁹⁹ Ioan 16:8.

³⁰⁰ Efeseni 3:16.

³⁰¹ Galateni 5:22.

³⁰² Ioan 14:16-17, 26, 15:26, 16:7, 13-15.

În Ioan 16: 13-15, Hristos a spus că Duhul Sfânt nu va vorbi despre Sine, ci Îl va descoperi pe Isus și tot ce a primit Hristos de la Tatăl. Această afirmație nu ar avea sens dacă Isus și Tatăl ar fi fost o singură persoană, precum Duhul Sfânt.

Uitați-vă ce s-a întâmplat la botezul Mântuitorului.³⁰³ Fiul a fost botezat și s-a auzit o voce din cer care a spus: „Tu ești Fiul Meu preaiubit” și Duhul Sfânt s-a pogorât asupra lui Isus ca un porumbel. Toți cei trei membri ai Trinității sunt prezenți aici în același timp, dar este evident că sunt diferiți unul de celălalt.

Ca persoană distinctă, Duhul Sfânt locuiește în relație cu Tatăl și Fiul de-a lungul eternității. Dumnezeu ne-a creat pentru a intra în această relație și a ne bucura de părtășie cu Domnul.³⁰⁴ Ca și fiecare persoană din Trinitate, Duhul Sfânt s-a bucurat de părtășie în cadrul acesteia, înainte de începerea timpului. ³⁰⁵

Acțiunile Duhului Sfânt

Din timpurile creației, Duhul Sfânt a lucrat în lume. El a fost prezent și implicat în crearea pământului;³⁰⁶ îi înzestra cu abilități speciale pe oamenii chemați într-o anumită lucrare;³⁰⁷ dădea un mesaj profeților care au încercat să țină oamenii în relație cu Dumnezeu.³⁰⁸ El a inspirat Scriptura.³⁰⁹ De-a lungul istoriei Vechiului Testament, Duhul Sfânt a lucrat în inimile oamenilor, încercând să-i întoarcă la Dumnezeu.³¹⁰ El le oferea harul de a-L iubi pe Dumnezeu din toată inima. ³¹¹

El este numit Duhul vieții; El este Cel Care ne-a creat; dacă ar fi scos din lume, toată viața ar înceta și omul s-ar transforma în praf. ³¹²

Noul Testament a introdus o nouă eră a lucrării Duhului Sfânt. Ioan Botezătorul a spus că Isus va boteza oamenii cu Duhul Sfânt.³¹³ Isus i-a condus în așteptarea a ceea ce El numea „Promisiunea Tatălui” - botezul cu Duhul Sfânt, care a avut loc în ziua Rusaliilor.³¹⁴ În ciuda numeroaselor

³⁰³ Marcu 1:10-11.

³⁰⁴ 1 Ioan 1:4.

³⁰⁵ Ioan 17:22-23.

³⁰⁶ Geneza 1:3.

³⁰⁷ Judecători 3:9-10; Judecători 15:14-15; Exod 35:30-31.

³⁰⁸ Isaia 61:1.

³⁰⁹ 2 Petru 1:21.

³¹⁰ Fapte 7:51.

³¹¹ Exod 30:6.

³¹² Romani 8:2; Iov 33:4; Iov 34:14.

³¹³ Matei 3:11.

³¹⁴ Fapte 1:4-5, 8.

minuni făcute în acea zi, Petru spunea mai târziu că evenimentul principal este curățarea inimilor. ³¹⁵

Isus le-a promis ucenicilor Săi că Duhul Sfânt va fi cu ei, amintindu-le de ceea ce i-a învățat El; Duhul lui Dumnezeu îi va călăuzi în adevăr.³¹⁶

Hristos a spus că Duhul Sfânt este Mângâietorul.³¹⁷ Acest cuvânt înseamnă că El va încuraja și ajuta. De asemenea, acest cuvânt poate însemna Reprezentant. Duhul Sfânt este reprezentantul lui Isus și ne amintește de cuvintele Sale.³¹⁸

Ce face Duhul Sfânt?

Lucrarea Duhului Sfânt nu poate fi explicată pe deplin, dar există o listă a unora dintre lucrările Sale.

1. El convinge de păcat ³¹⁹ (în caz contrar ar fi imposibil ca o persoană să conștientizeze nevoia de pocăință și să primească iertarea).
2. El regenerează, dă viață celor morți în păcate.³²⁰
3. El le oferă credincioșilor asigurarea mântuirii.³²¹
4. El trăiește în fiecare credincios (în fiecare persoană mântuită există Duhul Sfânt).³²²
5. El oferă o perspectivă asupra adevărului lui Dumnezeu.³²³
6. El îi cheamă pe oameni să slujească și conduce în slujire.³²⁴
7. El sfințește pe credincioși și le curăță inimile.³²⁵
8. El dă putere de a trăi în victorie asupra păcatului.³²⁶
9. El produce roada Duhului în viața credincioșilor.³²⁷
10. El împarte daruri pentru slujire.³²⁸
11. El dă o ungere specială și putere pentru slujire.³²⁹
12. El îl ajută pe credincios să se roage după voia lui Dumnezeu.³³⁰
13. El creează unitatea și părtășia Bisericii.³³¹

Unul dintre studenți poate explica celorlalți informațiile conținute în chenar.

³¹⁵ Fapte 15:8-9.

³¹⁶ Ioan 14:26, 16:13.

³¹⁷ Ioan 14:16, 26, 15:26,16:7.

³¹⁸ Același cuvânt este folosit în 1 Ioan 2:1, când Isus spune că El este reprezentantul Tatălui.

³¹⁹ Ioan 16:8; 1 Corinteni 2:4; 1 Tesaloniceni 1:5.

³²⁰ Tit 3:5; Efeseni 2:1; Ioan 7:38-39; Galateni 4:29; Ioan 3:5.

³²¹ Romani 8:16.

³²² Fapte 2:4; 1 Corinteni 6:19; Romani 8:9.

³²³ 1 Corinteni 2:9-10, 13-14; Efeseni 6:17; 2 Corinteni 3:14-17.

³²⁴ Fapte 13:2-4, 15:28, 16:6-10.

³²⁵ 1 Petru 1:2; Fapte, 15:8-9; 1 Tesaloniceni 5:23.

³²⁶ Romani 8:1, 5, 13; Galateni 5:16

³²⁷ Galateni 5:22-23.

³²⁸ 1 Corinteni 12:4-10, 28-30; Romani 12:6-8.

³²⁹ Fapte 1:8, 13:9; Galateni 3:5; 1 Petru 2:12.

³³⁰ Romani 8:26-27; Efeseni 6:18.

³³¹ Efeseni 2:2, 4:3; 1 Corinteni 12:13.

Câteva principii referitoare la darurile Duhului

1. Duhul Își face lucrarea prin diferite daruri, acțiuni și învățături (1 Corinteni 12:4-6).
2. Darurile spirituale sunt date conform voinței lui Dumnezeu, și nu datorită spiritualității omului (1 Corinteni 12:11, 4:7).
3. Fiecare persoană are o abilitate dată de Duhul (1 Corinteni 12:7).
4. Nici un dar specific nu poate fi așteptat de la un credincios (1 Corinteni 12:8-11, 14-30).
5. Darurile ar trebui să fie întotdeauna folosite pentru a sluji altora, pentru slava lui Dumnezeu (1 Corinteni 12:21-22, 25; 1 Petru 4: 10-11).

Relația Duhului Sfânt cu credinciosul

Dacă aveți o relație cu Dumnezeu, aveți o relație cu Duhul Sfânt: este imposibil să cunoașteți o Persoană a Trinității și să nu le cunoașteți pe celelalte. ³³²

O persoană nu poate să înțeleagă doctrina Duhului Sfânt înainte de a fi mântuită. Ucenicii nu știau prea multe despre Duh, dar Isus le-a spus că ei cunosc Duhul și că El era deja cu ei. ³³³

Cunoașterea doctrinelor corecte despre Duhul Sfânt ne va ajuta să avem o relație corectă cu El și să putem fi mai eficienți în viață.

Cunoașterea că Duhul Sfânt este o Persoană ne oferă temelia pentru a fi în relație cu El. Putem vorbi cu El și El ne va vorbi nouă. De obicei, El nu vorbește într-un mod audibil, dar Duhul Sfânt găsește modalități de a ne arăta voia lui Dumnezeu și dragostea Lui. Dacă vrem cu adevărat să facem voia lui Dumnezeu, El ne va călăuzi, deși nu o simțim întotdeauna.

Știind că Duhul Sfânt este o Persoană, nu ne comportăm cu El ca și cu o forță impersonală. Când ne închinăm lui Dumnezeu, ne gândim la Cine este El, cum este El, adică închinarea noastră nu se rezumă doar la o satisfacție emoțională. Când ne rugăm, ne folosim rațiunea și încercăm să înțelegem ce ne-ar putea arăta El. Noi nu rostim îmbinări de cuvinte mizând pe puterea lor magică așa cum fac oamenii din alte religii.

Cunoașterea că Duhul Sfânt este Dumnezeu ar trebui să ne ofere o atitudine de închinare venerabilă. Pe măsură ce ne rugăm și simțim călăuzirea Lui, trebuie să ne amintim că El este Dumnezeu care ne iubește, ne cunoaște perfect atât pe noi, cât și viitorul nostru. De asemenea, El este autoritatea absolută Căreia trebuie să I se supună toată lumea.

³³² Efeseni 2:18, Ioan 6:44.

³³³ Ioan 14:17.

El este alături de noi întotdeauna. Scriptura spune că noi trăim în Duh și ar trebui să umblăm în Duh.³³⁴ Ar trebui să trăim ca și când am fi în prezența Lui și să nu credem că venim în prezența Lui numai la Biserică. El nu este doar cu noi, ci El trăiește în noi și acesta este un motiv pentru care ar trebui să ducem o viață pură și sfântă. ³³⁵

Trebuie să ne amintim de scopul Său principal – de a ne da victoria asupra păcatului și curăția inimii.³³⁶ Nu ar trebui să ne rugăm pentru alte lucruri dacă nu-I permitem să-Și atingă acest scop fundamental în noi. Rugați-vă ca El să vă curățe inimile și să le sfințească pe deplin. ³³⁷

În suferințele vieții, El ne dă putere interioară.³³⁸ El ne înțelege situațiile noastre și ne poate oferi exact ceea ce de ce avem nevoie.

Trebuie să ne bazăm pe călăuzirea Lui în lucrarea noastră, pentru că numai El dă putere Cuvântului Său. Schimbările din inimile altor oameni depind de El: nici o abilitate umană nu poate înlocui lucrarea Duhului.

Chiar dacă am fost umpluți deja de Duhul Sfânt, este important să ne amintim importanța menținerii unei relații cu Cel care ne umple. Porunca de a fi umpluți de Duhul este întrebuițată în original la timpul gramatical care prezintă o acțiune continuă. ³³⁹ Trebuie să fim în permanență plini de Duh și acest lucru se întâmplă prin relația noastră cu El.

Studentii trebuie să citească împreună declarația de credință cel puțin de două ori.

Declarația de credință

Duhul Sfânt este a treia Persoană a Trinității și El este complet divin, precum Fiul și Tatăl. El convinge de păcat, regenerează, rămâne în fiecare credincios, dându-i victoria asupra păcatului și curățându-i inima. Duhul lui Dumnezeu construiește unitatea Bisericii, binecuvântând cu roade și daruri spirituale pentru slujire.

Fiecărui membru al grupului i se va oferi un pasaj din Scripturi (din lista de mai jos). Înainte de următoarea lecție, studenții trebuie să le citească și să scrie un mic discurs despre ceea ce spune acest pasaj despre lecție.

Referințe pentru lucrări scrise

Fapte 1:4-8; 1 Corinteni 2:9-16; Romani 8:1-14; 1 Corinteni 12:1-13; Galateni 5:22-26.

³³⁴ Galateni 5:25.

³³⁵ 1 Corinteni 6:19.

³³⁶ Romani 8:13; Galateni 5:16; Fapte 15:8-9.

³³⁷ 1 Tesaloniceni 5:23.

³³⁸ Efeseni 3:16.

³³⁹ Efeseni 5:18.

Studentilor trebuie să li se reamintească faptul că, pe parcursul acestui curs, fiecare trebuie să predea lecția sau o parte din ea în afara grupului, de cel puțin șapte ori. De fiecare dată după predarea unui subiect sau a unei părți a acestuia, studenții trebuie să prezinte un raport asupra muncii efectuate liderului grupului.

Blocul de informații de mai jos nu este obligatoriu pentru studiu; îl puteți parcurge doar dacă doriți să descoperiți mai multe dovezi biblice în această privință.

Dovezi biblice ale faptului că Duhul Sfânt este o Persoană

În Matei 28:19 Isus poruncește botezul în numele Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt, ceea ce implică faptul că toate cele Trei Persoane ale Trinității au autoritate. 2 Corinteni 13:13 menționează părtășia Duhului, ceea ce implică o comunicare conștientă în El. Marcu 13:11 le promite credincioșilor că Duhul Sfânt va vorbi prin ei în vremuri de persecuție. În Ioan 14:17,26, Duhul Sfânt este numit Duhul adevărului, care va învăța și va aminti. În Ioan 16:7-11, Isus a promis că Duhul Sfânt va convinge lumea de păcat, dreptate și judecată, ceea ce necesită o interacțiune conștientă. În Ioan 16:13-15, citim că Duhul Sfânt va vorbi nu despre Sine, ci despre Hristos. Conform 1 Corinteni 12:11, Duhul Sfânt decide cum să ofere daruri spirituale. El mărturisește duhului nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu (Romani 8:16); mijlocește pentru noi la Tatăl și are rațiune care înțelege voia lui Dumnezeu (Romani 8: 26-27). Conform Efeseni 4:30, El poate fi întristat, ceea ce înseamnă că El înțelege reacțiile noastre și trăiește emoții. El poate fi mințit, ceea ce indică faptul că El înțelege ceea ce spunem (Fapte 5:3). El vorbește, dă porunci și are voia Sa pe care oamenii trebuie să o îndeplinească (Fapte 13:2-4). El i-a îndrumat pe apostoli în călătoriile lor misionare și i-a oprit atunci când călătoriile lor nu erau după voia lui Dumnezeu (Fapte 16:6).

Unii oameni resping personalitatea Duhului Sfânt și spun că El este o forță impersonală, precum electricitatea sau gravitația, dar este imposibil să se descrie o forță impersonală în modul în care Biblia descrie Duhul Sfânt. Electricitatea nici nu gândește, nici nu vorbește; gravitația este imposibil să fie mințită. O putere irațională nu poate înțelege voia lui Dumnezeu.

Unii oameni cred că aceste pasaje din Biblie sunt doar metafore și nu sunt folosite într-un sens literal, dar Scriptura vorbește de obicei despre Duh, folosind termeni personali și, în plus, oamenii au comunicat cu El ca persoană. În mai multe locuri se vorbește despre Duh în mod figurat ca substanță, cum ar fi atunci când Biblia spune că Duhul va fi „revărsat”(Fapte 2:17). Astfel de pasaje ar trebui privite ca figurative, deoarece Biblia vorbește de obicei despre Duhul ca despre o persoană.

Lectură recomandată

Murray, Andrew. *Andrew Murray on the Holy Spirit*. New Kesington, PA: Whitaker House, 1998.

Carter, Charles. *The Person and Ministry of the Holy Spirit: A Wesleyan Perspective*. Grand Rapids: Baker Book House, 1974.

Duhul Sfânt Întrebări pentru testare

1. Enumerați trei aspecte ale relației Bisericii timpurii cu Duhul Sfânt.
2. Ce caracteristici indică faptul că Duhul Sfânt este o Persoană?
3. Ce înseamnă cuvântul „Mângâietor”?
4. Care sunt acțiunile Duhului Sfânt? Enumerați 9 din 13.
5. Care este cea mai importantă sarcină a Duhului Sfânt?

Duhul Sfânt Răspunsuri la întrebările testului

1. Biserica Îl cinstea pe Duhul Sfânt în divinitatea Sa; cunoștea despre prezența, acțiunea și călăuzirea Duhului lui Dumnezeu; conștientizau dependența lor de Duhul Sfânt și responsabilitatea lor de a interacționa cu El.
2. Duhul Sfânt posedă minte, voință și emoții.
3. Cel care este alături de noi, care ne încurajează și ne ajută, Reprezentantul.
4. Duhul Sfânt convinge de păcat. El regenerează, dă viață morților în păcate. El îi oferă credinciosului asigurarea mântuirii și înțelegerea adevărului lui Dumnezeu. El cheamă și ne călăuzește în slujire. El sfîntește pe credincioși și le dă inimi curate. El le dă putere să trăiască în victorie asupra păcatului. El cultivă roada Duhului în viața credincioșilor. El dăruiește daruri ale Duhului pentru slujire. El îl ajută pe credincios să se roage după voia lui Dumnezeu. El construiește unitatea și părtășia Bisericii.
5. Victoria asupra păcatului și curăția inimii.

Lecția 11

Sfințenia creștină

Obiectivele lecției

La sfârșitul acestei lecții, studenții ar trebui să înțeleagă și să poată explica următoarele puncte:

1. Sfințenia lui Dumnezeu ca bază pentru sfințenia creștinului.
2. Importanța sfințeniei pentru închinare și relația cu Dumnezeu.
3. Impactul depravării moștenite asupra vieții credinciosului.
4. Procesul aducător de sfințire credinciosului.
5. Exemple biblice de sfințire.
6. Definiția sfințirii complete.
7. Înțelegerea biblică a botezului cu Duhul.
8. Declarația de credință despre sfințirea credincioșilor.

Unul dintre scopurile practice ale lecției este întărirea credinței studenților în harul care îi poate face sfinți în lume.

Sfințenia creștină

Material pentru tipar

După scrierea testului, folosiți obiectivele lecției anterioare pentru a revizui ceea ce ați învățat, apoi treceți la citirea pasajului de mai jos.

Citiți împreună Psalmul 119:33-40. Ce ne spune acest pasaj despre modul în care Dumnezeu îl transformă pe credincios?

Studiați lecția împreună. Când ajungeți la semnul , adresați întrebarea care urmează și permiteți studenților să discute răspunsurile. Când ajungeți în text la simbolul , cereți unui membru al grupului să deschidă referința și să citească versetul.

Când Dumnezeu a început să Se reveleze pe Sine, primul Său scop a fost să arate cum este El. Practic, Dumnezeu S-a descris pe Sine ca pe un sfânt. Cuvântul ebraic pentru sfințenie (kadosh) este înregistrat în Biblie în Vechiul Testament de peste 600 de ori. De exemplu, Isaia a vorbit adesea despre Dumnezeu ca despre Sfântul lui Israel.

Sfințenia lui Dumnezeu a fost tema închinării:

„Să laude oamenii Numele Tău cel mare și înfricoșat, căci este sfânt!.. Înălțați pe Domnul Dumnezeuul nostru și închinați-vă înaintea asternutului picioarelor Lui, căci este sfânt!”³⁴⁰

³⁴⁰ Psalmul 99:3,5.

Sfințenia lui Dumnezeu stă la baza cerințelor Sale pentru om. El este Sfânt și, prin urmare, închinătorii Săi trebuie să fie sfinți. El a spus: „Fiți sfinți, căci Eu sunt Sfânt.”³⁴¹

Dumnezeul lui Israel era diferit de falșii zei păgâni și cerea o închinare diferită.

„Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt? Cel ce are mainile nevinovate și inima curată, cel ce nu-șidedă sufletul la minciună și nu jură ca să înșele.”³⁴²

Întrebarea se pune în felul următor: A cui închinare o aprobă Dumnezeu? Este evident că nu orice închinător al Domnului este acceptat de El.

Sfințenia pe care Atotputernicul o așteaptă nu este una ceremonială sau pretinsă, ci una reală. Standardul sfințeniei pentru închinătorii lui Dumnezeu se repetă în mod constant în Noul Testament: „Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: "Fiți sfinți, căci Eu sunt Sfânt.”³⁴³

Cuvântul „purtare” se referă la comportament, fapte și stil de viață în general. Dumnezeu, pretinzând anumite cerințe de la închinătorii Săi, spune că aceștia nu trebuie să fie sfinți doar ceremonial și, prin urmare, să fie doar formal numiți sfinți, fără a fi în realitate așa. El Se așteaptă ca închinătorii Săi să ducă o viață sfântă.

Suntem mântuiți prin har. Prin jertfa lui Hristos Dumnezeu ne-a acceptat când eram încă păcătoși, dar nu ar trebui să rămânem într-o astfel de stare, pentru că păcatul Îl întristează pe Dumnezeu, dar noi vrem să-I fim plăcuți Lui.

? Care sunt câteva motive pentru care sfințenia este legată de închinare?

Sfințenia este asociată cu închinarea, deoarece (1) Îl iubim pe Dumnezeu și vrem să-I facem plăcere.

Cerința lui Dumnezeu nu ne va surprinde dacă știm ce este închinarea. Nu ne închinăm lui Dumnezeu din frică sau doar pentru că El ne binecuvântează.

A te închina lui Dumnezeu înseamnă a proclama că El este minunat, mai presus de tot ceea ce există. Închinarea înaintea Lui înseamnă a-L admira așa cum este. Închinarea înseamnă a aprecia atributele naturii Sale.

Esența naturii lui Dumnezeu este sfințenia, așa că, dacă Îl admirăm cu adevărat pe Domnul, vom urî păcatul și necurăția, chiar dacă le vedem în noi înșine. Sfințenia este legată de închinare, pentru că (2) Îl iubim pe Dumnezeu și vrem să fim ca El.

³⁴¹ Levitic 11:44-45, 19:2, 20:26, 21:8.

³⁴² Psalmul 24:3-4.

³⁴³ I Petru 1:15-16.

Când Îl întâlnim pentru prima dată pe Dumnezeu, păcatul este un obstacol în calea relației noastre cu El, astfel încât relația noastră cu Tatăl nu poate fi stabilită până nu ne pocăim și nu suntem iertați.

În timpul împăcării cu Dumnezeu, suntem transformați spiritual, devenim o nouă creatură, eliberându-ne de puterea păcatului și dorind să-I fim plăcuți lui Dumnezeu. Sfințenia creștină începe în momentul mântuirii.

Biblia ne învață că mântuirea presupune imediat o viață sfântă, pentru că „harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat”. Cuvântul lui Dumnezeu spune că trebuie „să trăim în veacul de acum cu cumpatare, dreptate și evlavie.”³⁴⁴ Scopul mântuirii este să ne elibereze de păcat și să ne facă sfinți, astfel încât să putem rămâne în relație cu Dumnezeu.³⁴⁵

Pe măsură ce trăim în relație cu Dumnezeu și cunoaștem mai profund adevărul Său, continuăm să creștem în sfințenie. A „umbla în lumină” înseamnă a continua ascultarea de Dumnezeu, pe măsură ce aflăm maimulte despre adevărul Său.³⁴⁶ Pe măsură ce creștem în înțelegerea a ceea ce Îi place Lui și a ceea ce nu, adevărul Său și puterea Duhului Sfânt ne transformă din interior. Acesta este aspectul creșterii spirituale.

O persoană care Îl iubește pe Dumnezeu va dori să fie complet sfântă. Ea nu va vrea să-și schimbe doar acțiunile, ea va dori ca și motivele acțiunilor sale să fie doar pentru Dumnezeu. David s-a rugat să poată trăi într-o victorie completă asupra păcatului, apoi s-a rugat ca cuvintele sale și chiar gândurile inimii sale să-I placă lui Dumnezeu.³⁴⁷

Dar există altceva de care credincioșii au nevoie în afară de procesul de creștere în sfințenie care urmează convertirii. Credincioșii devin conștienți de o necurăție rămasă în inimile lor. Este ceva ce nu poate fi vindecat prin creșterea treptată. Chiar dacă au fost mântuiți și trăiesc în ascultare de Dumnezeu, uneori simt în ei tendința de a se întoarce la păcat.

Depravarea moștenită este o perversiune a naturii morale a unei persoane, care o înclină spre păcat din momentul nașterii. Uneori teologii numesc acest fapt „păcat originar”, deoarece aceasta este păcătoșenia naturii noastre cu care ne naștem din cauza păcatului lui Adam.

Fiecare persoană se naște cu o voință egocentrică și înclinată spre păcat.³⁴⁸ Voința noastră nu este liberă să aleagă corect, dacă Dumnezeu nu ne dă dorința și puterea.³⁴⁹ Depravarea moștenită motivează păcatele interioare precum mândria, invidia, ura și neiertarea; ea ne împinge spre păcat.

³⁴⁴ Tit 2:11-12.

³⁴⁵ Scopul mântuirii este abilitatea de a-L sluji pe Dumnezeu în sfințenie în fiecare zi (Luca 1: 74-75). În calitate de credincioși, suntem morți pentru păcat și nu mai putem continua să trăim în el (Romani 6: 2, 11-16).

³⁴⁶ 1 Ioan 1:7.

³⁴⁷ Psalmul 19:12-14. Vedeți, de asemenea, Psalmul 119:7, 34, 36, 69, 80 și 112.

³⁴⁸ Filipeni 3:19.

³⁴⁹ Romani 6:16-17.

? Mai are o persoană o depravare moștenită după ce a fost salvată?

O persoană salvată nu mai este sub controlul depravării moștenite. Dacă ar fi încă controlată de aceasta, ar trăi în păcat și nu ar fi mântuită. Biblia ne spune că o persoană care este controlată de „mintea trupească” este condamnată.³⁵⁰ Persoana mântuită nu se mai află sub controlul depravării moștenite și poate trăi în victoria asupra păcatului prin puterea Duhului Sfânt.
351

Cu toate acestea, o persoană salvată are încă influența depravării moștenite în interiorul său până când este curățită de ea. Pavel le-a spus credincioșilor din Corint că sunt încă „trupești” și că au atitudini precum oamenii din lume, chiar dacă au fost mântuiți. ³⁵² El chiar a sugerat că este normal ca un nou convertit să fie în această stare, subliniind că a fi „trupesc” înseamnă a fi ca un „prunc în Hristos”.

Credinciosul în această stare Îl iubește pe Dumnezeu, dar nu o poate face din toată inima, mintea și puterea sa. El nu poate spune, ca Pavel, că are o singură dorință - să urmeze chemarea lui Dumnezeu.³⁵³ El știe că unele dintre gândurile din inima sa nu sunt acceptate de Dumnezeu.

Și promisiunea nelimitată care governa în acea perioadă a Evangheliei: „Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor”, transformă toate poruncile în promisiuni, inclusiv aceasta: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus”. Această poruncă este echivalentă cu o promisiune și ne dă motive să ne așteptăm că El va lucra în noi ceea ce ne cere El.”
(John Wesley, Predica „Despre perfecțiunea creștină”)

Dumnezeu nu ne lasă în această stare. Chiar în cele mai vechi timpuri, El a făcut o promisiune poporului Său Israel. El a spus că va face o lucrare de har care îi va face capabili să-L iubească cu toată inima. ³⁵⁴

David s-a rugat pentru o lucrare specială a harului care trecea dincolo de iertare. Căzuse în păcat și și-a dat seama că s-a întâmplat din cauza unei probleme din inima lui. El s-a rugat lui Dumnezeu: „Iată că sunt născut în nelegiuire... Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii”. Știa că păcatul făcea parte din natura lui, dar credea că Dumnezeu îi cere să fie complet sfânt și el a continuat să se roage pentru o sfințire completă. ³⁵⁵

³⁵⁰ Romani 8:6-8, 13.

³⁵¹ Romani 8:1, 9, 13.

³⁵² 1 Corinteni 3:1-3.

³⁵³ Filipeni 3:13-15.

³⁵⁴ Deuteronom 30:6.

³⁵⁵ Psalmul 51:5-10.

Credincioșii din Noul Testament au fost chemați la un alt eveniment special după convertire. Creștinii din Tesalonic au fost exemple minunate de credincioși care au acceptat Evanghelia, s-au întors de la idoli, au îndurat persecuțiile, au avut bucurie în Duhul Sfânt și așteptau întoarcerea lui Isus.³⁵⁶ Cu toate acestea, ceva mai lipsea credinței lor. Și aceasta nu era ceva care să poată fi primit printr-un proces îndelungat sau la moarte, pentru că Pavel le spunea că se poate întâmpla în timpul vizitei sale la ei.³⁵⁷ El s-a rugat ca ei să fie complet sfinți (trup, suflet și duh) și să fie găsiți sfinți la întoarcerea lui Hristos.³⁵⁸

Ucenicii lui Isus au experimentat un act special de har în ziua Cincizecimii. Știm că au fost mântuiți înainte de acea zi, pentru că Isus a spus că ei nu sunt din lume, că Îi aparțin Lui și Tatălui și că numele lor au fost scrise în ceruri.³⁵⁹ Ei aveau deja Duhul Sfânt,³⁶⁰ dar la Rusalii Duhul Sfânt i-a umplut și a realizat ceva special în interiorul lor. Petru a spus mai târziu că lucrul esențial care s-a întâmplat a fost că Duhul le-a purificat inimile.³⁶¹ Aveau nevoie urgentă de această curățire a inimii, chiar dacă ei erau deja mântuiți.³⁶²

Acest eveniment special care i se întâmplă unei persoane deja salvate poate fi numit „sfințire completă”. Sfințirea deplină este curățarea depravării moștenite, realizată de Duhul Sfânt în credincios la un moment dat după convertire.

Credinciosul primește acest act al harului lui Dumnezeu prin credință. Petru a spus că inimile lor au fost „sfințite prin credință”. După ce s-a rugat pentru sfințirea completă a credincioșilor din Tesalonic, apostolul Pavel a spus: „ Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta.”³⁶³

În concluzie, putem spune că (1) depravarea moștenită rămâne în credincios după convertire, (2) Dumnezeu ne cheamă să fim complet sfinți, (3) Dumnezeu oferă o curățire de depravarea moștenită și (4) credinciosul primește întreaga sfințire prin credință.

Fiecare credincios ar trebui să-I permită lui Dumnezeu să-i arate dacă mai are nevoie de această curățire a inimii, apoi să se roage cu credință pentru ca Dumnezeu să-l sfințească complet. Fiecare pastor ar trebui să predice și să-și sfătuiască oamenii din Biserică să avanseze în acest har.

Unul dintre studenți poate explica celorlalți informațiile conținute în chenar.

³⁵⁶ 1 Tesaloniceni 1:6-10.

³⁵⁷ 1 Tesaloniceni 3:10.

³⁵⁸ 1 Tesaloniceni 5:23.

³⁵⁹ Ioan 17:14; Ioan 17:9-10; Luca 10:20.

³⁶⁰ Ioan 14:17.

³⁶¹ Fapte 15:8-9.

³⁶² Marcu 9:33-34; Marcu 10:35-41; Luca 9:54-55.

³⁶³ 1 Tesaloniceni 5:24.

Botezul Duhului

Ioan Botezătorul a prezis că Isus va boteza cu Duhul Sfânt (Matei 3:11, Marcu 1:8, Luca 3:16, Ioan 1:33). Hristos a repetat această profeție și a asociat-o cu ziua Cincizecimii (Fapte 1:5), deși Fapte 2 folosește expresia „umplut cu Duhul Sfânt”.

Duhul Sfânt este uneori descris ca „turnat” (Isaia 32:15; Ioel 2:28-29); ca „făgăduința Tatălui” (Fapte 2:33) și „pogorât” (Fapte 11:15). Acești termeni descriu ziua Rusaliilor, dar nu înseamnă întotdeauna sfințirea completă; ei pot caracteriza alte activități ale Duhului Sfânt în viața și slujirea Bisericii.³⁶⁴ Cu toate acestea, expresia „botezul cu Duhul Sfânt” se referă la un aspect special al experienței sfințirii complete.

Botezul marchează intrarea într-un nou tip de viață și experiență spirituală. De exemplu, prozeții se botezau în iudaism. Creștinii botează noii convertiți și ei devin parte a Bisericii.

Unii oameni cred că evenimentul denumit „botez” trebuie să aibă loc la convertire, deoarece acesta este un semn al unui început. În timpul convertirii, se întâmplă ceva care poate fi numit și botezul Duhului (1Corinteni 12:13), dar Isus le-a spus ucenicilor să aștepte cu nerăbdare botezul Duhului, chiar dacă erau deja credincioși.

Pot exista mai multe tipuri de botez? Efeseni 4:5 spune că există un singur botez și, din context, vedem că există o singură Biserică. Fiecare creștin adevărat este botezat și face parte dintr-o singură Biserică, este conectat cu toți ceilalți credincioși în unitatea spirituală, prin urmare Efeseni 4:5 spune că există un singur creștinism, dar nu spune că nu poate exista alt tip de botez.

Ioan Botezătorul a vorbit despre două tipuri de botez (Matei 3:11). Nu putem spune că primul a fost doar un simbol al celui de-al doilea, deoarece oamenii trebuiau să se pocăiască. Evident, după adevărata convertire și botez în apă, există o altă lucrare specială a Duhului Sfânt.

Botezul cu Duhul este un aspect al celui de-al doilea act culminant în viața credinciosului, când el este pe deplin sfințit și curățit de depravarea moștenită. Acesta nu este punctul de plecare pentru lucrarea Duhului Sfânt în viața unui creștin, ci începutul unei vieți mai împlinite. Aceasta este urmată de ungerea cu putere pentru slujire, dar darurile spirituale nu sunt neapărat dovezi necesare ale botezului Duhului.

³⁶⁴ Astfel, în Fapte 4:31 întâlnim un alt exemplu de umplere cu Duhul, deși în acest act erau implicați aceiași oameni. În 4:8 și 13:19, umplerile au fost probabil un ajutor situațional pentru a face față situațiilor cu care se confruntau. Există, de asemenea, o umplere continuă, care produce o viață spirituală abundentă. În Ef.5:18, îndemnul „fiți plini” este folosit în forma temporală care în original semnifică o acțiune continuă.

Darul limbilor

Darul limbilor nu este o dovadă a botezului cu Duhul Sfânt.

(1) Biblia nu menționează niciodată că darul limbilor este dovada a ceva anume. Acest lucru s-a întâmplat de mai multe ori când oamenii s-au umplut de Duh, dar acest lucru nu este suficient pentru a demonstra că vorbirea în limbi ar trebui să fie un semn constant.

(2) Conform Scripturilor, a vorbi în limbi nu este un dar de care fiecare credincios are nevoie, ci toți creștinii trebuie să fie plini de Duhul Sfânt. Dumnezeu decide cum să ofere daruri și El înzestrează membrii Trupului lui Hristos cu diferite daruri (1 Corinteni 12:4-11). Răspunsul „nu” la o serie de întrebări retorice arată că nu există niciun dar spiritual care ar fi de așteptat de la fiecare credincios (1 Cor.12:29-30).

(3) Conform Scripturii, o persoană are daruri spirituale încă înainte de a fi botezată cu Duhul Sfânt. Duhul lui Dumnezeu trăiește în creștini (Romani 8:9) și, prin urmare, putem primi daruri spirituale. Corintenii aveau încă nevoie de curățirea inimii, dar excelau în darurile spirituale (1 Corinteni 1:7, 3:3).

(4) Conform Scripturii, darul limbilor nu este un semn al realizării spirituale pentru credincioși, ci este dat ca un ajutor pentru a răspândi Evanghelia printre necredincioși (1 Corinteni 14:22). Folosirea darurilor pentru a dovedi ceva duce la înșelăciune și confuzie.

(5) Darul limbilor nu este asociat cu o nevoie care este satisfăcută de umplerea Duhului. Scopul botezului cu Duhul Sfânt este de a curăța inima de păcatul interior și de a da putere pentru slujire. Cum poate fi legat acest scop de darul limbilor în circumstanțe în care acest dar nu este necesar? Dovada acestui lucru trebuie să fie un rezultat natural, ca și cum un bec se aprinde atunci când electricitatea este pornită.

Putem compara acest lucru cu ceea ce se întâmplă la convertire. Nu trebuie să căutăm ceva supranatural, cum ar fi darul de a vorbi în limbi, ca și dovadă a mântuirii. Omul primește mântuirea pentru că aceasta este promisă în Scriptură, are loc prin credință, Duhul Sfânt o confirmă și credinciosul știe că nevoia lui este satisfăcută. Același lucru se întâmplă și cu botezul cu Duhul Sfânt.

Studentii ar trebui să citească împreună declarația de credință cel puțin de două ori.

Declarația de credință

Sfințenia creștină începe din momentul când păcătosul se căiește și este transformat prin harul lui Dumnezeu. Credinciosul crește spiritual pe măsură ce progresează în cunoașterea voii lui Dumnezeu și continuă să fie ascultător. Sfințirea completă este actul lui Dumnezeu prin care El curăță credinciosul de depravarea moștenită la un moment dat după convertire.

Fiecărui membru al clasei i se va oferi un pasaj din Scriptură (din lista de mai jos). Înainte de următoarea lecție, studentul ar trebui să-l citească și să scrie un mic discurs despre ceea ce spune pasajul despre lecție.

Referințe pentru lucrarea scrisă

Fapte 2:1-18; 1 Tesaloniceni 5:14-24; Isaia 6:1-8; Tit 2:11-14; 1 Corinteni 10:1-13.

Studentilor trebuie să li se reamintească faptul că fiecare trebuie să predea lecția sau o parte din aceasta, de cel puțin șapte ori în timpul acestui curs. De fiecare dată, după predarea unui subiect sau a unei părți a acestuia, studenții trebuie să prezinte un raport despre munca depusă liderului grupului.

Sfințirea completă Întrebări pentru testare

1. Care este tema principală a închinării?
2. De ce este sfințenia asociată cu închinarea?
3. Când se dobândește sfințenia creștină?
4. Ce înseamnă a umbla în lumină?
5. Pavel s-a rugat pentru credincioșii din Tesalonic. Despre ce este această rugăciune?
6. Care a fost cel mai important lucru care s-a întâmplat în ziua Rusaliilor?
7. Ce este depravarea moștenită?
8. Ce este sfințirea completă?

Sfințirea completă Răspunsuri la întrebările testului

1. Sfințenia lui Dumnezeu.
2. Îl iubim pe Dumnezeu, vrem să-I facem plăcere și să fim ca El.
3. În momentul obținerii mântuirii.
4. Continuă să-L ascuți pe Dumnezeu pe măsură ce ajungi să-I cunoști adevărul.
5. Ca ei să fie cu totul sfinți și să păstreze sfințenia până la venirea lui Hristos.
6. Inimile lor au fost curățate.
7. Perversiunea naturii morale a omului, care îl înclină spre păcat încă de la naștere.
8. Curățirea de depravarea moștenită este realizată de Duhul Sfânt în credincios la un moment dat după convertire.

Lecția 12

Biserica

Obiectivele lecției

La sfârșitul lecției, studenții ar trebui să înțeleagă și să poată explica următoarele puncte:

1. Originea Bisericii.
2. Biserica ca instituție vie.
3. Biserica ca organism viu local.
4. Fundamentele unității Bisericii mondiale.
5. Fundamentele unității Bisericii locale.
6. Tainele Bisericii.
7. Scopurile Bisericii.
8. Declarația de credință despre Biserică.

Unul dintre scopurile practice ale acestei lecții este de a ajuta studenții să înțeleagă responsabilitatea asumării unui angajament bisericesc local.

Biserica

Material pentru tipar

După scrierea testului, folosiți obiectivele lecției anterioare pentru a revizui ceea ce ați învățat, apoi treceți la citirea pasajului de mai jos.

Citiți împreună Efeseni 3:3-10. Ce spune acest pasaj despre Biserică?

Studiați lecția împreună. Când ajungeți la semnul , adresați întrebarea care urmează și permiteți studenților să discute răspunsurile. Când întâlniți în text semnul , cereți unui membru al grupului să deschidă referința și să citească versetul.

Originea Bisericii

În secolele dinaintea Noului Testament, Biserica constituia un mister care nu era dezvăluit complet.³⁶⁵ Au fost oameni care au experimentat harul lui Dumnezeu și au trăit în relație cu El,³⁶⁶ dar Biserica pe care a planificat-o Dumnezeu nu fusese încă instituționalizată.

 Când s-a format Biserica?

Viața și slujirea lui Isus au pus bazele Bisericii și aceasta a fost zidită pe mântuirea pe care a oferit-o El.³⁶⁷

³⁶⁵ Efeseni 3:3-10.

³⁶⁶ Romani 4:1-8.

³⁶⁷ Matei 16:16-18.

Era Bisericii a început în ziua Rusaliilor. Din acea zi, Biserica a început să funcționeze în puterea Duhului Sfânt, fără conducerea fizică și vizibilă a lui Hristos pe pământ.³⁶⁸

Isus le-a dat ucenicilor Săi autoritatea de a stabili doctrinele Sale și de a le răspândi în toată lumea.³⁶⁹ El a promis că Duhul Sfânt îi va călăuzi în adevăr.³⁷⁰ Biserica poate fi numită „apostolică”, deoarece învățăturile apostolilor erau doctrinele ei fundamentale. Orice credință care contrazice acele doctrine fundamentale nu ar trebui numită creștină.

Deci, originea Bisericii este explicată prin (1) slujirea lui Isus, (2) mântuirea oferită de Hristos, (3) evenimentul din Ziua Rusaliilor și (4) dezvoltarea doctrinei apostolice.

Biserica ca instituție vie

Biserica este comparată cu o familie în care Dumnezeu este Tatăl și membrii comunității sunt frați și surori.³⁷¹ Biserica este numită popor, care nu are vreo rasă sau origine naturală.³⁷² Ea este comparată cu un trup în care Hristos este capul, iar membrii comunității cooperează între ei și se îngrijesc unul de celălalt.³⁷³

Creștinul este membrul Bisericii. Biblia ne spune că, așa după cum Biserica este numită Trupul lui Hristos, creștinii sunt numiți membri ai trupului și oaselor Sale.³⁷⁴ A nu face parte din Biserică înseamnă a nu fi implicat în ceea ce face Hristos pe pământ. A nu respecta și a nu iubi Biserica înseamnă a nu iubi și a nu-L respecta pe Hristos.

Ca membru al trupului, creștinul nu ar trebui să fie independent de Biserică. El are nevoie de alți membri la fel de mult, după cum și ei au nevoie de el.³⁷⁵ Este inacceptabil ca un credincios să trăiască în afara comunității, ca și când ar putea fi autosuficient în afara organismului său viu.

Biserica locală ca organism viu

Există o singură Biserică universală, dar trebuie să existe și o Biserică locală. Membrii trupului nu pot funcționa dacă nu sunt uniți. Pavel le-a scris credincioșilor din Corint că sunt trupul lui Hristos³⁷⁶, iar acest lucru implică faptul că comunitatea locală reprezintă Trupul lui Hristos în locul unde se află.

Dumnezeu a creat Biserica locală pentru a fi o familie de credință și pentru a funcționa ca un trup, folosind darurile spirituale și dedicând resurse umane.

³⁶⁸ Ioan 16:7.

³⁶⁹ Matei 28:18-20.

³⁷⁰ Ioan 14:26.

³⁷¹ Efeseni 3:15; Galateni 6:10.

³⁷² 1 Petru 2:9-10.

³⁷³ 1 Corinteni 12:14, 26.

³⁷⁴ Efeseni 5:30.

³⁷⁵ 1 Corinteni 12:21

³⁷⁶ 1 Corinteni 12:27.

A fost creată pentru a căuta resurse divine în vederea satisfacerii tuturor nevoilor acestei comunități. Biserica trebuie să demonstreze lumii înțelepciunea lui Dumnezeu în fiecare aspect al vieții. Sarcina ei este de a-i încuraja pe cei neconvertiți să găsească mântuirea și să devină parte a familiei Bisericii.

O comunitate reală are probleme financiare, deoarece se ocupă de nevoile membrilor săi.³⁷⁷ Satisfacerea nevoilor unui frate sau a unei surori în Hristos este responsabilitatea Bisericii, dacă persoana respectivă participă la viața Bisericii și poartă responsabilitatea pe care o poate îndeplini.

Dumnezeu dă daruri spirituale și chemări speciale de slujire pentru a construi și întări Biserica locală.³⁷⁸

Biserica locală își servește comunitatea. Prima prioritate spirituală este predicarea Evangheliei și apărarea adevărului. De asemenea, Biserica are grijă de nevoile materiale, dar prioritatea ar trebui să fie oamenii care iau parte în mod constant la părtășia spirituală a Bisericii.

Desăvârșirea Bisericii

Isus S-a dat pe Sine pentru Biserică, să o facă sfântă și fără defecte.³⁷⁹

Biserica nu trebuie să permită niciodată păcatul, deși trebuie să fie gata să ierte. Liderii trebuie să fie exemple de viață sfântă.³⁸⁰ Dacă un membru al Bisericii păcătuiește, trebuie să fie confruntat și îndepărtat din comunitate, dacă nu se căiește.³⁸¹

? De ce Biserica este imperfectă?

Oamenii Bisericii nu vor fi complet perfecți. Deoarece Biserica predică Evanghelia, există în comunitate oameni care nu s-au căit încă de păcatele lor. Chiar și printre cei care sunt mântuiți, vor rămâne neconcordanțe în viața lor, deoarece ei nu înțeleg încă cum să aplice adevărul în toate aspectele vieții lor. Chiar și în rândul creștinilor maturi, pot exista inconsistențe și atitudini greșite, deoarece chiar și un creștin matur se află încă într-un proces de creștere spirituală.

O parte a misiunii Bisericii este aceea de a învăța în mod constant Cuvântul lui Dumnezeu, de a-l aplica în viață și de a aduce oamenii la maturitate spirituală.³⁸²

Definiția Bisericii

În această secțiune, vom analiza definiția Bisericii universale și a Bisericii locale.

³⁷⁷ Iacov 2:15-16, 1:27.

³⁷⁸ Efeseni 4:11-12.

³⁷⁹ Efeseni 5:27.

³⁸⁰ 1 Timotei 3:2-3.

³⁸¹ 1 Corinteni 5:11-13.

³⁸² 1 Timotei 3:16.

O scurtă definiție a Bisericii universale: este instituția care include toți creștinii din toate timpurile și locurile. Uneori este numită Biserica „invizibilă”, deoarece nu există o organizație pământească care să administreze întreaga Biserică universală sau să dețină lista membrilor săi.

O scurtă definiție a Bisericii locale: este grupul de creștini dintr-un loc care se unesc pentru a îndeplini toate scopurile Bisericii. Un grup nu este o Biserică dacă este format cu un scop mai limitat.

Iată o definiție mai extinsă a Bisericii locale care o ajută să se deosebească de alte tipuri de grupuri: „O biserică locală este un

grup de credincioși botezați, adunați împreună pentru a sluji, a edifica, a se închina, a avea părtășie și a răspândi Evanghelia. Ea acceptă conducerea spirituală, este gata să slujească toate categoriile sociale, prin diferite daruri ale trupului, și practică în mod constant rânduielile creștine”.³⁸³

Unitatea Bisericii Mondiale

Există o singură Biserică din toate timpurile și pe tot pământul. Isus a spus: „Voi zidi Biserica”, nu „biserici”. Apostolul Pavel a scris că există un singur trup, un singur Duh, o singură nădejde, un singur Domn, o singură credință și un singur botez.³⁸⁴

Crezurile creștine timpurii se refereau la „Biserica Catolică”. Cuvântul „catolic” nu se referea la Biserica Romano-Catolică, ci la Biserica mondială care include toți creștinii adevărați.

Unitatea Bisericii universale nu constă în a fi o singură organizație, sub o singură administrație centrală. Asta nu se va întâmpla niciodată înainte de întoarcerea lui Hristos. Unii oameni și-ar dori să se întâmple, dar se pare că nu a fost voia lui Dumnezeu, deoarece Isus îi corecta pe ucenici, când aceștia considerau că oamenii din afara cercului lor dedicat nu pot să slujească.³⁸⁵ Dacă Isus ar fi dorit să aibă o administrație centrală asupra întregii Biserici universale, ar fi putut rămâne pe pământ fizic pentru a o conduce. Cu toate acestea, Isus a văzut că lucrarea diversă a Duhului Sfânt din întreaga lume nu se va realiza dacă ar exista un sediu universal.

„Dacă inima ta este la fel de dreaptă ca a mea, atunci iubește-mă ca un prieten, care este mai apropiat decât un frate; ca frate în Hristos, ca cetățean al Noului Ierusalim, ca soldat al unei armate, supus unui singur Căpitan al mântuirii noastre. Iubește-mă ca cetățean al aceleiași Împărății cu mine, cu dragoste bună și răbdătoare, ca moștenitor al gloriei Sale.”
(John Wesley, predica „Spiritul Unității”)

³⁸³ David Dockery.

³⁸⁴ Efeseni 4:4-6.

³⁸⁵ Luca 9:49-50.

? Pe ce se bazează unitatea Bisericii universale?

Unitatea Bisericii universale se bazează pe (1) doctrinele apostolice, (2) o relație transformatoare cu Hristos.

Unitatea doctrinară nu înseamnă că credincioșii sunt de acord în toate, chiar și în problemele doctrinare importante; aceasta înseamnă că împărtășesc doctrine-cheie despre natura lui Dumnezeu și a lui Hristos, precum și părți integrante ale Evangheliei. Fără aceasta, ei nu se pot închina aceluiași Dumnezeu și nici nu pot experimenta harul Său.

Doctrina nu este singura condiție pentru unitatea creștină. Credincioșii dezvoltă relații strânse între ei printr-o relație personală, transformatoare, cu Hristos. Datorită faptului că s-au pocăit de păcatele lor, și-au pus credința în Hristos și au primit Duhul Sfânt, relația dintre creștini este specială; credincioșii ajung să se cunoască peste tot în lume, în ciuda oricăror diferențe.

Unitatea Bisericii locale

Îl putem considera creștin pe oricine deține doctrinele creștine cheie și se află într-o relație transformatoare cu Hristos, dar acordul doctrinar al fiecărei Biserici locale trebuie să fie mult mai detaliat.

O Biserică locală este un grup de oameni care se angajează să se închine împreună, să evanghelizeze, să convertească discipoli și tineri și să predea detaliile practice ale vieții creștine. Pentru ca oamenii să îndeplinească acest scop împreună, trebuie să fie de acord cu multe detalii ale doctrinei.

„Cred că Isus, în persoana ucenicilor Săi, a adunat o Biserică la care adaugă în permanență pe cei mântuiți; această Biserică catolică sau universală se extinde la toate veacurile și la toate națiunile și este sfântă în comuniunea membrilor săi cu Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul.”
(John Wesley, „Scrisoare către un romano-catolic”)

De exemplu, o persoană dintr-o Biserică locală încurajează fiecare nou convertit să se roage pentru darul limbilor, dar alți lideri din aceeași comunitate nu cred că darul limbilor este ceea ce Dumnezeu a promis fiecărui credincios. Își fac griji că oamenii vor fi înșelați spiritual, dacă vor încerca să experimenteze lucruri care nu sunt după voia lui Dumnezeu pentru ei. Evident, cooperarea în cadrul unei Biserici locale nu va funcționa. Chiar dacă liderii consideră o persoană ca fiind creștină, ei nu ar trebui să-i permită să predea doctrine distructive.

Biserica locală trebuie să fie de acord asupra doctrinelor care au o influență asupra vieții comunitari și asupra slujirii, așa că va fi corect ca Biserica să formuleze și să scrie doctrine pe care toți membrii comunității le

împărtășesc. Aceasta nu înseamnă că oricine nu este de acord cu aceste doctrine nu este acum creștin, dar un scop important al declarațiilor doctrinare înregistrate este acela de a exprima principiile necesare cooperării credincioșilor.

Tainele Bisericii

Isus a dat Bisericii două sacramente. Ar putea fi numite și ritualuri sau ceremonii.

Botezul este un simbol al morții și învierii lui Hristos;³⁸⁶ o mărturie prin care credinciosul se identifică cu Isus și experimentează moartea pentru păcat și învierea la o viață nouă în Hristos. Botezul nu este momentul în care o persoană devine creștină, ci o mărturie publică a convertirii care a avut loc deja.³⁸⁷

Cina Domnului a fost stabilită de Isus în timpul ultimei Sale cina cu ucenicii înainte de răstignire.³⁸⁸ Pâinea și vinul reprezintă trupul și sângele lui Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși pentru mântuirea noastră. La fel cum mâncăm mâncarea pentru a ne susține viața fizică, tot astfel depindem de jertfa Sa pentru viața spirituală.³⁸⁹

Ambele sacramente pot fi numite „mijloace de obținere a harului”. Ele nu funcționează automat dacă sunt efectuate fără credință și ascultare. Acestea sunt acțiuni practice pe care ni le-a dat Dumnezeu și, dacă sunt îndeplinite cu credință, ele sunt mijloacele pentru a primi harul lui Dumnezeu.

? Care sunt scopurile Bisericii?

Unele dintre scopurile Bisericii locale sunt preluate din Noul Testament:

1. Evanghelizare (Matei 28:18-20).
2. Închinare ca și comunitate (1 Corinteni 3:16).
3. Menținerea doctrinelor (1 Timotei 3:15; Iuda 1:3).
4. Asigurarea financiară a pastorilor (1 Timotei 5:17-18).
5. Delegarea și sprijinirea misionarilor (Fapte 13:2-4; Romani 15:24).
6. Ajutarea celor care sunt în nevoie (1 Timotei 5:3).
7. Consilierea membrilor comunității care au căzut în păcat (1 Cor.5:9-13).
8. Practica botezului și Cina Domnului (Matei 28:19; 1 Corinteni 11:23-26).
9. Îndrumarea credincioșilor spre maturitate (Efeseni 4:12-13).

³⁸⁶ Romani 6:3-4.

³⁸⁷ Ioan 3:7-8.

³⁸⁸ 1 Corinteni 11:23-25.

³⁸⁹ Ioan 6:53-58.

Majoritatea acestor lucruri nu pot fi făcute de o persoană care acționează independent. Aceste scopuri depind de cooperarea grupului de credincioși și de o structură de conducere.

Dumnezeu îl cheamă pe fiecare creștin să se dedice unei comunități locale care își îndeplinește misiunea în lume; dacă o persoană nu slujește în Biserică, nu își îndeplinește chemarea ca parte a Trupului lui Hristos.

Unul dintre studenți poate explica celorlalți informațiile conținute în chenar.

Evitați greșelile: individualismul spiritual

Unii oameni nu se dedică niciodată comunității locale; vor doar să frecventeze liber slujbele duminicale. Astfel de creștini nu pot ajuta la atingerea obiectivelor Bisericii enumerate în această lecție, deoarece comunitatea nu se poate baza pe ei. Ei nu au o relație care să le permită responsabilitatea spirituală și nu pot ajuta pe nimeni să fie responsabil. Dacă toți credincioșii ar fi așa, nu ar exista Biserici.

Studenții ar trebui să citească împreună declarația de credință cel puțin de două ori.

Declarația de credință

Hristos a creat o Biserică sfântă la nivel mondial, care se manifestă ca Trup al lui Hristos în comunitățile locale. Biserica aderă la doctrinele apostolice, apără adevărul și este, de asemenea, familia lui Dumnezeu, și servește pentru a satisface orice nevoie. Comunitatea se închină lui Dumnezeu, propovăduiește Evanghelia lumii și îi instruiește pe credincioși.

Fiecărui membru al clasei i se va oferi un pasaj din Scriptură (din lista de mai jos). Înainte de următoarea lecție, studentul ar trebui să-l citească și să scrie un mic discurs despre ceea ce spune pasajul despre lecție.

Referințe pentru lucrarea scrisă

1 Corinteni 12:14-31; Iacov 2:1-9; Efeseni 4:11-16; 1 Corinteni 6:1-8; 1 Corinteni 5:1-13.

Studenților trebuie să li se reamintească faptul că fiecare dintre ei trebuie să predea lecția sau o parte din aceasta, de cel puțin șapte ori în timpul acestui curs. De fiecare dată după predarea unui subiect sau a unei părți a acestuia, studenții trebuie să prezinte un raport despre munca depusă liderului grupului.

Lectură recomandată

Noll, Mark. *Turning Points*. Grand Rapids, MI: Baker Academic, 1997.
Oden, Thomas. *Life in the Spirit*. Peabody, MA: Prince Press, 2001.

Biserica Întrebări pentru testare

1. Când a început era Bisericii?
2. De ce o Biserică poate fi numită apostolică?
3. Numiți patru aspecte ale originii Bisericii.
4. Definiți pe scurt Biserica universală.
5. Definiți pe scurt o Biserică locală.
6. Ce însemna inițial termenul „Biserică Catolică”?
7. Numiți două lucruri care stau la baza unității Bisericii universale.
8. Care este scopul declarațiilor doctrinare consemnate de Biserică?
9. Enumerați șase obiective pentru Biserica locală.

Biserica Răspunsuri pentru întrebările testului

1. În ziua Rusaliilor.
2. Biserica poate fi numită apostolică, deoarece învățăturile apostolilor sunt doctrinele sale fundamentale.
3. Slujirea lui Isus, mântuirea dată de Hristos, evenimentul din ziua Rusaliilor, dezvoltarea doctrinei apostolice.
4. O asociație care include creștini din toate timpurile și popoarele.
5. Un grup de creștini care se adună într-un singur loc pentru a îndeplini toate scopurile Bisericii.
6. Biserica universală sau mondială, care include toți creștinii.
7. Doctrină apostolică și o relație transformatoare cu Hristos.
8. Enunțarea doctrinelor necesare pentru ca un grup de credincioși să lucreze împreună.
9. Evanghelizare, închinare comună, susținerea doctrinei, sprijin financiar pentru pastori, delegarea și sprijinirea misionarilor, ajutorarea membrilor Bisericii care au nevoie, instruirea membrilor Bisericii care au căzut în păcat, practicarea botezului și a Cinei Domnului, îndrumarea credincioșilor spre maturitate.

Lecția 13

Eternitatea

Obiectivele lecției

La sfârșitul lecției, studenții ar trebui să înțeleagă și să poată explica următoarele puncte:

1. Principala activitate a cerului.
2. Caracteristicile cerului dezvăluite în Scriptură.
3. Caracteristicile pedepsei eterne din Biblie.
4. Exemple de religii care resping faptul pedepsei eterne.
5. Dreptatea pedepsei veșnice.
6. Declarația de credință despre eternitate.

Unul dintre scopurile practice ale acestei lecții este de a reaminti studenților că unele acțiuni au consecințe permanente, care nu pot fi schimbate.

Eternitatea

Material pentru tipar

Partea 1. Destinul etern al credincioșilor

După scrierea testului, folosiți obiectivele lecției anterioare pentru a trece în revistă ceea ce ați învățat, apoi treceți la citirea pasajului de mai jos.

Citiți împreună Apocalipsa 21. Ce ne spune acest pasaj despre viitorul pentru credincioși?

Studiați lecția împreună. Când ajungeți la semnul , adresați întrebarea care urmează și permiteți studenților să discute răspunsurile. Când întâlniți în text semnul , cereți unui membru al grupului să deschidă referința și să citească versetul.

Toată creația există pentru gloria lui Dumnezeu, dar Raiul este scena centrală a universului, unde Dumnezeu este venerat la cel mai înalt nivel al creației, creat de El după chipul Său.³⁹⁰

Slava lui Dumnezeu va fi descoperită în cer într-o asemenea plinătate, încât va fi lumina cetății.³⁹¹ Acesta va fi locul în care Îl vom cunoaște pe Dumnezeu atât de mult, încât Îi vom „vedea Fața”.³⁹²

³⁹⁰ Apocalipsa 5:11-14.

³⁹¹ Apocalipsa 21:23.

Închinarea este principalul lucru din cer. Bucuria este o latură a închinării. Psalmistul spunea: „Înaintea feței Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice în dreapta Ta.”³⁹³ Vedem că bucuria și închinarea sunt strâns legate. Dumnezeu ne-a creat după chipul Său, astfel încât să putem înțelege suficient natura Lui, pentru a ne închina Domnului pentru Cine este El. Emoțiile, capacitatea de a iubi și rațiunea ne sunt date, astfel încât să-I putem oferi lui Dumnezeu cea mai înaltă închinare.

Isus a spus ucenicilor Săi:

„Dacă găsec în mine o dorință pe care nicio experiență din această lume nu o poate satisface, cea mai probabilă explicație este că am fost făcut pentru o altă lume.... Probabil că plăcerile pământești nu au fost niciodată menite să satisfacă, ci doar să trezească, să sugereze adevăratul lucru... Trebuie să fac din acesta scopul principal al vieții pentru a ajunge în cea altă țară și pentru a-i ajuta și pe alții să facă la fel.” C.S. Lewis, „Creștinismul redus la esență”)

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Ma duc să vă pregatesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.”³⁹⁴

Cuvintele lui Isus ne spun ceva despre cer. Cel mai important lucru pe care îl învățăm din acest pasaj este că cerul este casa lui Dumnezeu, deoarece Isus a numit-o casa Tatălui. Un alt fapt important - într-o zi vom putea trăi acolo cu Dumnezeu.

Promisiunea cerului trebuie să ne ghideze calea vieții pe pământ. O persoană care trăiește după valori veșnice va aduce cel mai mare beneficiu pe pământ; cel care așteaptă răsplata în cer va primi puterea să facă față dificultăților și să împlinească voia lui Dumnezeu. Isus le-a spus celor supuși persecuției: „Bucurați-vă și înveseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri.”³⁹⁵

Caracteristicile cerului

? Care sunt câteva detalii pe care le știm despre cer?

Uneori oamenii de pe pământ nu-și pot cumpăra casa pe care și-o doresc sau să o transforme pe cea existentă în cea pe care și-o doresc. Cu toate acestea, Dumnezeu are putere și resurse infinite și, prin urmare, știm că casa Lui este așa cum vrea El să fie, așa că cerul este în conformitate absolută cu natura lui Dumnezeu.

³⁹² Apocalipsa 22:4.

³⁹³ Psalmul 16:11.

³⁹⁴ Ioan 14:1-3.

³⁹⁵ Matei 5:12.

Există multe lucruri pe care nu le putem înțelege despre cer. Suntem carne și sânge și, prin urmare, este dificil pentru noi să înțelegem natura existenței lui Dumnezeu - Cel care este Duh. Studiind natura lui Dumnezeu, învățăm că El este etern și acest lucru este dincolo de înțelegerea noastră, prin urmare, ce fel de locuință are El poate fi, de asemenea, de neînțeles; totuși, știm că casa Lui a fost făcută și pentru noi.

Biblia nu ne spune exact unde este cerul, dar în Cuvântul lui Dumnezeu descoperim că Dumnezeu privește din cer spre pământ, deci știm că cerul nu este pe pământ.

În cer nu va fi păcat. Îngerii, oamenii sau alte creaturi, toți vor fi complet sfinți acolo. ³⁹⁶

În cer nu vor fi consecințele păcatului: durerea, tristețea, conflictele și pericolul;³⁹⁷ nu vor mai exista blesteme asupra creației, cum ar fi boala, îmbătrânirea și moartea. ³⁹⁸

Frumusețea cerului depășește orice descriere. Din detaliile care ni se dau, aflăm că zidurile de acolo vor fi de jasp, porțile - de mărgăritare, temeliiile - de pietre prețioase și străzile - de aur. ³⁹⁹

Cerul este locuit de milioane de îngeri și oameni răscumparați.⁴⁰⁰

Cine și când?

Cerul este pregătit pentru cei care s-au pocăit de păcatele lor și au crezut în Isus Hristos ca Domn și Mântuitor;⁴⁰¹ cei ale căror nume sunt scrise în Cartea Vieții⁴⁰² vor trăi în cer.

Biblia ne spune că, dacă trăim în conformitate cu valorile veșnice, putem investi în cele veșnice și ne putem strange comori în ceruri. ⁴⁰³

Când o persoană merge în cer? Isus i-a spus tâlharului de pe cruce că vor fi împreună în Paradis în aceeași zi.⁴⁰⁴ Pavel a spus că a fi în afara trupului înseamnă a fi cu Domnul,⁴⁰⁵ de aceea știm că credinciosul merge în cer în momentul morții, totuși creștinii care vor fi în viață în ziua întoarcerii lui Isus nu vor trece prin moarte. ⁴⁰⁶

³⁹⁶ Apocalipsa 21:8, 27.

³⁹⁷ Apocalipsa 21:4.

³⁹⁸ Apocalipsa 22:3.

³⁹⁹ Apocalipsa 21:18-21.

⁴⁰⁰ Apocalipsa 5:8-11.

⁴⁰¹ Ioan 3:16.

⁴⁰² Luca 10:20; Apocalipsa 3:5; Apocalipsa 20:15.

⁴⁰³ Matei 6:20.

⁴⁰⁴ Luca 23:43.

⁴⁰⁵ 2 Corinteni 5:8.

⁴⁰⁶ 1 Corinteni 15:51-52.

Partea 2. Destinul etern al necredincioșilor

Pedepsele pământești se încheie întotdeauna; acest lucru se întâmplă chiar și în cazul morții celui pedepsit.

Isus descria pedeapsa veșnică când spunea: „Apoi va zice celor de la stanga Lui: "Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!... Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică."⁴⁰⁷

Isus și apostolii au confirmat că iadul, iazul de foc și pedeapsa eternă există. Mai mult, iadul este menționat mai des decât cerul. Isus ne-a provocat să facem alegeri pentru a evita acest loc îngrozitor. Observați câteva afirmații făcute de Hristos și ucenicii Săi.

„Dacă, deci, ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă. Dacă mana ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o și leapăd-o de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă”.⁴⁰⁸

„Tot așa va fi și la sfârșitul veacului. Îngerii vor ieși, vor despărți pe cei rai din mijlocul celor buni și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.”⁴⁰⁹

Adresându-se fariseilor, Isus a spus: „Șerpi, pui de năpârци! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?”⁴¹⁰

„Pe când era el în locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a vazut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sanul lui și a strigat: „Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și inmoaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaiaaceasta.”⁴¹¹

Apostolul Pavel scrie că apariția lui Isus va fi „din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacăra de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui”.⁴¹²

⁴⁰⁷ Matei 25:41, 46.

⁴⁰⁸ Matei 5:29-30.

⁴⁰⁹ Matei 13:49-50.

⁴¹⁰ Matei 23:33.

⁴¹¹ Luca 16:23-24.

⁴¹² 2 Tesaloniceni 1:7-9.

„Căci dacă n-a crutat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată...”⁴¹³

„Și diavolul, care-i însela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor.... Oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieții a fost aruncat în iazul de foc.”⁴¹⁴

Isus a spus că ar fi mai bine să-ți scoți ochiul drept și să-ți tai mâna dreaptă, decât să fii aruncat în iad cu ochi și cu

mâini. Isus nu încuraja mutilarea trupului, ci oprirea oricărei activități care ne-ar duce la păcat și iad, oricât de valoroase ar părea pe pământ.

? Care sunt religiile care greșesc în doctrina lor despre iad?

Biblia ne spune că perioada de probă a unei persoane se încheie în momentul morții și că iadul: (1) este etern; (2) irevocabil; (3) chinuitor. Acest adevăr biblic este respins de atei care spun că după moarte nu mai există nimic. Martorii lui Iehova, mormonii și universalistii cred că nu există iad; de asemenea, romano-catolicii resping faptul că perioada de probă a unei persoane se încheie în momentul morții. Ei cred că o persoană poate fi răscumpărată după trecerea sa în eternitate.

Unii neagă existența iadului, deoarece consideră că este nedrept. Ei spun că dacă păcatul s-ar produce într-un loc în care totul se termină, ar fi nedrept să îți ispășești pedeapsa pentru eternitate. Sfântul Augustin a răspuns acestui argument cu un exemplu din legea penală: dacă un jaf are loc în câteva minute, ar însemna oare aceasta că jefuitorul ar trebui să-și ispășească pedeapsa doar câteva minute? Crima poate fi realizată într-o clipă. În Scriptură, vedem că păcatul comis împotriva Dumnezeului etern și infinit merită în cele din urmă pedeapsa veșnică, chiar dacă a fost săvârșit în timpul unei vieți limitate.

? De ce este iadul etern?

Iadul este etern deoarece: (1) Păcatul este o ofensă împotriva unui Dumnezeu infinit. (2) Păcătosul respinge slujirea eternă lui Dumnezeu. (3) Suntem ființe veșnice, fără alt loc unde să mergem, dacă alegem separarea de Dumnezeu.

⁴¹³ 2 Petru 2:4.

⁴¹⁴ Apocalipsa 20:10, 15.

În viața de pe pământ, ne place să ne putem schimba deciziile. Pare prea crud însă ca o alegere să aibă consecințe eterne. Ne place să credem că va exista o altă șansă în viitor, chiar dacă alegerea noastră acum este destul de deliberată, dar faptul că Dumnezeu ne limitează perioada de probă la viața pământească nu este nerezonabil.

Unii refuză să creadă în iad, deoarece consideră că un Dumnezeu iubitor nu poate trimite pe nimeni într-un loc atât de cumplit precum îl găsim în descrierea iadului. Trebuie să ne amintim că Dumnezeu nu vrea ca nici măcar o singură persoană să se piardă, așa că oamenii trebuie să se pocăiască și să găsească mântuirea. Biblia spune acest lucru în mai multe locuri. ⁴¹⁵ Cei care merg în iad au făcut ei înșiși alegeri, ceea ce i-a condus în cele din urmă către acel loc teribil. Nimeni nu va fi acolo întâmplător: oamenii înșiși l-au ales, respingându-L pe Dumnezeu, dreptate și mântuirea.

Întrucât tot ceea ce este bun vine de la Dumnezeu, respingerea lui Dumnezeu este, în cele din urmă, o respingere a tot ceea ce este bun. Chiar și liniștea, asigurarea împotriva fricii și a durerii și orânduirea vieții sunt lucruri bune pe care numai Dumnezeu le poate oferi. Cu siguranță nu ne-am putea aștepta ca Dumnezeu să aprovizioneze veșnic o persoană cu lucruri bune, atunci când persoana respectivă l-a respins pe Dumnezeu. Despărțirea completă de Dumnezeu înseamnă lipsa a tot ceea ce este bun și acesta este iadul.

Mulțumim lui Dumnezeu că prin jertfa ispășitoare a lui Isus Hristos putem „scăpa de mânia viitoare”. În loc să suferim în iad, putem împărtăși bucuria mântuirii și minunile cerului. Alegem eternitatea în ceruri atunci când facem alegerea noastră în favoarea „pocăinței față de Dumnezeu și a credinței în Domnul nostru Isus Hristos”.⁴¹⁶

Greșeli de evitat: uitarea consecințelor eterne

În viața pământească, multe decizii nu par a fi finale. Cu suficient timp, multe greșeli pot fi corectate. Trebuie să ne amintim că multe decizii au consecințe eterne. După moarte nu vom putea schimba acțiunile care ne-au afectat propriul destin etern sau acțiunile care i-au influențat pe alții în deciziile lor.

⁴¹⁵ 1 Timotei 2:4; 2 Petru 2:9; Fapte 17:30.

⁴¹⁶ Fapte 20:21.

Studentii ar trebui să citească împreună declarația de credință cel puțin de două ori.

Declarația de credință

Fiecare persoană va exista veșnic fie în cer, fie în iad. Raiul este casa lui Dumnezeu unde credincioșii vor locui cu Dumnezeu, venerându-L cu bucurie. Nu există păcat în cer și, prin urmare, nu există suferință ca rezultat al păcatului. Iadul este locul de pedeapsă etern, irevocabil și dureros pentru toți cei care nu au primit mântuirea de păcate prin credința în Hristos. Iadul este pedeapsa justă pentru păcatul voit împotriva unui Dumnezeu infinit.

Fiecărui membru al clasei i se va oferi un pasaj din Scriptură (din lista de mai jos). Înainte de următoarea lecție, studentul ar trebui să-l citească și să scrie un mic discurs despre ceea ce spune pasajul despre lecție.

Referințe pentru lucrarea scrisă

Apocalipsa 22:1-5; Apocalipsa 22:10-17; Luca 16:19-31; Isaia 5:11-16; Matei 5:27-30.

Studentilor trebuie să li se reamintească faptul că fiecare dintre ei trebuie să predea lecția sau o parte din lecție în afara clasei, de cel puțin șapte ori în timpul acestui curs. De fiecare dată după predarea unui subiect sau a unei părți a acestuia, studentii trebuie să prezinte un raport asupra muncii efectuate liderului grupului.

Lectură recomandată

Lewis, C. S. «The Weight of Glory,» in *The Weight of Glory and Other Addresses*. New York: Macmillan Publishing, 1980.

Purkiser, W.T. editor. *Exploring Our Christian Faith*. Kansas City, MO: Beacon Hill Press, 1967. Especially chapter xxviii, «The Future Life.»

Wesley, John. «The Great Assize,» in *Wesley's 52 Standard Sermons*. Salem, OH: Schmul Publishing, 1988.

Destinul etern **Întrebări pentru testare**

1. Care este principala activitate a cerului?
2. Ce nu va fi în cer?
3. Cine va merge în cer?
4. Când merg credincioșii în cer?
5. Care sunt cele trei lucruri despre care ne spune Biblia despre iad?
6. Ce a vrut să spună Isus când a spus că este mai bine pentru un om să i se taie mâna?
7. De ce este iadul etern?

Destinul etern **Răspunsuri la întrebările testului**

1. Închinarea.
2. În cer nu va exista păcat și consecințele sale - îmbătrânirea, boala și moartea.
3. Credincioșii (oamenii care s-au pocăit de păcatele lor și și-au pus credința în Hristos, ale căror nume sunt scrise în Cartea Vieții).
4. În momentul morții sau întoarcerii lui Isus Hristos.
5. El este etern, irevocabil, dureros.
6. Să nu mai facă tot ce poate duce la păcat și ulterior la iad.
7. Iadul este etern pentru că păcatul este comis împotriva Dumnezeului etern; păcătoșii resping nevoia de slujire eternă lui Dumnezeu; suntem ființe veșnice și nu mai avem altundeva unde să mergem, dacă suntem separați de Dumnezeu.

Lecția 14

Evenimentele ultimelor vremuri

Obiectivele lecției

La sfârșitul lecției, studenții ar trebui să înțeleagă și să poată explica următoarele puncte:

1. Nivelurile de importanță ale subiectelor despre evenimentele finale.
2. Întoarcerea lui Hristos și semnificația ei pentru viața unui creștin.
3. Învierea tuturor oamenilor și valoarea trupului.
4. Judecata finală a tuturor ființelor morale.
5. Împărăția eternă a lui Dumnezeu.
6. Declarația de credință despre evenimentele finale.

Unul dintre scopurile practice ale acestei lecții este ca studentul să cunoască importanța de a vedea viața pământească din perspectiva eternității.

Evenimentele ultimelor vremuri

Material pentru tipar

După scrierea testului, folosiți obiectivele lecției anterioare pentru a trece în revistă ceea ce ați studiat, apoi treceți la citirea pasajului de mai jos.

Citiți împreună Daniel 7:9-14. Ce ne spune acest pasaj despre viitor?

Studiați lecția împreună. Când ajungeți la semnul , adresați întrebarea care urmează și permiteți studenților să discute răspunsurile. Când întâlniți în text semnul , cereți unui membru al grupului să deschidă referința și să citească versetul.

Semnul fiarei, trâmbițe, neazuri mari, anticrist, 1000 de ani, 7 ani, marele tron alb, orașul care coboară de sus, iazul de foc - acestea sunt temele profețiilor biblice.

 Ce întrebări îți apar în timp ce studiezi cărțile profețiilor biblice?

Niveluri de importanță

Discuțiile despre profeții se concentrează adesea pe întrebări minore în loc de adevăruri majore. Nu toate subiectele din profeții sunt la fel de

importante. În acest curs vom încerca să acoperim principalele puncte referitoare la profeții.

Uneori oamenii se gândesc la cum va arăta semnul fiarei, de unde va veni antihristul și cine vor fi cei doi martori. Biblia nu oferă un răspuns clar la aceste întrebări, așa că nu are rost să ne certăm în privința lor.

Există însă alte subiecte pe care Biblia le explică mai mult. Câteva exemple ar fi: dacă Isus se va întoarce la începutul, mijlocul sau sfârșitul neazului; și dacă mileniul este sau nu literal o mie de ani. Cu toate acestea, aceste doctrine nu sunt esențiale pentru Evanghelie. Nu ar trebui să rupem niciodată o relație cu o persoană, doar pentru că nu suntem de acord cu opinia sa referitor la una dintre aceste întrebări.

Există și adevăruri-cheie în profețiile biblice. Ele sunt atât de evidente, încât oricine crede Biblia le acceptă. Aceste doctrine afectează viața creștină și întregul sistem de doctrine creștine.

Să ne uităm la patru adevăruri-cheie revelate nouă în profețiile biblice despre evenimentele din timpul sfârșitului.

Întoarcerea fizică a lui Isus

Isus Se va întoarce pe pământ într-un mod vizibil. Deși El este prezent acum în Duhul cu credincioșii de pe pământ, El se va întoarce în forma Sa înviată și slăvită, și întregul pământ Îl va vedea. ⁴¹⁷

 Care sunt câteva lucruri care se vor întâmpla când se va întoarce Isus?

Întoarcerea lui Hristos va fi punctul culminant al istoriei pământești. Împărățiile lumii vor deveni împărățiile lui Hristos. Credincioșii Săi vor fi răsplătiți și onorați, rebelii vor fi umiliți și El va avea puterea de a învinge orice opoziție; ⁴¹⁸ orice genunchi se va pleca și fiecare limbă va mărturisi că Isus este Domnul.⁴¹⁹

Morții vor învia pentru a conduce împreună cu Hristos;⁴²⁰ împreună cu credincioșii în viață în acel moment, ei se vor ridica în întâmpinarea Domnului, când va veni El.⁴²¹

Întoarcerea Sa este speranța tuturor creștinilor. ⁴²² Gândiți-vă ce înseamnă întoarcerea lui Hristos pentru noi: sfârșitul persecuției, suferinței, tristeții; reuniunea cu sfinții și cei dragi creștini; dovadă că credința noastră nu a fost

⁴¹⁷ Apocalipsa 1:7.

⁴¹⁸ Matei 26:64.

⁴¹⁹ Filipeni 2:10.

⁴²⁰ 2 Timotei 2:12

⁴²¹ 1 Tesaloniceni 4:16-17.

⁴²² Tit 2:13.

în zadar; Îl vom vedea pe Isus, vom intra în cer și în plinătatea vieții cu Dumnezeu. Totul depinde nu de momentul întoarcerii Sale, ci de faptul că El se va întoarce, așa cum a promis.

Isus a spus că Se va întoarce în putere și slavă.⁴²³ El a promis să vină și să-Și ia poporul Său cu El.⁴²⁴ Îngerii au spus că El se va întoarce în același mod în care S-a înălțat la cer.⁴²⁵ Apostolii propovăduiau pocăința în așteptarea întoarcerii lui Hristos, pentru a realiza planul suprem al lui Dumnezeu pentru această lume. ⁴²⁶ Faptul că Isus Se va întoarce în putere și glorie este unul dintre cele mai frecvent învățate adevăruri din Noul Testament.⁴²⁷

Deși există semne care preced a doua Sa venire, nu putem ști cu siguranță când se va întoarce. Credincioșii ar trebui să aștepte întotdeauna cu nerăbdare venirea lui Isus și să trăiască ca atare. ⁴²⁸

 De ce Se va întoarce Isus?

De ce Se va întoarce?

Trăim într-o lume în care majoritatea oamenilor se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu. Lumea nu va fi niciodată mai bună prin acțiuni politice, reforme sociale, educație îmbunătățită sau economii prospere. Nu trebuie să ne bazăm pe îmbunătățiri treptate în lume. Isus va veni pe neașteptate, ca un Rege, și va repara instantaneu totul.

Toți oamenii sunt păcătoși, dar dacă se pocăiesc acum de păcatul lor conștient, pot evita judecata viitoare. Împărăția lui Dumnezeu funcționează deja printre cei care s-au pocăit și cred în Hristos;⁴²⁹ ea se va instaura pe deplin și deschis când Se va întoarce Isus.

 Cum putem trăi, știind că Isus Se va întoarce?

Deci, cum ar trebui să trăim?

Trebuie să ne amintim de prioritățile pe care le aveau primii creștini. Suntem chemați să ne păstrăm credința, să „răbdăm până la capăt”. Suntem avertizați să nu lăsăm plăcerile lumii să ne facă să uităm de venirea lui Hristos.⁴³⁰ Trăim conform valorilor veșnice, deoarece lucrurile acestei lumi vor trece. Trebuie să fim pregătiți: nu doar să privim la cer, așteptând

⁴²³ Matei 24:30.

⁴²⁴ Ioan 14:3.

⁴²⁵ Fapte 1:11.

⁴²⁶ Fapte 3:19-21.

⁴²⁷ 1 Tesaloniceni 4:15-16; 2 Tesaloniceni 1:7, 10; Tit 2:13; Evrei 9:28; Iacov 5:7-8; 1 Petru 1:7, 13; 2 Petru 1:16; 3:4, 12; I Ioan 2:28.

⁴²⁸ Marcu 13:33-37.

⁴²⁹ Marcu 1:14-15, 9:1.

⁴³⁰ Luca 21:34-36.

venirea Lui, ci să fim treji spiritual pentru ca întoarcerea Lui să nu ne ia prin surprindere.⁴³¹ Ne rugăm pentru puritate și ducem o viață curată, pentru că vrem să fim ca El.⁴³²

Cei care trăiesc astăzi, ca și cum El nu va veni, nu vor fi pregătiți pentru întoarcerea Sa.⁴³³ Venirea lui Hristos va fi aidoma fulgerului:⁴³⁴ atât de neașteptată, încât nimeni nu va mai putea schimba nimic după apariția Sa.

Așteptăm venirea Sa: (1) păstrând prioritățile veșnice, (2) trăind în puritate, (3) păzindu-ne spiritual prin rugăciune.

Învierea trupească a tuturor oamenilor

Știm că trupul are valoare eternă, deoarece Biblia ne învață despre învierea tuturor oamenilor. Doctrina învierii este necesară.⁴³⁵ Apostolul Pavel a explicat în 1 Corinteni 15 că a nega învierea ar însemna a nega Evanghelia. Dacă nu există înviere, atunci Isus nu ar fi putut fi înviat,⁴³⁶ iar dacă Hristos nu a înviat din morți, atunci Evanghelia nu poate fi adevărată, respectiv nimeni nu va fi mântuit.⁴³⁷

Toți oamenii vor fi înviați, dar nu în același timp. La venirea Sa, Isus îi va lua pe toți credincioșii prin învierea morților.⁴³⁸

Cei care au murit în păcat nu vor fi înviați la prima înviere; se vor ridica mai târziu pentru judecată.⁴³⁹

Creștinii vor fi înviați în trupuri de slavă aidoma lui Isus;⁴⁴⁰ păcătoșii vor învia sub o altă formă, pentru pedeapsa eternă.⁴⁴¹

? Dacă nu ați crede că trupul va fi înviat, ce diferență ar face asta pentru voi?

Credința că într-o zi vom fi înviați ne afectează stilul de viață. Putem vedea cum respingerea acestei doctrine afectează oamenii. Unii membri ai comunității corintiene credeau că trupurile umane nu vor fi înviate.

⁴³¹ Marcu 13:33-37. Termenul grecesc folosit pentru cuvântul „stai treaz” înseamnă să nu cauți ceva, ci să fii atent.

⁴³² 1 Ioan 3:3.

⁴³³ 1 Tesaloniceni 5:1-6 arată că cei din întuneric, care trăiesc pentru această lume, vor fi șocați de întoarcerea lui Hristos. Pentru noi, El nu se va întoarce „ca un hoț”.

⁴³⁴ Matei 24:27; 1 Corinteni 15:52.

⁴³⁵ Acest lucru este dovedit de faptul că Pavel a scris un fragment din 58 de versete (1 Corinteni, întregul capitol 15) apărând doctrina învierii..

⁴³⁶ 1 Corinteni 15:3.

⁴³⁷ 1 Corinteni 15:17.

⁴³⁸ 1 Tesaloniceni 4:16-17; Apocalipsa 20:6.

⁴³⁹ Apocalipsa 20:13.

⁴⁴⁰ 1 Ioan 3:2.

⁴⁴¹ Ioan 5:28-29.

Acceptând această eroare, creștinii au luat două poziții extreme. Unii spuneau: „Întrucât trupul nu va fi înviat, doar duhul contează, deci păcatele legate de trup nu sunt importante. Poți săvârși adulter, pentru că oricum corpul va fi distrus”.⁴⁴²

Alții susțineau ceva de genul: „Întrucât trupul nu va fi înviat, este inutil și plin de rău. Ar trebui să suprimăm toate dorințele trupului, să nu mâncăm nimic gustos și să nu ne bucurăm de căsătorie”.

Ambele erori au apărut din respingerea învierii. Doctrina creștină a învierii mărturisește valoarea trupului. Potrivit ei, trupurile creștinilor sunt răscumpărate, sunt templul Duhului Sfânt, constituind Trupul lui Hristos și vor fi înviate și slăvite. ⁴⁴³

Doctrina învierii este necesară, deoarece înseamnă că: (1) Isus a înviat din morți; (2) toți oamenii vor fi înviați; (3) corpul are valoare eternă; (4) Evanghelia este adevărată.

„O, moarte, unde îți este boldul tău? O, împărăție a întunericului, unde este victoria ta? Hristos a înviat și tu ești distrusă și demonii sunt alungați. Hristos a înviat - și Îngerii se bucură. Hristos a înviat, dând victoria vieții. Hristos a înviat și mormântul este gol. Hristos a înviat și a devenit Capul și i-a reînviat pe cei care dormeau. A Lui să-I fie slava și puterea în vecii vecilor. Amin.” (Ioan Gură de Aur, „Predica de Paște”)

Judecata

Judecata va fi cu adevărat sfârșitul pentru cei ale căror nume nu sunt scrise în Cartea Vieții. Acesta nu este sfârșitul existenței, ci sfârșitul capacității de a face alegeri. Eternitatea pentru astfel de oameni va fi o consecință nesfârșită a deciziilor luate care nu mai pot fi schimbate.

Judecata oferă alegerilor noastre semnificație dincolo de rezultatele lor imediate. Unii oameni cred că, dacă pot controla rezultatul alegerilor lor, atunci nu mai este nimic de îngrijorat. Vor să creadă că păcatul nu este rău, dacă nu dăunează nimănui. În realitate, tot păcatul este distructiv, dar chiar dacă nu ar fi așa, gradul de gravitate al păcatului este mare datorită judecății viitoare. Cuvântul lui Dumnezeu spune că oamenii vor fi judecați pentru faptele lor. ⁴⁴⁴

⁴⁴² Vezi 1 Corinteni 6:13-14. Se creează impresia că unii trăiau cu sloganul: „Mâncările sunt pentru pântece și pântecele este pentru mâncări”, ceea ce înseamnă că corpul nu este decât pentru satisfacerea dorințelor. Apostolul a spus: „Și Dumnezeu va nimici și pe unul și pe celelalte”, vorbind despre judecată pentru folosirea greșită a trupului. El a continuat spunând: „Trupul este pentru Domnul ... Și Dumnezeu, care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi cu puterea Sa.”

⁴⁴³ 1 Corinteni 6:14, 15, 19, 20.

⁴⁴⁴ 2 Corinteni 5:10; Romani 2:6-11.

La judecată, unii vor fi trimiși la pedeapsa veșnică, alții - să primească răsplata veșnică. Biblia descrie o scenă a judecării păcătoșilor care sunt înviați pentru a fi judecați pentru faptele lor.⁴⁴⁵ Creștinii se vor confrunta cu o altă judecată, unde vor fi răsplătiți pentru faptele marcate de valoare eternă. ⁴⁴⁶

Faptul că vine judecata ne spune că într-o zi păcatul va dispărea. Este greu de imaginat o lume fără păcat, dar va veni ziua când rebeliunea împotriva lui Dumnezeu se va opri.

Dumnezeu nu vrea ca noi să trăim într-o frică constantă, care ne-ar servi drept motivație pentru a trăi într-un mod corect. Cu toate acestea, conștientizarea judecării viitoare ne oferă un sentiment de responsabilitate care ne conduce viața.

Trebuie să știm despre judecată pentru a înțelege: (1) semnificația păcatului, (2) răspunderea noastră față de Dumnezeu, (3) importanța alegerilor noastre și (4) sfârșitul tuturor păcatelor.

Împărăția veșnică a lui Dumnezeu

Conform unor filozofii și religii, timpul se desfășoară pentru totdeauna în cicluri, fără început sau sfârșit și fără evenimente care să schimbe lucrurile pentru totdeauna.

Dar, conform Scripturii, timpul are un început și o serie de evenimente care ajung să se încheie. Biblia descrie creația, apoi căderea tragică a omului, apoi planul de mântuire pe care Dumnezeu îl realizează de-a lungul secolelor istoriei umane.

În Geneza vedem începutul păcatului. În Apocalipsa păcatul este complet exclus din orașul etern al lui Dumnezeu.⁴⁴⁷

În Geneza vedem pierderea arborelui vieții și condamnarea la moarte, iar în Apocalipsa - restaurarea arborelui vieții, numele scrise în Cartea Vieții și o invitație la râul apei vii.⁴⁴⁸

„O mie de ani este ca o zi pentru Dumnezeul cel veșnic, de aceea „El este îndelung răbdător”: Domnul ne dă timp să ne pocăim fără neplăceri pentru noi înșine. Într-un cuvânt, cu Dumnezeu timpul nu trece mai încet și nici mai repede decât are nevoie El. Și nu poate exista nici un motiv pentru care El ar trebui să întârzie sau să grăbească sau să încetinească sfârșitul tuturor lucrurilor.” (John Wesley, „Note despre Noul Testament”, note la 2 Petru 3)

⁴⁴⁵ Vedeți Apocalipsa 20:11-15.

⁴⁴⁶ 1 Corinteni 3:14-15.

⁴⁴⁷ Apocalipsa 21:27.

⁴⁴⁸ Apocalipsa 22:1-2, 19.

Știm că la sfârșitul timpului va avea loc evenimentul pe care ni l-a descoperit Dumnezeu, iar acest fenomen va lansa Universul în eternitate, așa cum a planificat Dumnezeu: va deveni Împărăția eternă a lui Dumnezeu în întregime.

Dumnezeu a fost întotdeauna Regele Universului Său, dar de la căderea omului, cea mai mare parte a omenirii s-a răzvrătit împotriva Împărăției lui Dumnezeu. Aceasta se va încheia brusc și Dumnezeu va fi eternul și singurul Conducător. Lumea va fi perfectă, așa cum vrea Dumnezeu, la fel cum este perfect cerul.

Greșeli de evitat: concentrarea pe cele pământești

Există o tendință umană de a trăi ca și cum viața pământească ar continua pentru totdeauna. Încercăm să îmbunătățim condițiile de viață, să rezolvăm probleme, să ne creăm un mediu care să ne satisfacă, totuși, trebuie să fim ca Avraam, care aștepta o casă veșnică în timp ce trăia în corturi și se muta adesea (Evrei 11:8-10, 14-16). Trebuie să ne amintim că ceea ce construim, ceea ce deținem și condițiile pe care ni le creăm sunt temporare și trebuie să lucrăm pentru ceea ce are valoare eternă.

Studentii ar trebui să citească împreună Declarația de credință cel puțin de două ori.

Declarația de credință

Isus Se va întoarce așa cum a promis și îi va învia pe credincioși să conducă în Împărăția Sa. Toți vor fi înviați din morți pentru a fi aduși în fața justiției pentru faptele lor și apoi vor primi fie răsplătă veșnică, fie pedeapsă veșnică. Împărăția lui Dumnezeu se va instaura pe deplin și Dumnezeu va domni pentru totdeauna.

Fiecărui student i se va oferi unul dintre pasajele enumerate mai jos. Înainte de următoarea lecție, studentul ar trebui să-l citească și să scrie un mic discurs despre ceea ce spune pasajul despre lecție.

Referințe pentru lucrarea scrisă

Matei 25:31-46; 2 Petru 3:1-14; 1 Corinteni 15:51-58; Apocalipsa 20:11-15; Daniel 2:31-45.

Studentilor trebuie să li se reamintească faptul că fiecare dintre ei trebuie să predea lecția sau o parte din lecție în afara clasei, de cel puțin șapte ori pe parcursul acestui curs. După predarea subiectului sau a unei părți a acestuia, studenții ar trebui să prezinte un raport despre munca depusă liderului grupului.

Literatură recomandată

Ladd, George Eldon. *The Blessed Hope*. Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1992.
Wiley, H. Orton & Culbertson, Paul T. *Introduction to Christian Theology*. Kansas City, MO: Beacon Hill Press, 1949.

Evenimentele ultimelor vremuri Întrebări pentru testare

1. Enumerați patru adevăruri-cheie în profețiile biblice.
2. Ce se va întâmpla cu creștinii când se va întoarce Hristos?
3. Cum ar trebui să așteptăm venirea lui Hristos?
4. De ce este necesară doctrina învierii?
5. De ce este important pentru noi să știm despre judecată?

Evenimentele ultimelor vremuri Răspunsuri la întrebările testului

1. Patru adevăruri - cheie în profețiile biblice: Întoarcerea fizică a lui Hristos, învierea în trup a tuturor oamenilor, judecata și împărăția veșnică.
2. Morții vor fi înviați, toți creștinii vor învia pentru a-L întâlni pe Domnul.
3. Așteptăm venirea lui Hristos: (1) având priorități veșnice; (2) trăind curat; (3) păstrându-ne spiritual în rugăciune.
4. Doctrina învierii este importantă, deoarece înțelegem că: (1) Hristos a înviat din morți; (2) toți oamenii vor fi înviați; (3) trupul are valoare eternă; (4) Evanghelia este adevărată.
5. Este important pentru noi să știm despre judecată, pentru a înțelege (1) semnificația păcatului; (2) responsabilitatea pe care o avem în fața lui Dumnezeu; (3) înțelegerea importanței deciziilor noastre; (4) finalizarea oricărui păcat.

Lecția 15

Crezurile antice

Obiectivele lecției

La sfârșitul acestei lecții, studenții ar trebui să înțeleagă și să poată explica următoarele puncte:

1. Scopul și utilizarea crezurilor ca declarații de credință.
2. Exemple biblice de crezuri.
3. Originea și conținutul celor trei crezuri istorice.
4. De ce creștinii moderni ar trebui să adere la creștinismul istoric.
5. Declarația credințelor creștine despre crezuri.

Unul dintre scopurile practice ale acestei lecții este de a încuraja studenții să prețuiască credințele fundamentale ale Bisericii timpurii ca punct de reper pentru creștinism.

Crezurile antice

Material pentru tipar

După scrierea testului, folosiți obiectivele lecției anterioare pentru a revizui ceea ce ați învățat, apoi treceți la citirea pasajului de mai jos.

Citiți împreună 2 Ioan. Ce ne spune acest pasaj despre semnificația doctrinelor originale ale Bisericii?

Studiați lecția împreună. Când ajungeți la semnul , adresați întrebarea care urmează și permiteți studenților să discute răspunsurile. Când întâlniți în text semnul , cereți unui membru al grupului să deschidă referința și să citească versetul.

Originea Crezurilor

Un crez este un rezumat al credințelor creștine esențiale. Biserica a văzut foarte devreme nevoia de a rezuma doctrina biblică.

 De ce Biserica avea nevoie de crezuri? Nu a fost suficientă Biblia?

Există întotdeauna oameni care pretind că cred Biblia, dar învață doctrine care contrazic Biblia. Biserica a dezvoltat declarații ale doctrinei biblice care disting creștinismul real de doctrinele false.

Una dintre primele declarații ale doctrinei a fost „Isus este Domnul”, ceea ce însemna că Isus este Dumnezeu. Cuvintele „Domnul Isus Hristos” constituiau, de asemenea, o declarație, spunând că Isus este Mesia (Hristos) și că este Dumnezeu. O persoană care refuza să spună că „Isus este Domnul” sau să folosească cuvintele „Domnul Isus Hristos” nu era considerată creștină.

Mai târziu, au fost oameni care au pretins că sunt creștini, dar nu credeau că Isus este cu adevărat uman. De aceea, în epistola din 1 Ioan găsim afirmația crezului: „Orice duh care nu mărturisește pe Isus nu este de la Dumnezeu”.⁴⁴⁹ Apostolul a mai spus că, dacă o persoană neagă doctrinele esențiale ale lui Hristos, păcătuiește și nu este de la Dumnezeu.⁴⁵⁰

Câteva afirmații din cel mai vechi crez sunt consemnate în 1 Timotei 3:16:

„Cel ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.”

Crezul din 1 Timotei subliniază divinitatea și umanitatea lui Isus, atunci când spune că Dumnezeu a venit în trup.

„Pentru mântuirea veșnică, trebuie să crezi ferm în întruparea Domnului nostru Isus Hristos. Căci credința neprihănită constă în faptul că noi credem și mărturisim pe Domnul nostru Isus Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu și Om.” (Crezul lui Atanasie)

Aceste scurte declarații de credință au servit unui scop. Dacă un creștin timpuriu se întâlnea cu o altă persoană care pretindea că crede în Isus și crede în Biblie, creștinul l-ar fi putut întreba: „Crezi că Isus este Domnul?” sau „Crezi că Isus este Dumnezeu venit în trup?” Dacă persoana spunea „nu”, atunci creștinul știa că persoana respectivă nu știa sau nu accepta cu adevărat ceea ce învață Biblia.

În primele câteva secole după Rusalii, Biserica a văzut necesitatea să facă declarații clare despre Trinitate, întruparea lui Hristos și identitatea Duhului Sfânt. A stabilit standarde doctrinare ca apărare împotriva ereziei. Crezurile scrise erau destinate a fi rezumate ale adevărilor fundamentale pe care fiecare creștin le credea. Crezurile nu puteau acoperi fiecare problemă, dar o persoană nu putea fi considerată creștină, dacă nega ceva din acele crezuri timpurii, deoarece acestea erau o încercare de a defini credința creștină.

Iată trei dintre crezurile timpurii ale Bisericii.

⁴⁴⁹ 1 Ioan 4:3.

⁴⁵⁰ 2 Ioan 9.

Crezul Apostolic

Crezul Apostolic nu a fost scris de apostoli, ci a fost scris în secolul al II-lea cu scopul de a exprima doctrinele apostolilor.

„Cred în Dumnezeu Tatăl Atotputernic, Făcătorul cerului și al pământului;

Și în Isus Hristos, singurul Său Fiu, Domnul nostru; Care a fost conceput de Duhul Sfânt, născut din Fecioara Maria; a suferit sub Pontius Pilat; a fost răstignit, mort și îngropat; a coborât în iad; a trei zi a înviat din morți; S-a înălțat la cer și șade la dreapta lui Dumnezeu Tatăl Atotputernic; de acolo va veni să judece pe cei vii și morți.

Cred în Duhul Sfânt; Sfânta Biserică Catolică; comuniunea sfinților; iertarea păcatelor; învierea trupului; și viața veșnică. Amin.”

Se pare că acest crez a fost menit să expună erorile celor care au negat că Isus era cu adevărat uman și a fost născut din fecioară. Au fost și unii care au negat că Isus a murit cu adevărat sau că a înviat fizic din morți.

Foarte puțin se spune în Crezul Apostolic despre Duhul Sfânt - nu pentru că Biserica nu ar fi știut Cine este Duhul Sfânt, ci pentru că ereziile despre identitatea Sa nu apăruseră încă în Biserică. Termenul „catolic” are semnificația de „universal” și înseamnă că există o singură Biserică adevărată. „Iertarea păcatelor” implică mântuirea prin har mai degrabă decât prin fapte sau ritualuri.

Crezul Niceean

Crezul Niceean a fost stabilit la un consiliu bisericesc în anul 325. Scopul său era de a proteja doctrinele divinității lui Hristos și ale Duhului Sfânt. Câteva declarații au fost adăugate la un alt consiliu din anul 381. Acest crez tratează unele probleme care nu au mai apărut înainte.

„Cred într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, Creatorul cerului și al pământului, al tuturor lucrurilor văzute și nevăzute. Și într-Unul Domn Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toți vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat; Născut, și nu făcut, Cel de o ființă cu Tatăl, prin Care toate au fost făcute. Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din fecioara Maria și S-a făcut om. Și a fost răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, și a pățimit și a fost îngropat. Și a înviat a treia zi, după Sfintele Scripturi. Și S-a suit la ceruri și șade de-a dreapta Tatălui. Și iarăși va să vină cu slavă, să judece viii și morții; a Cărui Împărăție nu va avea sfârșit. Și cred în Duhul Sfânt, Domnul și datatorul vietii, Care din Tatăl și de la

Fiul purcede, Cel ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit; care a grăit prin proroci. Și cred în una, sfântă, universală și apostolică Biserică. Mărturisesc un botez pentru iertarea păcatelor; aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie. Amin!.”

? Ce vedeți în acest Crez care nu era în Crezul Apostolic?

Aici vedem declarațiile extinse despre toate cele trei Persoane ale Trinității. Divinitatea deplină a lui Hristos este subliniată într-un mod de a-L proteja împotriva celor care ar pretinde să creadă că Isus este Dumnezeu și, totuși, să-I reducă dumnezeirea. El este etern („înaintea de toți vecii”), nu este creat și constă din tot ceea ce constă Tatăl. Isus trebuie să fie numit Dumnezeu din aceleași motive pentru care Tatăl trebuie să fie numit Dumnezeu.

Duhului Sfânt trebuie să I se ofere închinare la fel ca Tatălui și Fiului. Aceasta confirmă faptul că El este Dumnezeu.

Crezul Calcedonian

Crezul Calcedonian a fost scris în 451. Scopul său era să protejeze doctrinele despre întruparea lui Hristos. Formularea nu este atât de ușor de înțeles, dar preocuparea scriitorilor a fost aceea de a proteja doctrina divinității depline și a umanității depline a lui Hristos, fără ca niciunul dintre aspecte să fie într-atât de minimalizat, încât să devină lipsit de sens. Observați că, la sfârșit, scriitorii au declarat că au considerat aceste doctrine ca fiind atât scripturale, cât și tradiționale în Biserică. Ei nu considerau că dezvoltă idei noi, ci doar au apărât ceea ce a crezut întotdeauna Biserica.

”Noi dar, urmând exemplul sfinților Părinți, toți într-un singur gând, îi învățăm pe oameni să mărturisească pe unul și același Fiu, Domnul nostru Isus Cristos, cu aceeași perfecțiune în Dumnezeire și cu aceeași perfecțiune în umanitate; cu adevărat Dumnezeu și cu adevărat om, cu trup și cu suflet înțelepte; consubstanțial cu Tatăl în ce privește Dumnezeirea, și consubstanțial cu noi în ce privește Umanitatea; în toate lucrurile ca noi, dar fără păcat; născut din Tatăl înainte de veacuri în ce privește Dumnezeirea, iar în zilele de pe urmă, pentru noi și pentru mântuirea noastră, născut din Fecioara Maria, Mama lui Dumnezeu, în ce privește Umanitatea; unul și același Cristos, Fiu, Domn, Singur-născut, să fie recunoscut în doua naturi, inconfundabile, neschimbătoare, indivizibile, inseparabile; deosebirea dintre naturi fiind îndepărtată prin unirea lor, dar păstrându-se proprietatea fiecărei naturi, și unindu-se într-o singură Persoană și într-o singură subzistență, neputând fi divizat sau separate în doua persoane, ci unul și același Fiu, și Singurul născut, Dumnezeu Cuvântul, Domnul Isus Cristos, așa cum au declarat de la început despre El profeții, și ne-a învățat Domnul Isus Cristos Însuși, și cum ne-a transmis mai departe Crezul sfinților Părinți. Amin.”

? Vedeți unele lucruri accentuate în mod special în acest crez?

Divinitatea lui Hristos, pe care primii creștini o afirmă, nu era ceea ce Isus posedă doar în ceruri. Ei credeau că El este adevărata întrupare, Dumnezeu în trup și posedă pe deplin atributele lui Dumnezeu și ale omului când trăia pe pământ. Credincioșii priveau natura lui Hristos ca pe o calitate unică a Mântuitorului.

Crezurile de azi

Au trecut secole de la întemeierea Bisericii. Lumea s-a schimbat în multe feluri, au apărut multe mișcări religioase.

Unii oameni cred că nu există doctrine care să nu se schimbe. Ei cred în ceea ce vor să creadă și continuă să se numească creștini.

? Este necesar pentru noi să credem crezurile timpurii ale Bisericii?

Dar Dumnezeul Bibliei, descris în crezurile timpurii, nu se schimbă. Și primii creștini știau că Dumnezeu i-a salvat ca răspuns la credința lor în El. Aceste declarații despre natura lui Dumnezeu și mijloacele de mântuire au constituit creștinismul de bază de la început.

Aceasta nu înseamnă că o persoană nu este salvată până când nu crede corect în toate doctrinele. Nu toate doctrinele sunt necesare pentru mântuire: o persoană poate accepta adevărul, dar se poate înșela în unele privințe.

Crezurile antice din această lecție vorbesc doar despre doctrinele esențiale. Dacă o Biserică are o concepție despre Dumnezeu diferită de acele credințe esențiale, ar trebui să inventeze și un mijloc diferit de mântuire, care este o altă evanghelie. Dacă fac acest lucru, nu ar trebui să se numească creștini pentru că "inventează" o nouă religie.

„Fiecare doctrină nouă este în mod deliberat falsă, deoarece numai religia originală este singura corectă; și nici o doctrină nu poate fi corectă, cu excepția cazului în care este aceeași „care a fost de la început.” (John Wesley, Predica „Păcatul în credincioși”)

Desigur, fiecare persoană este liberă în concepțiile sale, dar dacă acestea nu sunt credințe creștine, respectiv, persoana nu este creștină, ci altcineva. În primele secole nu existau denominațiuni, așa cum avem astăzi. Era o singură Biserică. Deci, crezurile erau declarații ale întregii Biserici. Astăzi Bisericile care recunosc autoritatea supermă a Bibliei respectă postulatele crezurilor creștine, deși pot avea opinii diferite în alte aspecte.

Biserica primară știa că relația cu Dumnezeu este cel mai important lucru. Știau că au fost mântuiți prin relația lor cu Dumnezeu. De aceea era atât de important pentru ei să se asigure că știu cum este Dumnezeu.

Epistola lui Iuda ne avertizează că trebuie să apărăm credința care a fost transmisă inițial Bisericii. Fie ca Dumnezeu să-Și ungă adevărul Său, în timp ce slujim cu fidelitate în predicarea Evangheliei, ucenicizarea credincioșilor și instruirea celor chemați în slujire.

Eroare de evitat: Exclusivism denominațional

Un grup de Biserici unite într-o singură organizație se numește confesiune. Există mii de confesiuni care pretind că sunt creștine. Există mii de biserici independente care nu fac parte din nici o confesiune.

Uneori, denominațiunile încep cu evanghelizarea. Dacă există mulți convertiți într-o regiune și nu există nicio Biserică care să aibă grijă de ei, se poate forma o nouă denominațiune. O denominațiune poate începe din activitatea unei organizații de misiune într-o anumită țară.

Uneori, o denominațiune provine dintr-un grup de oameni care cred că o doctrină importantă este negată sau neglijată de Biserica în care se află. Ei încep o nouă mișcare cu intenția de a fi corecți din punct de vedere doctrinar. În timp, ei continuă să-și dezvolte doctrinele. Deoarece înțeleg Biblia diferit de alte grupuri de creștini, doctrinele denominațiunii lor sunt diferite de alte confesiuni.

Denominațiunile dezvoltă, de asemenea, tradiții despre forma potrivită pentru închinare și detalii despre viața creștină. Denominațiunile diferă între ele prin tradițiile lor.

Majoritatea confesiunilor creștine nu pretind a fi singura Biserică adevărată. Dacă o organizație pretinde că este întreaga Biserică a lui Dumnezeu pe pământ, nu ar trebui să i se ofere încredere.

Necredincioșii se opun adesea creștinismului datorită diviziunilor și varietății sale. Necredincioșii cred că diferitele mișcări ale creștinismului se contrazic reciproc. Mulți oameni din lume cred că nu există unitate între creștini.

O confesiune sau o Biserică locală care este cu adevărat creștină crede doctrinele crezurilor creștine timpurii. Aceasta este unitatea doctrinară care există între toate denominațiunile creștine. Există o mare varietate în ceea ce privește problemele doctrinare și tradițiile mai mici, dar nu ar trebui să spunem că o Biserică nu este creștină din cauza acestor diferențe.

Eroare de evitat: neînțelegerea convingerilor personale

În timp ce un creștin trăiește în relație cu Dumnezeu, el își dezvoltă înțelegerea proprie a adevărului Bibliei. El nu va ajunge întotdeauna la aceleași concluzii pe care le au și alții. Pe măsură ce aplică adevărul în viața de zi cu zi, el va elabora anumite reguli de viață pentru el însuși, care vor fi diferite de ceea ce fac alți creștini.

Pe măsură ce un individ se gândește la convingerile sale, el trebuie să înțeleagă că nu poate respinge doctrinele esențiale ale creștinismului timpuriu, decât dacă decide că nu mai este creștin.

Un creștin ar trebui, de asemenea, să creadă doctrinele consacrate ale Bisericii sale. Dacă crede că doctrinele Bisericii sale sunt greșite, el nu se poate angaja cu adevărat în Biserică ca membru.

Un creștin individual va fi ghidat de învățăturile Bisericii sale, dar va avea convingeri personale care diferă chiar de convingerile celorlalți membri ai Bisericii sale. De obicei, o convingere personală nu este ceva afirmat direct în Biblie; este încercarea cuiva de a aplica adevărul Bibliei la o anumită problemă.

Fiecare creștin ar trebui să aplice onest adevărul Bibliei la situațiile vieții sale, dar nu ar trebui să se grăbească să-i judece pe alții după propriile sale convingeri. Este corect pentru noi să ne așteptăm ca toți creștinii să susțină doctrinele crezurilor timpurii și este corect pentru noi să ne așteptăm ca membrii Bisericii să susțină doctrinele Bisericii lor, dar nu este corect ca un creștin să se aștepte ca alții să fie de acord cu toate convingerile sale personale.

Studentii ar trebui să citească împreună declarația de credință cel puțin de două ori.

Declarația de credință

Scriptura ne spune să păstrăm și să apărăm doctrinele originale ale creștinismului. Primii creștini au afirmat credințele esențiale pentru Evanghelie și relația noastră cu Dumnezeu. Aceste afirmații sunt încă fundamentale și definesc încă creștinismul esențial.

Fiecărui student i se va oferi unul dintre pasajele enumerate mai jos. Înainte de următoarea lecție, studentul ar trebui să-l citească și să scrie un mic discurs despre ceea ce spune pasajul despre lecție.

Referințe pentru lucrarea scrisă

Tit 1:7-14; Iuda 3-13; 1 Timotei 4:1-7; 1 Timotei 3:16; 1 Ioan 4:1-3, 14-15 și 5:12.

Studentilor trebuie să li se reamintească faptul că fiecare dintre ei trebuie să predea lecția sau o parte din lecție în afara clasei, de cel puțin șapte ori pe parcursul acestui curs. De fiecare dată după predarea unui subiect sau a unei părți a acestuia, studenții trebuie să prezinte un raport despre munca depusă liderului grupului.

Lectură recomandată

Noll, Mark. *Turning Points: Decisive Moments in the History of Christianity*. Baker, Grand Rapids.

Gonzalez, Justo L. *The Story of Christianity, Vol. I*. Harper, New York.

Crezuri antice Întrebări pentru testare

1. Ce este Crezul?
2. Care au fost cele două afirmații despre Isus necesare primilor creștini?
3. Care este primul crez din Scriptură care oferă mai multe declarații?
4. Care este scopul scrierii Crezului Apostolic?
5. Care este scopul scrierii Crezului Niceean?
6. Care este scopul scrierii Crezului Calcedonian?

Crezuri antice Răspunsuri la întrebările testului

1. Rezultatul credințelor creștine fundamentale.
2. „Isus este Domnul” și „Domnul Isus Hristos”.
3. 1 Timotei 3:16.
4. Stabilește doctrinele apostolilor.
5. Apără doctrinele divinității lui Hristos și ale Duhului Sfânt.
6. Protejează doctrina întrupării lui Hristos.

